

СТЮАРТ УУДС БЯЛАТА СТОКА

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 1992

chitanka.info

*На Питс Кар, който ми създаде необходимостта да
лятя*

1.

Уендъл Катлидж се изправи и погледна към неясното петно на хоризонта. Помисли си, че не би трябвало да се изненадва. Яхтата се плъзгаше плавно напред заедно с тихия ветреца и дори най-лекото движение го затрудняваше да определи формата на петното. Не беше кораб или нефтодобивна платформа, а изглеждаше розово в светлината на ранното утро. Уендъл подръпна брадата си и прекара ръка през неподстригваната си от шест месеца коса. Дявол да го вземе! Изглежда, беше точно това, което си мислеше.

Погледна към платната, включи автопилота и слезе по палубната стълба в навигаторската каюта. Седна до масата с картите и отпрати още един поглед към приборите. Всичко беше на мястото си — пълен комплект електроника на „Брук и Гейтхаус“, високочестотният радиоприемник и едночестотен предавател, уред за далечна навигация, прибор за спътникова навигация, телефакс за прогнозите за времето, един компактен персонален компютър и рожбата на собствения му мозък, неговият съименник — принтерът „Кат-1“. Тази малка машина му осигури всичко това — яхтата, приспособленията и свободното време за плаване. Кат се беше събудил една нощ със съзнанието, че след почти тридесет години в електрониката се е превърнал изведнъж в преуспяващ човек. Погали бащински принтера и се обърна към картата на Южнокарибското море.

Натисна един бутон на уреда за далечна навигация, получи данните за дължина и ширина, нанесе координатите на картата и подозрението му се потвърди. Бяха се отклонили на юг от курса си от Антигуа към Панама и Панамския канал и петното на хоризонта не беше така далеко от линията на румба^[1]. Испита леко вълнение. „Това е то — помисли си Уендъл, — вълнението от откритието, което разширява отново хоризонтите и разкъсва ципата на условността.“ Засмя се на глас, а след това стовари дланта си върху масата.

— Всички на палубата! — извика той, взе бинокъла, пое към палубната стълба и се спря на люка. — Хайде, размърдайте се.

От каютата на кърмата се чу тропане, а от форпика^[2] — силен звук от падане.

Уендъл вдигна бинокъла и го фокусира върху далечното, розово петно. Прав беше. Разбира се, че беше прав.

Първа в кабината влезе Кейти, като разтриваше очите си. Джинкс беше на една или две крачки след нея. Тя се беше забавила достатъчно дълго, докато намери спасителна жилетка.

— Какво има, Кат? Какво се е случило? — запита жена му.

— Какво става, татко? — прозина се невинно Джинкс.

Уендъл се зарадва, че във възбудата си Джинкс забрави да го нарече Кат. Когато тя се обръщаше към него като към равен, му припомняше, че расте, че вече е пораснала.

— Там! — каза той, сочейки петното.

Двете жени впериха поглед напред, предпазвайки очите си от голямото горещо слънце, което се беше показало над линията на хоризонта.

— Какво има? Аз виждам само някакво петно — запита Джинкс.

— Това е Южна Америка, малката — отговори баща ѝ. — Не позволявай да казват, че баща ти не ти е показал Южна Америка.

Джинкс се обърна към него. Лицето ѝ изразяваше изненада и отвращение.

— За бога, Кат! — възкликна жена му. — Помислих, че потъваме.

Двете жени тръгнаха обратно към стълбата.

— Хей! Чакайте малко — извика Кат, като бутна картата към тях. — Това петно е Сиера Невада де Санта Марта, малък планински масив, простиращ се на почти деветнадесет хиляди фута. Онова там е колумбийският полуостров Ла Гуахира, а на юг, близо до него, е легендарното венецуелско пристанище Маракаибо. Това име не ви ли смразява?

— Мен ме кара да се прозявам — отговори Джинкс.

— Не, чакай малко, котенце — каза Кейти на дъщеря си. — Погледни през бинокъла. Баща ти не ни е докарал чак дотук, за да изпуснем такова нещо.

Джинкс взе бинокъла и погледна към петното.

— Я, прав си! Планина е. Никога преди не съм виждала планина — каза тя с равен глас и върна бинокъла на майка си.

Кейти вдигна бинокъла към очите си:

— Прав си. Планина е. Аз също не бях виждала планина. Майчице!

Подаде бинокъла на Кат и запита:

— Сега можем ли да се върнем да спим?

— О, вижте, знаей, че е рано, но трябва да се настроите. Какво ще кажете за един обяд в Колумбия? Едно малко непланирано приключение?

— Аз мислех, че нямаш търпение да прекосиш канала — отвърна Кейти.

— Е, какво пък? По дяволите! Не е много встрани от пътя, а и трябва да оправим динамото. Край на душовете, микровълновата печка и сешоара, докато не ни оправят динамото, пък и всичките неща в хладилника ще заминат.

Динамото беше повредено от два дни, а нямаха резервно.

— Я вижте тук — каза Кат, като простря картата върху седалката. — Ето я Санта Марта, тук долу. Това е търговско пристанище и трябва да имат някакво място за електроремонти.

— Не ми харесва това, което чувам за Колумбия — обади се Кейти. — Говори се единствено за джебчии, наркотици и подобни неща. Струва ми се, че е твърде неприятно място.

— Не вярвай на всичко, което четеш във вестниците — отвърна Кат. — Толкова много хора ходят там. Като всяко друго място е. Разбира се, на някои от тях им измъкват парите. Били сме в квартали на Атланта, които са не по-малко опасни от Санта Марта.

— Не зная, Кат.

— Слушай, мамо — включи се в разговора и Джинкс, — нямам нищо против да ми измъкнат малко пари, ако ще мога да използвам помпата за душа отново. Косата, ми е толкова мръсна.

— Хайде, Кейти — придума я Кат, — ще пристигнем за обяд, ще ни оправят динамото и ще сме отново в морето за вечеря. Как мислиш?

— Е, добре — съгласи се неохотно Кейти, като вдигна рамене. — Не бих се отказала от един душ.

— Дадено — каза Кат и изключи автопилота. — Душ за всички. Бъдете готови.

Той пое кормилото, направи завой, нагласи предното платно и с помощта на компаса върху картата определи грубо курса към Санта

Марта. Жените отдолу се раздвижиха.

— Искаш ли закуска? — извика Кейти.

— Ами щом си станала — ухили се Кат.

— Няма да си лягам.

— Аз също — откликна Джинкс. — Ще ти помогна. Искаш палачинки, нали, Кат?

— Трябва ли да питаш? — отвърна Кейти. — Той наистина трябва да понапълнее.

Жените се скриха във вътрешността на яхтата.

Кат погали корема си с любопитство. Е, може и да е наедрял в кръста, но, по дяволите, беше гладен. Не знаеше колко тежи в момента и предположи, че трябва да е най-малко с десет килограма над нормалните си деветдесет и девет. Той беше висок метър и деветдесет и би могъл да носи още няколко килограма.

Облегна се и докато направляваше яхтата ръчно, се опита да си спомни дали някога е бил по-щастлив. Не. Смяташе, че е твърде стар, за да бъде така щастлив. Яхтата му беше построена във Финландия от „Наутор“ и докарана във Форт Лодърдейл, където той беше надзиравал лично монтажа на електронната апаратура. Кейти и Джинкс се бяха присъединили към изпитателното пътуване около островите чак до Антигуа, преди да се презапасят и да се отправят към Панамския канал. Минеха ли през него, щяха да отделят няколко дни, за да извадят яхтата, да почистят дъното ѝ и да извършат някои поправки, а след това да се насочат към Южния Пасифик. Имаха на разположение още осемнадесет месеца от двегодишния му отпуск, за да обикалят света.

Джинкс изкачи стълбата, носейки върху един поднос портокалов сок и кафе. Седна до него и подпря краката си на отсрещната седалка. Беше само по блузка с къси ръкави. Рядко си правеше труд да облича бельо и това дразнеше Кат. Да не говорим, че беше пудрил дупето ѝ и сменял пелените ѝ хиляди пъти. На осемнадесет години тя беше висока, стройна, с пълни гърди — точно като майка си, дори и по-красива. Кат се опасяваше, че някой филмов агент ще я плени на университетско театрално представление и ще я отвлече, за да я направи звезда. Той имаше теория, според която красивите жени в този свят са в неблагоприятно положение. След като външността им отвори някои врати, ги експлоатират и използват, докато остаряят и останат

единствено с избора да се омъжат за най-богатия и непривлекателен свободен мъж. Беше виждал такива жени в барове и около хотелски плувни басейни, разтревожени за отпуснатите си гърди и бръчките в ъглите на очите си, обсъждащи най-новите козметично-хирургични операции. Джинкс беше умно момиче и той искаше тя да направи кариера, която да ѝ даде независимост и самочувствие. Когато завърши училище, Уендъл беше провел сериозен разговор с нея. Беше се изсмяла с глас на тревогите му.

— Да бъда мажоретка? Да се съревновавам в конкурси по красота? Стига, Кат. Познаваш ме добре.

Доволен беше, че отложи постъпването ѝ в колежа с две години, за да ѝ покаже света. Още повече, че можеше да я има до себе си, преди да излети от клетката завинаги. Кат не знаеше дали тя е все още девствена и нямаше намерение да я пита, но мислеше, че е. Винаги я бяха държали изкъсо и тя обикновено приемаше решенията им безропотно. Не че я бяха ограничавали ненужно. Джинкс водеше богат светски живот в училище, но без забавите през почивните дни с по-големите момчета от колежа, без алкохол и наркотици. Тя презираше всичко това. Джинкс притежаваше една тиха мъдрост, която беше в остър контраст с живота ѝ дърдорене и изключителната ѝ мургава красота. В нея имаше и известна наивност. Кат мислеше, че тя все още не осъзнава напълно ефекта, който имаха върху другия пол откриващите дупето ѝ шорти и мъничките бикини. Не изключваше и себе си от влиянието на този ефект. Независимо от вродената си интелигентност Джинкс все още беше жена в детска възраст. За него двете години плаване щяха да бъдат безценни — рядък дар и продължение на тази забележително близка връзка между баща и дъщеря.

Седяха тихо около две минути и неочаквано тя запита:

— Татко, какво ще правиш с Дел?

Стомахът му се сви, като чу името на сина си.

— Какво да го правя?

— Защо не му се обадиш от Санта Марта и не го помолиш да ни чака в Панама? Знаеш какъв хубав екипаж ставаме с него.

— Не мисля, че Дел се интересува от плаване сега. Освен това вероятно ще го арестуват на митницата.

— Кат, трябва да се сдобрите — каза сериозно Джинкс.

— Грещиш, Джинкс — отвърна Уендъл бързо. — Дел трябва да се одобри със света. Как бих могъл да се одобря с него, след като върши такива неща? Трябва ли на семейната неделна вечеря да се боим, че полицията може да нахлуе всеки момент? Трябва ли да го прекарвам през дузина чуждестранни пристанища и всеки път да се потя от страх, че ще ме арестуват на митницата?

— Той се нуждае от помощта ти.

— Ще му помогна, когато ме помоли за нея. Отхвърлял я е толкова пъти.

Бог му е свидетел, че беше така. Не искаше да мисли от колко неприятности беше измъквал момчето и колко нови училища и нови начинания беше финансирал. За разлика от Джинкс Дел винаги е бил буен, мързелив и враждебен.

Кейти се появи на стълбата с две чинии палачинки и двамата млъкнаха.

— Сега си спомням защо се ожених за теб — ухили се Кат.

— В скута ти ли да ги изсипя, шегаджийо? — каза в отговор Кейти.

Джинкс потупа корема му.

— Да, по-добре е да ги лепнеш направо на шкембето му. Защо да се мъчи да ги яде?

Три часа по-късно входът на пристанището в Санта Марта се показа пред тях. Тримата стояха в кабината и гледаха към брега. Вдясно се издигаше група многоетажни сгради, заобиколена от палми.

— Това е плажната ивица — каза Кат. — Там вляво, зад малкия остров, е пристанището, а до него е главната част на града.

Зад плажа се виждаха по-стари испански сгради.

Изведнъж Кейти каза:

— Кат, да не спираме тук. Това място ме изпълва с лоши предчувствия.

За момент Кат млъкна. И преди Кейти е имала лоши предчувствия за различни неща и обикновено се оказваше права.

— По дяволите, Кейти — обади се той най-после, — на половин час сме от поправеното динамо. Душ за всички!

Тя не отговори.

Кат продължи към входа на пристанището, като поглеждаше често в картата.

[1] Въображаема линия на повърхността на земята, пресичаща всички меридиани под един и същ ъгъл. — Б.пр. ↑

[2] Вътрешността на кораб в носовата част. — Б.пр. ↑

2.

Кат очакваше да види някаква marina^[1], макар и примитивна, но беше разочарован. Вляво имаше зона с шест съвременни кораба, които товареха и разтоварваха. На пристанището се виждаха и различни по-малки съдове — един-два малки каботажни кораба, няколко рибарски корита и някоя и друга лодка за спортен риболов. До един бетонен пристан бяха завързани четири или пет платноходки, дълги от около двадесет и пет до петдесет фута.

С помощта на Джинкс и Кейти, които държаха въжета, Кат вкара яхтата в едно празно място на пристана. Когато Джинкс скочи на брега и завърза въжето, беше по бикини и Кат почувства как очите на мъжете от околните лодки и от кея станаха на ластисици.

Кат свали бинокъла от врата си, постави го на седалката в кабината и излезе на палубата.

— Облечи си нещо — каза той, минавайки край Джинкс. — Намираме се на непознато място. Не знаеш какви хора има тук.

Тя завъртя очи нагоре, въздъхна и скочи обратно на борда. Кат се изкачи по една ръждива стоманена стълба и стъпи на площадка с няколко постройки, които, изглежда, бяха складове. Нямаше нищо, наподобяващо ремонтна работилница. В центъра на Санта Марта се виждаха спретнати, бели гипсови сгради, а между тях — палми и друга тропическа растителност. Кат беше на около двеста ярда от него и виждате преминаващите автомобили. Над покритите с червени керемиди покриви се показваха камбанариите на малка катедрала. Той се обърна и видя един войник със стара американска карабина 30-и калибър, каквато той самият беше носил като офицер от флотата.

— *Hasta la vista* * — поздрави Кат, с което изчерпа познанията си по испански.

Войникът запита нещо.

— Говорите ли английски? — каза Кат с надежда. Щеше да бъде трудно, ако никой не говори английски.

— *No, senor* * — вдигна рамене войникът.

През рамото на войника Кат забеляза един човек, който се беше насочил към тях и не изглеждаше латиноамериканец.

— Американец? — запита човекът.

Кат го погледна обнадежден. Беше дребен, с хубав тен, с рошава, дълга и избеляла от слънцето коса. Носеше изтъркани, отрязани джинси, износени гуменки и стара тениска. Изглеждаше на около двадесет. Кат веднага разбра, че е открил човека, когото търсеше. От него лъхаше на пристанищен безделник.

— Да — усмихна се Кат.

— Откъде?

— Атланта.

— Аз съм Дени. От Сан Диего — протегна ръка младежът.

Кат стисна ръката му — беше груба и здрава. Изглежда, беше теглил доста въжета.

— Катлидж. Радвам се да се запознаем. Всъщност не знаеш колко се радвам. Познанията ми по испански са пълна нула. Би ли казал на този войник, че искам да си оправя динамото, а след това да се махна?

Дени заговори забързано на испански, а войникът му отговаряше по-кратко.

— Казва, че трябва да дойдете в канцеларията на капитана на пристанището и да се регистрирате, след това да минете през митницата. Но капитанът и митничарят са на обяд, така че може да мине известно време, преди да станете легален.

Джинкс се присъедини към тях. Над бикините беше нахлузила една тениска, не особено дълга. Кремавото ѝ дупе се подаваше отдолу.

— Какво става, Кат?

Кат вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Просто вземам малко информация от нашия приятел — войника. Това е Дени. Американец е.

— Здравей, Дени. Аз съм Джинкс — тя му забодде ослепителна усмивка.

Дени изглеждаше леко зашеметен. Кат не за първи път виждаше подобна реакция към Джинкс. Младежът се огледа.

— Слушайте, вие сте тук само за да си поправите динамото, така ли?

— Точно така — отговори Кат.

— Е, ако не желаете да се мотаате по-дълго, отколкото е необходимо за поправката, аз може би ще уредя нещата с войника срещу няколко долара и ще си спестите формалностите.

— Колко?

— Десет щатски долара. Може би двадесет.

— Няма проблеми, Дени — каза Кат.

Дени започна да разговаря с войника отново, а той му отправи поглед и кимна в знак на съгласие.

— Дай му десет — каза Дени.

— Кат, подкупваш ли го? Искаш всички да ни арестуват? — обади се Джинкс.

— Тихо, Джинкс! — отвърна Кат, — Ще се махнем оттук колкото е възможно по-скоро.

Той подаде парите на войника, който си тръгна, без да каже нищо.

— Благодаря — каза Кат на младежа. — Наистина искам само да ми поправят динамото. Аз съм от яхтата „Лебед-43“. Името ѝ е „Катбърд“. Познаваш ли някой наоколо, който поправя динама?

— Разбира се — отговори младежът. — Има един човек в града. Да тръгваме. Аз ще му го занеса вместо вас. Вие трябва да стоите тук в оградената зона, ако не искате да се разправяте с митницата.

— Тук ли работиш? — запита Кат, слизайки по стълбата на път за яхтата.

Дени се усмихна. Показаха се ред хубави зъби.

— Тук никой не работи много — отвърна той. — Аз съм при спортните лодки. Давам ги под наем, когато някой поиска, почиствам по някое дъно от време на време.

Тръгнаха към яхтата. Джинкс беше пред тях и Дени не можеше да свали очи от нея. Кат почти го съжали.

Достигнаха яхтата и Кейти надникна през люка.

— Това е Дени. Ще ни помогне за динамото. Дени, това е жена ми, Кейти.

— Здравей, Дени.

— Здравейте, мисис Катлидж — отвърна Дени, като ѝ прати една заразителна усмивка. Кейти махна с ръка и се скри.

Качиха се на борда и Кат ги поведе към палубната стълба. Повдигна я и отвори капака на двигателя.

— Красива яхта — каза Дени възхитен, като се оглеждаше из салона. — Не съм виждал „Лебед“ тук от доста време. Изглежда нова.

— Почти — отбеляза Кат. — Пробвахме я от Лодърдейл до Антигуа, а сега сме тръгнали към Канала и Южния Пасифик. За две години. Тръгваме веднага, след като оправим това динамо.

— Обзалагам се, че е диодът — каза Дени и клекна до двигателя. — Имате ли гаечен ключ?

Кат му подаде комплект завити в брезент ключове и започна да гледа как Дени бързо разви болтовете на динамото. Изглежда, разбираше от двигатели — нещо, на което Кат се възхищаваше. Той самият беше нещо като гений в областта на електрониката, но за разлика от повечето хора с усет към техниката не обичаше много механичните машини.

Дени се изправи и заяви:

— Ще ми трябва час или малко повече, ако диодът е повреден и ако моят човек има такава част. Ако не, ще трябва да изпрося от някого. Да допуснем, че трябва да се поръча от Богота. Това ще отнеме два дни дори ако го докарат с въздушна поща.

— Кат... — обади се разтревожено Кейти.

— В такъв случай донеси го обратно. Не ми се ще да чакам тук. Ще го поправят в Панама.

— Дадено — каза Дени.

— Мама и аз искаме да се изкъпем. Има ли душеве някъде наоколо? — обади се Джинкс.

— Да, зад онази сграда. Водата не я топят, но тук тя не е толкова студена. Заклучете вратата, защото не е само за жени.

— Може би е по-добре, ако дойда с вас — каза Кат.

— Ти какво мислиш, Дени?

— Няма страшно. Безопасно е. Аз не бих се тревожил.

Дени се изкачи в кабината. Кат го последва и се огледа.

— Кейти! — извика той. — Ти ли взе бинокъла?

— Не — отговори тя. — Беше в кабината преди няколко минути.

Кат огледа кабината и палубата, но без резултат.

Дени застана до него.

— Добре дошли в Колумбия, мистър Катлидж — обади се той. В гласа му имаше нотка на съжаление.

— Първото, което трябва да научите, е никога да не оставяте нищо неприбрано. Кажете ми, имахте ли мачта за триъгълно платно?

Кат погледна към предната палуба и видя празните обръчи.

— Не може да бъде — възкликна той, — нямаше ме само пет минути, а Кейти беше на лодката през цялото време.

— Считайте се за щастливец, ако все още имате котва и въже за притегляне.

Кат изтича и отвори капака на котвата.

— Още е тук — каза той с облекчение.

— Значи е бил само един и ръцете му са били пълни — установи Дени. — Аз бих свалил котвата долу. Дръжките на макарата също. Вижте дали шкафовете в кабината ви са добре заключени, за да не останете и без платна.

Кат кимна унило и започна да измъква котвата.

— Може би ще се върна след около час — каза Дени, като скочи на пътечката и се отправи към стълбата.

Кат му махна за сбогом и повлече с усилие тежката котва и веригата към кърмата. Изведнъж се спря. Господи, току-що му бяха откраднали бинокъла и предната мачта, а той позволи на един напълно непознат да слезе от яхтата с неговото динамо. Бавно се нагаждаше към местните условия.

Жените слизаха от яхтата с шампоан, сапун и кърпи.

— Ще се върнем след малко — каза Кейти.

— Нали не носите пари или ценности у себе си? — подвикна им Кат.

Кейти свали часовника си и му го подаде заедно с портмонето.

— Прав си и, повярвай ми, хич няма да се бавим на душовете.

— Може би е по-добре да дойда с вас — каза Кат. Присъствието на крадец на борда посред бял ден го беше разтърсило.

— Не — отвърна Джинкс, — ако дойдеш, може би лодката няма да е тук, като се върнем. Не се тревожи. Ще се погрижим за себе си, а ако трябва, можем да крещим наистина силно.

— Изглежда, си права — каза Кат. — По-добре е някой да стои в яхтата.

Те заминаха, а Кат слезе до навигаторската маса. Взе картата, един молив и плотера и се отправи към кабината, като провери дали пистолетът му все още е в тайното шкафче, скрито зад остроумния

капак. Бяха му го направили в Лодърдейл. Почувства се по-добре от факта, че имаше някаква защита на борда в тази част на света. Беше чувал ужасяващи истории и имаше намерение да внимава. Качи се в кабината и започна да планира пътя си до Панамския канал. Обикновено правеше това долу на масата, но сега искаше да бъде там, откъдето можеше да види кой идва и си отива.

Четири часа по-късно погледна часовника си, а след това Кейти. Всички бяха взели душ и обядвали. Той беше съставил плана за прехода и свърши няколко други неща по яхтата. Дени го нямаше никакъв.

— Мисля, че сгреших — каза Кат.

— Кат, нека се махнем оттук. Това място ме плаши.

Кат кимна. На него също не му харесваше много.

— Вероятно има достатъчно ток в акумулатора на двигателя, но искам да го пазя за Панама, а не ми се ще да опитвам да я изкарам оттук с платната — каза той, като се оглеждаше. — Твърде тясно е. Ще надуем лодката и ще извлека яхтата с извънбордовия двигател. Като стигнем Панамския канал, можем да се обадим по радиото за влекач. Ще се обадя до завода производител по пътя и вероятно в Панама ще ни чакат ново динамо и предна мачта.

— Това, изглежда, е най-правилно — вметна Джинкс. — Наистина съм изненадана от Дени. Харесах го.

— И аз. Досега — каза Кат. — Да се хващаме на работа. Аз ще върна котвата обратно в шахтата. Вие двете измъкнете надуваемата лодка от шкафа в кърмата и я свържете към помпата. Ще отплаваме след пет минути.

На излизане от кабината дочуха вик откъм кея:

— Хей, помогнете!

Погледнаха натам и видяха Дени, който държеше картонена кутия в едната ръка и предната мачта на „Катбърд“ в другата.

Поздравиха го с широки усмивки.

— Къде намери мачтата? — викна Кат.

— Ако ви кажа, няма да повярвате. — Дени захвърли мачтата, а след това подаде внимателно кутията и скочи на палубата.

— Съжалявам за бинокъла, но за мачтата се досещах и реших, че трябва да проверя. Отне ми повече време, отколкото мислех.

— Какво стана с динамото? — запита Кат.

— Имам и добри, и лоши новини — отвърна Дени. — В Санта Марта няма диод, но намерих същото ново динамо. Онзи искаше сто и петдесет долара за него. Знам, че звучи много, но като за тук е добре, пък и нали искате да се махнете.

— Това е чудесно, Дени — усмихна се Кат, — плащал съм и повече.

Не след дълго Дени беше монтирал новото динамо. Кат превключи резервния акумулатор, запали двигателя и провериха амперметъра.

— Зарежда без грешка — заяви Дени. — Нямаме проблеми.

Кат го последва в кабината.

— Голяма работа си, Дени. Не мога да ти се отблагодаря. — Той извади няколко банкноти от портмонето на Кейти. — Ето сто и петдесет за динамото и още сто за помощта ти. Съгласен ли си така?

Дени вдигна ръка и каза:

— Вижте, мистър Катлидж, приятно ми беше да ви помогна, но освен парите за мен има нещо много по-важно.

— Ако го имам и ти го имаш — каза Кат.

— Аз съм добър помощник. Израснах по лодки. Участвал съм в две състезания от Сан Диего до Хавай с яхта от клас едно. Плавал съм в гонките от Южноокеанската регата с най-добрите яхти. Прекарал съм пет години като помощник-капитан на деветдесетфутов платноход — така дойдох в Колумбия. Познавам двигателите. Мога и да готвя. Едва ли има нещо, което не мога да правя на яхта.

— Продължавай — кимна Кат.

— Мистър Катлидж, искам да се измъкна от Колумбия. Това е откачено място, пълно с крадци, наркотици и с хора, които ще ти прережат гърлото за нищо. Родителите ми изпратиха пари веднъж, но ги пропилях. Бях глупав. Ако ме откарате до Панамския канал, оттам ще мога да отида на стоп до западния бряг на Мексико, а после у дома, в Калифорния. Зная, че не ме познавате, но съм от добро семейство. Баща ми е зъболекар. Аз поизлязох от релсите тук и ми се ще отново да вляза в тях. Нямам много багаж и заемам малко място. Обещавам, че ще се съсия от работа за вас. Няма да съжалявате, ако ме вземете.

Кат погледна младежа, който почти се беше разплакал. Спомни си за своя син, на когото не бе могъл да помогне и който не би приел помощта му. Погледна през рамото на Дени към Кейти и Джинкс. И двете кимнаха с глави. Обърна се, хвана го за китката и плесна парите в ръката му:

— Ще ти трябват, когато стигнеш в Панама, Дени. Току-що се сдобих с каюта.

Дени извика:

— Ще изпратя парите на човека с динамото. Моите неща са горе в бараката. Няма да се бавя дори и тридесет секунди.

Той скочи от яхтата и затича по пътеката.

— Готови за отплаване! — извика Кат и жените застанаха до въжетата. Дени се върна почти веднага само с една платнена чанта в ръка. Кат включи предавката на двигателя. След като се отдалечиха от пристана, той направи остър завой, за да изведе яхтата в открити води.

— Хвърли нещата си в дясната пилотска кабина — каза той на Дени, който изчезна долу с чантата.

На излизане, минаха близо до една яхта, колкото тяхната. Тя беше закотвена от другата страна на кея. Кат дочу приглушен вик от нея и една мъжка глава се показва на палубната стълба. Бяха отдалечени на не повече от двадесет фута.

— Господи! — извика мъжът на жена си, която се печеше в кабината. — Сега пък ни откраднаха проклетото резервно динамо. Кое е следващото, мачтата ли?

Кат трепна. Кейти и Джинкс, които развързваха главното платно, избухнаха в безпомощен смях. Дени беше все още долу. Кат се поколеба за миг, но след това продължи.

— Вдигай платната! — засмя се той.

[1] Сложно приспособление за вкарване на яхти и други малки лодки в доковете. — Б.пр. ↑

[1] Добър ден (исп.). — Б.пр. ↑

[1] Не, господине (исп.). — Б.пр. ↑

3.

Бяха под платна вече час и Дени, за радост на Кат, намери мястото си в управлението на яхтата. Кат го разведе с удоволствие из „Катбърд“, като изтъкваше гордо подробностите, планирани внимателно от самия него, и разположението на превъзходното електронно оборудване. Дени особено много се заинтересува от дребните неща, които Кат беше монтирал — голямата навигационна кабина и „оръдейната палуба“ — тайния шкаф с леката пушка. Дени успя да докаже, че е полезен, като нещо боравеше с платната, шкота^[1], макаратата и кормилото, и Кат вече се чувстваше спокоен и уверен от присъствието му на яхтата. Кейти и Джинкс се справяха, но беше добре да има още един силен и опитен мъж в случай на нужда.

Дени беше станал по-сдържан, по-спокоен след отплаването и според Кат това беше така, защото той осъзнаваше, че най-после е на път за дома. Кат се питаше дали срещата на Дени със семейството му, което несъмнено не го одобряваше, би протекла с по-голям успех от собствените му усилия да постигне някакво помирение със сина си, Дел. Тази рана не беше зараснала напълно и Кат се чудеше дали изобщо ще заздравее някога.

Дени настоя да дежури от осем до полунощ, за да може семейството да вечеря заедно. Благодарение на него беше осъществена една вечеря, която Кат винаги щеше да си спомня. Никога не можеха да седнат тримата заедно около масата в салона. Разговорът засягаше всички хубави неща в отношенията им. Отдадоха се на спомени над бутилка хубаво калифорнийско каберне. Кат и Кейти се пренесоха в ранните години на брака си, когато Дел и Джинкс бяха малки, а баща им — амбициозен млад инженер. Джинкс пък имаше свои спомени от онези години. Смяха се за оня случай, когато тригодишната им дъщеря се беше качила на едно дърво и заспала в чатала на два клона. Страхуваха се да я събудят, за да не падне, но макар и трудно, Кат беше успял да се добере до нея. Така и не можаха да разберат как едно тригодишно дете се е изкачило толкова високо. Кат смяташе, че тази

случка е ранен признак на решителността, която Джинкс винаги беше демонстрирала. Изпитваше гордост и удовлетворение от нейния интелект, красотата и здрав разум и това му помагаше да компенсира разочарованието от сина си.

Към полунощ Кейти беше заспала, а Джинкс клюмаше глава.

— По-добре си лягай — каза Кат, като протегна ръка през масата и я постави на топлата ѝ буза.

Тя изпълзя до него, мушна се под ръката му и постави глава на рамото му.

— Мисля да заспя направо тук — каза тя, притискайки се поблизо.

— Ти винаги заспиваше така. — Кат погали гъстата ѝ великолепна коса. — Занасях те в леглото, когато ръката ми изтръпваше.

— Спомням си — отговори тя, — невинаги бях заспала.

— Не знаех това.

— Обичах да ме носиш до стаята ми и да ме завиваш в леглото.

— Аз също.

— Радвам се, че все още не съм в колежа — промърмори тя, — радвам се, че дойдох с теб и с мама на „Катбърд“. Не ми се щеше да ви изоставям, все още не.

Кат искаше да отговори, но гърлото му се сви. Джинкс наклони глава — беше заспала. Взе я на ръце и я занесе в предната каюта, където я зави с чаршаф.

— Ммм... — измърка тя, когато Кат отметна косата от лицето ѝ. Целуна я по очите, както правеше, когато тя беше малко момиче, след което излезе и понечи да затвори вратата на каютата.

— Лека нощ — каза Джинкс.

Кат се засмя, облече една спасителна жилетка, наля си чашка кафе като противодействие срещу виното, и се качи в кабината да отмени Дени от кормилото. Вятърът беше благоприятен, с постоянна скорост и яхтата сякаш летеше през вълните. Кат си помисли, че усещането за скорост нараства значително, особено в тъмна нощ като тази.

— Не, благодаря, мистър Катлидж — отговори Дени на въпроса дали да го смени. — Нямам нищо против да продължа цялата нощ, ако разрешите.

— Не обичам продължителните дежурства — каза Кат. — Няма защо да се хабиш през първото си денонощие в морето, като караш две вахти. Пази си силата. Може да ти потрябва по-късно.

Пъхна се зад щурвала и го пое от ръцете на младежа.

— Пък и това е любимата ми вахта. От полунощ до четири. Прекалено стиснат съм, за да ти я отстъпя.

— Е, щом настоявате — рече Дени, надигайки се с нежелание от седалката на кормчията.

— Настоявам — засмя се Кат.

Дени се изкачи на палубата.

— Ще огледам напред, за да видя дали всичко е наред.

— Хубава идея — каза Кат, като му подхвърли една спасителна жилетка от шкафчето в кабината. Извади една и за себе си.

— На този кораб е закон никой да не ходи нощем без спасителна жилетка. Бих предпочел да я носиш дори и на щурвала. Досадно е човек да сменя посоката и да вади тела от морето.

Дени облече жилетката, хвана се за парапета и тръгна напред. Стоя там десетина минути, повечето от тях зад главното платно, където не се виждаше. Кат си помисли, че се наслаждава на нощта.

Останал сам, Кат изпита чувство на съжаление, макар и за кратко. От топлия карибски бриз, който го галеше по лицето, му се стори, че беше достигнал някакъв връх, че нещата не могат да станат по-хубави, значи би трябвало да се влошат. Припомни си, че след Панамския канал пред тях се простираше Южния Пасифик, че ще има още много толкова приятни нощи, ще прекара още много дни под тропическото слънце заедно с жена си и дъщеря си — тримата, добър екипаж и чудесни приятели. Вахтата му премина в омаята на блаженство.

* * *

В четири без петнадесет лампите в каютата светнаха. Кат разбра, че Кейти беше будна и правеше чая си. Но малко преди четири на пътеката се появи Дени с чаша в ръка.

— Бях буден — каза той, — та помислих, че е по-добре да оставя мисис Катлидж да поспи. Бих желал да дежурия, ако сте съгласен.

Кат вдигна рамене.

— Щом си сигурен, че не се нуждаеш от почивка.

Той се измъкна иззад щурвала и предаде вахтата.

— Предпочитам да дежуря — отвърна Дени, — приятни сънища.

В каютата си Кат съблече спасителната жилетка, смъкна джинсите и тениската си и се вмъкна в двойната койка при Кейти. Тя се размърда, когато Кат се сгуши до нея, и запита сънливо:

— Вахтата ми?

— Дени я взе — отговори Кат и хвана гърдта ѝ.

— О, добре — каза тя, завъртайки се към него, — нещо ново — ще се любя с теб посред нощ.

Кат я целуна и започнаха да се любят — нежно, бавно, лице срещу лице. След няколко минути достигнаха оргазъм заедно, както обикновено. Кат си помисли, че това се дължи на дългогодишна практика. След това заспа.

Събуди се от някаква промяна в движението на яхтата. Завесите на задната кабина бяха осветени. Кат погледна златния си „Ролекс“, който Кейти и Джинкс му бяха подарили за пускането на яхтата на вода: още нямаше шест. Защо се беше променило движението? Яхтата се наклони надясно, след това наляво и се успокои. Дрейфуваха. Бяха спрели. От палубата се чу приглушен шум от плъзгане, а след това и стъпки. Сваляха главното платно. Защо? Скъсало ли се е нещо? Може би някой от фаловите^[2]. Шумът от палубата се вместише в подобен сценарий. Главният фал се е скъсал и Дени, съвсем правилно, е обърнал яхтата срещу вятъра, докато оправи главното платно.

Кат се изтърколи от леглото, obu джинсите и започна да търси с крака гуменките си. Не обичаше да излиза бос на палубата — веднъж почти си беше счупил пръст, спъвайки се от една дъска. Беше сънен и отиде бавно в салона; изглежда, нямаше неотложна работа, защото Дени не го викаше. Изкачи се до средата на стълбата и спря озадачен. Кормилото беше блокирано. Дени стоеше на кърмата и гледаше назад, като прикриваше с ръка очите си от изгряващото слънце, което приличаше на червена топка.

— Какво има, Дени? — извика Кат. — Някакъв проблем ли?

Дени се обърна и погледна към него. Силуетът му се открояваше на слънцето.

— Не, никакъв проблем — извика той в отговор и отново се обърна назад.

Кат се изкачи в кабината. Вдигна ръка да заслони очите си.

— Защо сме спрели? Какво става?

Дени не отговори и продължи да гледа назад.

Кат дочу някакъв двигател. Тръгна към Дени, като залиташе малко поради сънливостта си и лекото люлеене на яхтата. Отиде до кърмата и се изкачи при Дени. Опря се на вантата^[3], тъй като мъртвото вълнение люлееше обърнатата назад яхта.

— Какво има? — запита отново.

— Не зная — каза Дени с монотонен глас.

Кат забеляза, че младежът е задъхан. Погледна назад от кърмата, като от слънцето го заболяха очите, и видя нещо бяло, което, изглежда, беше приближаваща се яхта. Намираше се на неколкостотин ярда от тях и звукът на двигателя се чуваше ясно, понесен от лекия бриз. Кат потърси с поглед бинокъла, но си спомни, че бяха го откраднали в Санта Марта. Впери поглед в яхтата, като се опита да определи формата и размерите ѝ. Изглежда, беше за спортен риболов и дълга към тридесет фута. Движеше се направо към „Катбърд“.

— Защо спря лодката, Дени? — попита отново Кат.

Младежът слезе от кърмата и застана в кабината, като все още наблюдаваше приближаващата яхта, която сега беше само на сто ярда от тях.

— Всичко е наред, мистър Катлидж. Всичко е наред.

Кат вече беше съвсем буден и започна да се дразни от това, че той не отговаря на въпроса му.

— Дени, питам те защо спря яхтата! Отговори ми!

— Ъ, имаше проблеми с главното платно. Реших, че трябва да го сваля.

Значи всичко беше, както си мислеше. Но каква е тази яхта? Намираше се на по-малко от петдесет ярда и Кат можа да различи ясно мъж и жена, застанали на мостика. На носа ѝ се виждаше надпис — Santa Maria. Лодката беше намалила скоростта си значително и скиперът ѝ имаше намерението да се приближи. Сега Кат можеше да различи лицата на екипажа. Жената, която изглеждаше доста млада, изчезна отдолу. Мъжът беше на около тридесет и пет, с брада и имаше вид на грубиян. Кат си помисли, че му е нужна само превръзка и щеше

да заприлича на пират от някоя книга. Пират. Думата отекна в главата му. Обърна се. Извика с равен и ясен глас:

— Дени, моля те, слез долу и ми донеси пушката. Веднага.

— Да, сър — отвърна незабавно Дени и слезе по стълбата.

Кат се обърна към приближаващата яхта, която беше спряла на десетина ярда от десния му борд.

— Какво искате? — извика на скипера им, който беше се облегал на кормилото и наблюдаваше Кат. Двигателят им работеше на малки обороти. Мъжът се усмихна широко, разкривайки няколко златни зъба, но не отговори. Кат помисли, че може би не говори английски. Чудеше се какво би могъл да каже, когато чу зад себе си стъпките на Дени. Обърна се и видя приближаващия се младеж с пушката. Кейти го следваше по стълбата.

— Какво има, Кат? — извика тя.

Кат протегна ръка да вземе пушката, но за негова изненада Дени отстъпи назад и я насочи срещу него.

— Сега не е време за шеги, Дени — каза Кат с пресипнал и уплашен глас, — пушката ми трябва веднага.

Дени не отговори, нито пък изражението му се промени.

Кат слезе от кърмата и тръгна към Дени. Чу Кейт да вика името му и му се стори, че някакъв плосък и тежък предмет го удари в гърдите и го тласна назад. Главата му срещна щурвала и се изпълни със страхотен рев. Кат има време само да осъзнае, че е бил прострелян, преди ревят да блокира зрението му и да направи всичко червено; преди да го натисне надолу към онова тъмно място, от което знаеше, че няма връщане. Опита да повика тези над него — Кейти! Джинкс! Успя само да изхърка, когато дъхът му го напусна и той потъна в тъмнината.

[1] Въже за контролиране на положението на платното спрямо вятъра. — Б.пр. ↑

[2] Въже за вдигане и спускане на платна, флагове и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Въже, което свързва мачтата със задната част на палубата или с кърмата. — Б.пр. ↑

4.

Кат сънуваше. Сънуваше стъпки на тежки крака по палубата. Сънуваше викове, борба, писъци, странен смях. Изстрели. В съня му беше светло, но той не виждаше нищо. Накрая звуците отшумяха. Той отново се върна в тъмната тишина.

Усети нещо хладно, започна да кашля, задави се и се събуди от болка. Опита се да не диша. Дишането му причиняваше ужасна болка. Отново се задави и почна да кашля. Усети вкус на сол. От собствената си кръв ли се давеше? Видя нещо, някаква дума, написана накриво. „Предпазители.“ Познаваше тази дума, беше я писал. Накриво. Той не я беше писал накриво.

Гърдите му бяха във владение на болката. Той изплуваше в мъчително съзнание и потъваше отново. Долното чекмедже на навигационната маса беше обозначено с „Предпазители“. В устата му нахлу солена вода и той я изплю. Не можеше да изтърпи болката от нова кашлица. Внимателно Кат постави ръка под главата си и я повдигна над водата. Повдигаше му се, но той продължи, докато опря главата и раменете си в нещо, и си почина. Положи усилие да остане в съзнание и да се ориентира. Щом виждаше чекмеджетата под масата, значи е в кухнята. Бузата му опираше в шкафа под мивката. Около инч вода се плискаше на дъното на шкафа. Кат се почувства засегнат. Тази яхта никога не е имала вода над дъските на пода. Никога не е пропускала дори и капка.

Къде беше Кейти? Къде беше Джинкс? Яхтата се полюшваше леко. Беше тихо. Кат се почувства сам. Трябваше да направи нещо, знаеше това. Само ако можеше да си спомни. Очите му се насочиха към навигационната станция на няколко фута от него. Погледът му се разфокусира, а след това се възстанови. Нещо оранжево. Това му трябваше. Опита се да мисли и оранжевото нещо изплува в съзнанието му. Закрепено е за преградата до палубната стълба. РСУМА. Това беше

думата. Какво означават тези букви? Никога не можеше да ги изрече. Винаги трябваше да се мъчи да ги запомни.

Няма значение. Не си спомняй. Просто се добери до проклетото нещо. Той опита да се придвижи по безболезнен начин. Оказа се, че няма такъв. Ще трябва да се движи дори и да го боли. Изправи се с усилие и се облегна на шкафа със свити колене. Проблемът беше, че трябваше да диша, а това му причиняваше болка.

Точно пред него се намираще шкафът с непромокаемите облекла и една жълта мушама висеше към него. Защо към него? Трябва да виси право надолу. Яхтата се накланя напред, ето защо. Кат хвана мушамата с две ръце. Сигурен беше, че ще има сили да направи това само веднъж. Бавно и със стенания той се изправи, докато ходилата му се оказаха под него. Изправи крака. Едва тогава видя кръвта по тялото си. Гърдите му бяха яркочервени. Джинсите му бяха накиснати и потъмнели. Не мисли за това. Не сега. РСУМА. Какво означават тези букви?

Кат почти можеше да протегне ръка и да го докосне. Намираще се на два-три фута в посока нагоре. Трябваше да се придърпа отново. Притегли се по мушамата, докато се облегна на шкафа. Краката му все още бяха стегнати и го държаха изправен. Прехвърли ръка над последната пръчка на стълбата и се повлече встрани. Не можеше да се хване с ръцете си. Нямаше сили да ги стисне в юмрук.

Този път достигна РСУМА. Улови го, но той беше закрепен със стоманена лента, на която имаше закопчалка. Пръстите му не искаха да я отворят. Най-напред трябва да включи прекъсвача. Можеше да го направи. Включи го. Сега закопчалката. Пъхна пръст под нея. Приличаше на кутия с безалкохолна напитка. Винаги е имал проблеми с тези неща. Натисна по-силно. Боже! Как боли! Но да усети болка на друго място беше почти облекчение. Закопчалката помръдна, а след това се отвори и оранжевото нещо падна.

Кат беше изненадан, че успя да го хване. Приблужи го до устата си и захапа края му. Какво значеше тази дума? Не е важно. Тегли или всичко е свършено! Нямаше да изкара още дълго, знаеше. Захапа метала и изпъна ръката си. Хромираната тръба се изтегли леко. Включи! Тръбата да бъде изтеглена! Ето. Внимателно Кат протегна ръце над прага на пътеката и постави РСУМА на пода на кабината. Готово.

Кейти и Джинкс. Трябва да са на палубата. О, господи. Няма да се добере до кабината, нямаше сили. А трябва. Трябваше да го стори веднага, както беше направил с придърпването по мушамата. Стори го, но организъмът му се възпротиви и той повърна. Кат лежеше на пода на кабината сред гъстата локва от снощната си вечеря и опитваше да не диша, защото от дишането го болеше много силно.

Скоро за своя изненада той беше в състояние да се изправи в седнало положение. Нещо го убиваше в гърба. Кат постави РСУМА на седалката и започна да гледа мигащата червена лампичка. Трябваше да потърси Кейти и Джинкс на палубата. Успя да се изправи на колене, с лице, обърнато към стълбата. Не бяха на палубата. Няма ги. Онези хора ги бяха отвели. *Защо?* Отпусна се върху петите си и започна да оглежда кабината с неразбиращ поглед. Най-напред видя водата, беше повече от инч. „Катбърд“ потъваше с носа напред и форпикът вече беше наводнен.

Следващото нещо, което видя, го накара да стисне очи. Извърна се и с тихо скимтене се сви на топка върху пода. Опитваше се да изтрие тази гледка, която щеше да го следва завинаги. Не би могъл да я забрави. Мозъкът проектира образите върху клепачите му, щампова ги завинаги на място, където не можеше да ги изтрие. Кейти лежеше върху кушетката от лявата страна на палубата с вдигната до раменете нощница и оголени гърди. Главата ѝ беше притисната под ъгъл до предната преграда, а устата ѝ — отворена. Лицето ѝ беше опръскано с кръв. Кръвта се стичаше на съсиреци от устата ѝ и по преградата, чак до надигащата се вода. В сърцето си Кат нямаше дори и най-слаба надежда, че тя е жива.

Джинкс, просната по лице върху масата, лежеше с крака, насочени към него. Лицето ѝ, слава богу, не се виждаше. Задната част на главата ѝ беше смазана. Краката ѝ бяха разтворени и по тях имаше кръв. На дупето ѝ, върху кожата, останала бяла от бикините, имаше отпечатък от голяма ръка. Не нейната ръка, а на някой, застанал зад нея. Отпечатък с нейната кръв.

Погледна към небето, молейки се за безсъзнание, но то не идваше. Още не. Мозъкът му трескаво започна да търси нещо друго, нещо, което да изтрие гледката.

РСУМА. Какво значеха тези проклети букви? Да, досети се! Радиосигнал за указване местоположението на аварията.

А какво означаваха тези думи? Не можеше да мисли повече. Отдаде се с благодарност на надигащата се червена тъмнина.

5.

Кат се събуди леко. Беше смайващо студено за този климат. Около него всичко беше бяло. Много бяло.

Обзе го паника, опита се да се изправи, но не можа. Чувстваше се много слаб. Какво става? Не можеше да се успокои. Огледа стаята, за да разбере къде се намира. Очевидно беше в болница. В стаята имаше още три легла. Всичките бяха празни и неоправени. На стойката до него имаше съд с прозрачна течност, която с помощта на една игла се вливаше в ръката му. Халюцинации ли беше имал? Дали всичко това не беше някакъв ужасен сън? Сложи ръка на гърдите си. Напипа гъсто навити бинтове. Натисна леко и изпита остра, пронизваща болка. Не сънува. Беше истина и за съжаление си спомняше всичко без никакви затруднения.

Откри до главата си звънец и го натисна. След миг някаква латиноамериканка, явно медицинска сестра, влетя в стаята.

— Вие сте буден? — каза тя.

Кат си помисли, че въпросът звучеше глупаво. Опита се да говори, но гърлото и езикът му бяха сухи като хартия. Нищо не излезе. Сестрата усети това и му наля чаша вода от термоса до леглото, сложи в нея една стъклена сламка и му я подаде. Кат отпи малко хладка вода и изплакна устата си, докато усещането за суха хартия изчезна.

— Къде съм? — успя да запита.

— Намирате се в Куба — отговори жената. Имаше съвсем слаб акцент.

— Семейството ми? — промълви той. Имаше право да знае дали случилото се беше истина.

Лицето ѝ трепна.

— Ще повикам някого — каза тя и излезе от стаята.

След две минути сестрата се върна с един млад мъж, облечен в бяло сако и панталон, вероятно от морска униформа.

— Аз съм доктор Колдуел — каза той на Кат. Докато мереше пулса му, го попита: — Как се чувствате?

Кат само поклати глава.

— Жена ми и дъщеря ми са мъртви — каза той. Каза го като факт. Не искаше да дава възможност на лекаря да го лъже.

— Боя се, че е така — кимна мъжът. — Виждам, че си спомняте.

— Кубинец ли сте? — попита Кат.

За момент лекарят изглеждаше озадачен.

— О, не — каза той, — намирате се във военноморска база Гуантанамо. Не сте на кубинска земя. Бреговата охрана ви намери преди два дни и ви докара тук със спасителен хеликоптер.

— Зле ли съм?

— Ами не бяхте в много добра форма, когато пристигнахте. Прекарахме два часа във вадене на сачми за птици от тялото ви. Какъв калибър бяха? Четиристотин и десет ли?

— Моите.

— Радвайте се, че не са били калибър дванадесет или от най-едрите сачми. Според мен сте в безопасност. Дори съм изненадан, че се свързехте така бавно. Сякаш не искахте да се събудите.

— Яхтата?

— Имаме офицер следовател. Повиках го. Той ще ви разкаже.

Сякаш по сигнал в стаята влезе един друг офицер. Лейтенант.

— Здравейте, мистър Катлидж — поздрави той. — Добре дошли.

— Благодаря — кимна Кат.

— Говори ли ви се?

— Да. Можете ли да изправите това нещо? — посочи Кат към леглото.

Офицерът изправи леглото така, че Кат почти седна.

— Какво стана с яхтата? — запита той отново. Искаше да пита и за намерени тела.

— Казвам се лейтенант Франк Адамс. Наричайте ме Франк. Офицер съм от военната полиция. Вие сте Уендъл Катлидж, нали?

Кат кимна.

Адамс изглеждаше облекчен.

— Взех отпечатъците ви, тъй като няхахте документи. Имаме и регистрационния номер на яхтата.

Кат вдигна лявата си ръка и погледна към китката си.

— Името ми е гравирано от вътрешната страна на часовника — на изпечената му от слънцето ръка се виждаше бяла линия.

— Не носехте часовник.

— Сигурен съм, че го носех, когато дойдоха — каза Кат. — Беше малко преди шест сутринта. Какво е станало с яхтата и... с жена ми и дъщеря ми?

Адамс придърпа един стол и седна.

— Преди два дни, в четвъртък, малко след осем часа сутринта, самолет на „Луфтханза“ от Богота за Сан Хуан хвана сигнала от вашия РСУМА. След по-малко от час един хеликоптер на бреговата охрана намери яхтата и спусна двама водолази. Яхтата е била пълна с вода. Вие сте били в кабината за управление. Вашите... жените били в главната кабина. Мъртви. Преди водолазите да успеят да ви вкарат в хеликоптера, яхтата се изправила нагоре с кърмата и потънала. Намирали сте се във водата около две минути, преди да ви извадят. Телата на двете жени са потънали с яхтата. Водолазите не са могли да направят нищо.

Кат поклати глава и очите му се насълзиха.

— Шурейт ви е тук. Настанен е в ергенските помещения. Аз го извиках. В състояние ли сте да ми разкажете сега какво се е случило? Ще се опитам да направя каквото мога, но ми трябва подробности — каза Адамс и извади малък касетофон.

Кат събра сили и започна да разказва от самото начало.

Когато Кат се събуди отново, Бен Никълъс, братът на Кейти и негов делови партньор, седеше до леглото. Иначе откритото му, приятно лице сега изразяваше шок. Преди Кат да проговори, той вдигна ръка.

— Не трябва да ми разказваш — каза той с известно затруднение. — Лейтенант Адамс ми пусна записа. Беше учуден от твоята изчерпателност.

— Благодаря ти, Бен. Откога си тук?

— Пристигнах снощи. Докараха ме с военен самолет от Маями. Създадох ми удобства. Не съм предполагал, че ще дойда в Куба.

— Аз също. Дел знае ли?

— Докторът казва, че ще можем да те пренесем в Атланта след ден-два. В Маями ни чака самолет линейка. Ще дойде, когато се обадя.

— Каза ли на Дел?

Бен поклати глава.

— Не можах да го намеря, Кат. Включил беше телефонния секретар, обаче не исках да му го кажа по този начин. Отидох в апартамента му, но никой не отвори. Портиерът каза, че не го е виждал от два дни. Лиз му звъни на всеки час. Тя иска да останеш при нас, докато се оправиш. Щеше да дойде тук, но майка ѝ е пак в болницата. Нашият специалист по публик рилейшънс^[1] се занимава с пресата. Някакъв репортер напипал тази история. Предполагам, че я е взел от бреговата охрана. След това журналист от „Ню Йорк Таймс“ разпознал името ти, вестниците в Атланта писаха за теб и... започна един ад. Нямахме как да избягна публикуването на подробностите. Просто това е твърде сензационна история. Бизнесмен, откривател и прочие.

Кат кимна.

— Бен, аз съм виновен за това, което се случи с Кейти и Джинкс.

— Не, Кат. Не бива да мислиш така. Ти не си ги изложил умишлено на опасност. Не би могъл да предвидиш това.

— Аз ги заведох на онова място. Кейти не искаше да ходи там. Аз я убедих.

— Слушай, Кат — каза Бен. — Зная колко много обичаше Кейти и Джинкс. Ти си направил това, което си сметнал за най-добре, но всичко се е объркало. Понякога става така. Не можеш да предвидиш нещо подобно и ако някой има вина, то тя е единствено у хората, които са го извършили. Кейти би разсъждавала по същия начин. Джинкс също. Така трябва да мислиш и ти, иначе ще полудееш.

Очите на Кат се насълзиха. Прегърна Бен и за известно време стояха така. След като се успокои, Бен си тръгна и Кат разбра, че нямаше да плаче вече. Не трябваше да се самосъжалява, ако иска да продължи да живее.

Спомените започнаха да го измъчват отново, но той ги прогони. Не би могъл да изтърпи гледката от яхтата. Въпреки всичко един образ успя да се промъкне. Отпечатъкът от ръката. Ярък и червен. Гневът се надигна в него. Един въпрос го измъчваше. Защо? Доколкото си спомняше, яхтата беше непокътната, когато онези хора си бяха отишли. Всички скъпи електронни апарати бяха по местата си. Нищо не беше изчезнало. На борда имаха много неща, които един крадец би пожелал, но нито едно от тях не беше взето. Не се досещаше за свои врагове, пък и това не би могло да е планирано, защото решението да

отплава в колумбийски води беше внезапно. До утрото на този ужасен ден дори самият той не знаеше, че ще влезе в Санта Марта.

По всичко личеше, че тези хора бяха извършили едно безсмислено пиратско нападение и две убийства — според тях три — без никаква изгода, освен един ръчен часовник „Ролекс“ за две хиляди и петстотин долара. В това нямаше никакъв смисъл и осъзнавайки го, Кат се разгневи още повече.

Знаеше, че е загубил Кейти и Джинкс безвъзвратно, но въпреки това Кат искаше да намери убийците и да разбере защо го бяха направили.

Затова взе ново решение. Ако е необходимо, ще даде всичките си пари и остатъка от живота си, за да узнае.

[1] Връзки с обществеността. — Б.пр. ↑

6.

Кат излезе от басейна зад къщата и тръгна по каменните плочи, като дишаше дълбоко. Помисли си, че това му се отдава по-лесно, отколкото в началото. Когато напусна болницата, беше много слаб. Започна да плува, за да упражнява мускулите на гърдите си, които бяха наранени от сачмите. Научи се да се наслаждава на упражненията, доколкото можеше да изпитва наслада от нещо. Смяташе, че е по-добре да плува, отколкото да седи в стола с поглед, вперен напред. Беше седял така достатъчно дълго.

В болницата Кат беше загубил четиринадесет килограма, а след това почти още десет. Тежеше толкова, колкото когато завърши училище, но така се чувстваше по-добре. Беше здрав и загорял от слънцето. Изненадваше се, когато заставаше пред огледалото. Строен, гладко избръснат и подстриган за първи път от много години. Плуването и играта на тенис с тренировъчна машина му бяха помогнали да влезе във форма. Това бяха самотни занимания, подходящи за него. Установи, че не желае ничия компания. Предпочиташе да се поти в самота.

Някой го повика от къщата. Кат се обърна и видя Уолъс Хендерсън. Той се пенсионира като капитан от полицията в Атланта. Сега беше уважаван частен детектив. Кат стисна ръката му и му предложи стол до басейна. Наметна един халат от кадифе. Знаеше какво предстои и това го изпълваше със страх.

— Ето докъде стигнахме, мистър Катлидж — каза Хендерсън. — За да проследим всяка възможна улика, аз и моите хора в продължение на три месеца изхарчихме значителна част от парите ви. Телефонирахме и се срещнахме с всички зъболекари в Сан Диего и околните населени места. Открихме двама, които имат син на име Дени. Единият е ученик в гимназия, а другият — на три години. Проверихме списъците от последните десет години с екипажите от гонките с яхти, в които Дени твърди, че е участвал. И там нищо. Свързахме се с Министерството на външните работи и с

колумбийската полиция. Колумбийците са разпространили рисунки с описанието на двамата престъпници, направено от вас. Не сте описали жената, защото не сте я видели добре. Има и описание за часовника ви, и за гравюрата на обратната му страна. Колумбийската флота и американската брегова охрана се опитаха да намерят спортна лодка с име „Санта Мария“. Оказва се, че то е често срещано в латиноамериканските страни. Няма и следа от такава лодка. Искрахме от една спасителна компания да разгледа възможностите за изваждане на яхтата и на телата, но не е възможно, защото яхтата е потънала на почти два километра. Мисля, че не трябва да харча повече парите ви. Бях полицай в продължение на двадесет и пет години. Почти десет съм частен детектив. Трябва да ви кажа, че не съм работил по случай с толкова оскъдна информация и с толкова много улики, които не водят доникъде. Възможно е някои от нашите проучвания да дадат резултат и да се намери „Санта Мария“. Но това е относително. Може да се окаже извън възможностите ни. Мистър Катлидж, няма да ви убеждавам, че трябва да забравите за случилото се. Сигурно някой ден ще узнаем защо жена ви и дъщеря ви са убити и престъпниците ще бъдат наказани. Но искам да разберете, че след всичко, което опитахме, не ми е известен начин да постигнем това. — Хендерсън се размърда неловко. — Просто не зная — завърши той.

— Капитане, можем да изпратим двама агенти — каза Кат, като се опитваше да скрие отчаянието си.

Хендерсън поклати глава:

— Можем да направим следното — с помощта на някои колеги да намеря двама латиноамериканци, които няма да бият на очи. Но благодарение на вашата намеса чрез Министерството на външните работи колумбийската полиция извърши професионално разследване в Санта Марта. Вие видяхте преведените доклади. Никой външен човек не би могъл да свърши и половината от това. Още повече че местната полиция е заинтересована да разкрие случая. Ако открият нещо, ще ни информират.

Кат въздъхна уморено и каза:

— Вероятно сте прав. Заплатих за уменията и съветите ви — вие ми дадохте и двете. Благодарен съм ви за това, капитан Хендерсън. — Изправи се, протегна ръка и продължи: — Изглежда, ще трябва да

чакам, докато нещо се появи. Изпратете ми сметката за недовършените работи.

Хендерсън пое ръката му.

— Искам да знаете, че това за мен е личен неуспех, но вложих всичко от себе си. Надявам се, ако чуете нещо ново, да ми се обадите.

Детективът си отиде.

Кат се качи в поршето и тръгна. Обикновено караше бързо и можеше да го докаже с квитанциите за глоби, но днес беше апатичен и невнимателен. На няколко пъти беше изпитал желание да блъсне колата в някое дърво или в подпората на някой мост и да сложи край на всичко. Крепеше го само надеждата, че може да намери Дени и хората му, но засега вероятността за това беше много малка.

Бен и Лиз се грижеха за него чудесно. Канеха го на вечери с приятели. Не искаха да се превърне в отшелник. Дори се опитаха да му намерят жена, но всичко се проваляше. Той просто не се интересуваше от жени, пък и от нищо друго. Дори работата, която преди му доставяше такова удоволствие, сега изобщо не го привличаше. Не беше прекарал и няколко часа в кантората. Колегите му ходеха на пръсти около него, а той се чувстваше напълно безполезен. Една по-голяма компания беше поискала да закупи фирмата от Бен. Кат се съгласи, но не защото се нуждаеше от парите.

Внезапно му прилоша и отби колата. Седна на тревата край пътя, като се бореше с гаденето. Мислеше какво още би могъл да направи за Кейти и Джинкс. Търсеше някаква опора в живота, но без особен успех. Изведнъж чу силен рев над себе си и някаква сянка премина над колата. Кат погледна нагоре и откри, че е спрял в края на пистата на летище „Пийчтрий Декалб“. То беше за всякакви самолети и се намираще в края на Атланта. Видя как самолетът се вдигна, обърна се и се насочи обратно към летището.

Кат се качи в колата отново и отиде при главния вход. Видя надпис. „ПДК Летателно училище“. Не след дълго седеше пред бюрото на един приятен човек, който му обясняваше програмата на уроците. След половин час се намираще на края на пистата в учебен самолет „Чесна 152“ и слушаше внимателно инструктора, който седеше до него.

— Добре — казваше му той, — пълна газ, не се отклонявайте от централната линия, наблюдавайте скоростта и отлепайте при петдесет мили в час.

Кат натисна газта и малкият самолет тръгна. Направляваше го с педалите и наблюдаваше нервно скоростомера. При петдесет мили дръпна щурвала към себе си и самолетът отскочи от пистата. Стори му се, че стомахът му остава на земята.

— Продължавайте право нагоре и се изкачете на три хиляди фута — каза инструкторът. След няколко минути се намираха над езеро Лейниър на четиридесет мили западно от града. Учеха се да завиват. И по-рано Кат беше искал да лети, но никога не му беше оставало време. Сега го имаше в излишък. Един час по-късно му дадоха наръчник по летене и го записаха в курса.

Същата нощ четете наръчника до късно. На другия ден взе два часа, а на следващия — още два. Започна да лети всеки ден, когато времето беше хубаво, а когато не летеше, изучаваше наръчника. Записа се в един неделен семинар, за да ускори академичното си обучение, и издържа писмените изпити на ФАА^[1] с отличие. Започна да лети самостоятелно на десетия ден. Концентрацията му беше пълна. Четеше всички авиационни списания и книги. Подготвяше уроците си упорито и дори маниакално. Те запълваха живота му. Не му оставаше време за никакви други мисли, а той се нуждаеше точно от това.

По средата на четвъртата седмица от обучението инструкторът му го чакаше след един самостоятелен полет.

— Записал съм ви за пробен полет с инспектор от ФАА, за да получите разрешително за частен пилот. Утре в десет часа — каза му той. — Трябва да ви кажа, мистър Катлидж, че поставихте рекорд. Не съм виждал някой да работи тъй усилено и да постигне толкова много за такъв кратък срок. Мисля, че ще се справите отлично на пробния полет.

Прекараха около час в попълване на формуляри и подреждане на дневника за полетите на Кат. Когато си отиде вкъщи, той изпита наслада от мисълта, че на следващия ден след теста, който със сигурност щеше да издържи, ще има разрешително за летене. Започна да мисли за курс по летене по прибори.

Кат облече бански костюм и отиде в басейна. Гмурна се и започна да плува бавно. Отхвърляше се със силни тласъци на краката,

отмерваше загребванията и напрягаше всеки мускул. Преплува двадесет пъти дължината на басейна и се измъкна от едната му страна, като дишаше тежко. Очите му бяха пълни с вода и му беше нужна около минута, за да види, че на другия край стои някакъв човек и го наблюдава. Беше строен и висок. Съвсем като този, когото напоследък виждаше в огледалото.

— Здравей, Дел — каза накрая той на сина си.

Синът му не отговори. Стоеше и го гледаше с празни очи.

— Не можахме да те намерим — каза Кат, като се опитваше да овладее гласа си. — Опитвахме. Предполагам, че си чул?

Дел остана на мястото си и каза:

— Бях извън страната. Прочетох за случилото се във вестниците.

— Защо не се върна у дома? Имаше помен. Дойдоха много хора.

Дел помисли малко, преди да отговори.

— Не се прибрах, защото знаех, че не мога да помогна на мама и на Джинкс, а и защото, ако се бях прибрал, сигурно щях да те убия. За мен ти си убиецът.

Кат се съгласи:

— Веднъж и ние да мислим по един и същи начин.

— Значи поемаш отговорността? — запита изненадан Дел.

— Помам я — отговори Кат. — Едно от нещата, които възрастните правят, е да поемат отговорност за действията си. Един ден може би ще го разбереш.

Лицето на момчето се изкриви.

— Мръсник! Би трябвало да те убия!

— Може би — отвърна спокойно Кат. — Може би ще ми направиш услуга, като ме убиеш, но това не трябва да те тревожи особено. В края на краищата в твоя занаят убиват хора всеки ден.

— Аз просто задоволявам една потребност. Точно като теб — каза Дел.

— Разбира се, Дел. Успокоявай се. Хич да не ти пука за нещастията, които ти и тези като тебе причиняват. Парите са най-важното.

— А какво ще кажеш за нещастieto, което ти причини на мама и Джинкс? — отвърна хапливо Дел.

— А болките, които ти им причини? — запита Кат. — В продължение на две години майка ти не си е лягала без страха, че ще я

събудят посред нощ със съобщение от полицията, че си арестуван или убит. Сестра ти не споменаваше името ти извън къщата, за да не кара хората да се чувстват неловко. Това, с което ги даряваше, беше постоянна болка и страдание. Последната вечер, докато бяхме на масата, видях как очите им се насълзиха, когато се спомена името ти. Вярвах, че в теб има нещо, което си струва да бъде спасено. Аз обаче от много време не споделям надеждата им.

— Е, не трябва да хабиш времето си в мисли за мен — каза Дел. — Вместо това може да помислиш как те все още щяха да бъдат живи, ако не беше толкова глупав.

— Ще го сторя — отговори Кат. — Ще го правя, докато съм жив.

— Аз отивам в Маями. Няма да ти досаждам вече. Това исках да ти кажа.

— Най-последни добри новини.

— Да. Придвижвам се нагоре — похвали се Дел. — Сега съм при източника. Няма вече да се занимавам с търговия на ниско ниво. В ръководството съм. Бас държа, че тая година ще изкарам повече пари от теб.

— Няма какво да се басираме — отговори Кат, като едва се въздържаше да не изтича в другия край на басейна да пребие сина си. — От търговията с нещастията на хората винаги се е печелило добре. За да спечелиш баса, от теб се иска само да оцелееш до края на годината. Но от това, което чувам за тоя бизнес, си мисля, че няма да ти е лесно.

— Ще видим — каза злобно Дел, обърна се и тръгна към вратата на градината.

— Ще видим — повтори като тихо ехо Кат. Гмурна се отново и като плуваше бавно, си мислеше: „Дишай дълбоко. Излей яда във водата. Момчето е загубено. Забрави го.“

Но не можа.

Кат прекара вечерта пред телевизора. Гледаше, но си мислеше за други неща. Наръчникът по летене стоеше разтворен на коленете му, но нямаше желание да чете. Тестът на следващия ден, който беше очаквал с нетърпение, сега му изглеждаше далечен и безинтересен. Легна си към полунощ. Жадуваше забравата на съня, но остана буден

дълго време. По-късно се унесе в лек и неспокоен сън, от който се сепна изведнъж. Нещо го беше събудило, но какво? Не чуваше никакъв шум.

Почти веднага телефонът иззвъня. „Трябва да съм предчувствал“ — помисли си той. Погледна будилника. Беше малко след четири часа. Усети пристъп на паника. Телефонът иззвъня отново. Изплашен без причина, Кат вдигна слушалката.

— Ало? — каза той доста неуверено. Чу прашене, което, изглежда, идваше от много далеч.

— Ало? — каза той по-силно.

Отреща се обади тих, но ясен глас, който той би разпознал навсякъде, по всяко време на денонощието, буден или насън. Глас, който той мислеше, че никога вече няма да чуе.

— Тате?

Гърлото и гърдите му се стегнаха. Дишането му стана трудно.

Преди да каже нещо, чу някакво силно стържене, последвано от силен приглушен удар. Връзката прекъсна с далечен пукот.

Започна да говори, да вика и да се моли, но млъкна, след като чу настойчивия свободен сигнал от слушалката.

Отново беше сам. Съкрушен, стоеше в тъмнината с широко отворени очи.

[1] Поделение на военноморската авиация (Fleet Air Arm). — Б.пр. ↑

7.

— Сенаторът съжалява, че не може да се срещне с вас, мистър Катлидж. В момента ръководи среща на комитета по разузнаването. Самият аз съм съветник в комитета и трябва да съм на срещата, но тъй като сенаторът ви е благодарен за подкрепата, ме изпрати да разбера с какво можем да ви бъдем полезни.

Намираха се в малка зала за конференции, съседна на кантората на Бенджамин Кар — сенатора демократ от Джорджия. Главният заместник на Кар седеше в другия край на масата срещу Кат.

— Разбирам — каза Кат. — И без това му отнех твърде много време.

— Напротив. Той се интересува от вас — отвърна мъжът. Изглеждаше около четиридесетгодишен.

— Аз осъществявах връзката с Държавния, департамент, така че можете спокойно да говорите. Идвате от Мъгливото дъно^[1], нали?

Кат кимна.

— Срещнах се с началника на колумбийския отдел.

— Баркър ли?

— Да. Беше много отзивчив.

— И...

— Казва, че е направил всичко възможно. Колумбийската полиция не желае да започне ново разследване заради една-единствена дума по телефона, след като смъртта е потвърдена.

— Боях се от това — отвърна помощникът. — В края на краищата самият вие сте я видели мъртва, а и водолазите потвърдиха думите ви.

— Това, което видях, трая само миг, и то, след като бях прострелян в гърдите. Не може да се разчита на свидетелските ми показания. Сигурен съм, че видях Кейти, просната по гръб върху канапето от дясната страна. Но Джинкс... или по-точно момичето, за което мислех, че е Джинкс... беше върху масата, с лице надолу, голо. Не съм виждал Джинкс гола, откакто стана на девет или десет години.

Беше ужасно и веднага отвърнах глава. Тъй като на лодката бяхме само тримата, аз съвсем естествено реших, че това е Джинкс.

— Видяхте ли момиче в лодката?

— Имаше някакво момиче на лодката с пиратите. Може би са убили нея, а не Джинкс. Не зная. В това няма никакъв смисъл. Мисля, че беше по-голяма от Джинкс, пък и състоянието, в което се намирах, когато се съвзех... може да греша. Видях я само за миг.

— Разбирам ви.

Кат се наведе.

— Това, в което съм сигурен, е, че гласът по телефона беше на Джинкс. Тя каза „тате“. Това е и първата дума, която някога ми беше казала. Наричаше ме така, докато порасна и реши да ми казва Кат. Винаги бих познал гласа ѝ. Още повече и това „тате“. Беше Джинкс.

Помощникът съзерцаваше отражението си в масата.

— Вярвам ви — каза той. — Какви са намеренията ви сега? Ще се върнете ли отново там?

Мисълта за връщане в Колумбия го изплаши.

— Не зная. Баркър е много против такова нещо. Казва, че не съм подготвен, за да провеждам самостоятелно разследване и Бог ми е свидетел, че е прав. Той не може да ми помогне с нищо, дори и да отида. Казва, че департаментът няма да поеме никаква отговорност.

— И какво ще правите? — запита помощникът, като го наблюдаваше отблизо.

Кат се облегна и въздъхна:

— Ще трябва да отида там. Друго не ми остава и няма да се примиря, докато не направя всичко възможно да намеря Джинкс.

Съветникът търсеше колебание в очите на Кат.

— Това окончателното ви решение ли е? Няма ли да се откажете?

— Не. Заминавам. Ще пусна обява във вестниците. Ще предложи възнаграждение.

Лицето на съветника трепна разтревожено. Той се изправи.

— Ще ме извините ли за няколко минути? Не си отивайте. Ще се върна веднага.

Кат отиде до прозореца и погледна към купола на сградата на Конгреса. Наистина, не му оставаше нищо друго. Ненавиждаше тази мисъл, но трябваше да се върне в Колумбия, в Санта Марта, и да започне от нещо. Там някъде някой знае нещо. Сигурно може да купи

информацията. Парите бяха единственото нещо, което имаше. Би ги дал всичките, ако му върнат Джинкс. Наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха от Конгреса. Страхуваше се от това, което му предстоеше.

След десетина минути помощникът влезе в стаята и каза:

— Моля, седнете.

Кат се върна на масата, а той продължи:

— Искам да съм сигурен, че разбирате това, което ще ви кажа. Всичко, което говорихме дотук, е официално. Изразил съм съчувствие и съм казал, че сенаторът не може да направи нищо повече.

Изненадан, Кат се върна в настоящето.

— Считайте, че за това, което ще говорим сега, не трябва да знае никой — нито сенаторът, нито който и да е друг. Разбирате ли ме?

— Да. Разбира се — каза Кат и усети, че пулсът му започва да се ускорява.

— В хотел „Уотъргейт“ ли сте отседнали?

— Да. Бях решил да освободя стаята преди обяд и да се върна в Атланта.

— Останете още едно денонощие. Утре по някое време, вероятно следобед, ще ви потърси по телефона някой, който ще се представи като Джим. Просто Джим.

— Джим. Утре следобед.

— Може и по-рано. Стойте в стаята си, докато не ви потърси. Не очаквайте много, но вероятно той ще може да ви даде съвет. Не мога да обещавам, че ще го одобрите, но това е единственото нещо, с което мога да ви помогна.

Кат се изправи и подаде ръка.

— Благодаря, че ми повярвахте. Никой друг не ми вярва.

— Мистър Катлидж, съжалявам, че не мога да направя повече — отговори мъжът, като пое ръката му.

Кат спеше, когато телефонът иззвъня. Не беше спал много предишната нощ и сега, в късния следобед, беше задрямал пред телевизора. Опомни се едва при второто иззвъняване. Погледна будилника — беше малко след шест.

— Ало!

— Казвам се Джим. Мисля, че имаме общ приятел.

— Да. Така е.

— Елате в 528.

— Къде?

— Стая 528, тук, в хотела — каза човекът и затвори.

Кат напръска лицето си с вода и облече сакото. Слезе с асансьора до петия етаж, намери стаята и почука. Човекът, който отвори вратата, беше на около шестдесет години, с почти напълно посивяла коса. Носеше костюм и шарена вратовръзка. Не изглеждаше свеж. Беше небръснат, яката на ризата му беше мръсна, а косата мазна.

— Заповядайте, седнете — покани той Кат, като му посочи два люлеещи се стола.

Кат седна и заглежда стаята.

— Благодаря за тази среща — каза той.

— Приятел ли сте на сенатора? — запита мъжът.

Кат се поотпусна.

— Нека ви разкажа проблема си.

— Запознат съм с вашия проблем — вдигна ръка мъжът. — Чета вестници. Позволете ми само аз да говоря.

Кат се съгласи.

Джим отвори едно куфарче и измъкна някакво досие.

— Да видим — каза той, като обръщаше страниците. — Роден в Атланта. Учил гимназия в Нортсайд. Добър защитник, но не достатъчно за отбора на колежа. По-късно технически университет в Джорджия — випуск 53-та година. Пропуснал войната в Корея поради отсрочванията за студентите. Добър ход, да знаете. Преминал подготовка в Службата за запасни офицери от военноморския флот. Получил военно звание във флотата. Защо?

— Бях млад и глупав — отговори искрено Кат.

— Не ви ли хареса в Куантико?

— Не мога да кажа, че ми харесваше.

— Аз съм бил там няколко години преди вас. На мен също не ми харесваше много — каза Джим и погледна отново в досието. — Но сте се справяли добре. Написали са някоя и друга добра дума за вас в доклада за компетентността ви.

— Затварях си устата и правех каквото ми кажат.

— Тук не пише така. — Джим четеше досието му. — Проявяващ лична инициатива, склонен към импровизации... На езика на флотата това означава независима личност, а понякога просто досадно копеле.

— Изглежда, не съм за военен — вдигна рамене Кат.

— Затова ли отказахте да работите за управлението? — запита Джим. — Мислехте, че ще бъде като в армията?

— Управлението?

— Централното разузнавателно управление. Чували сте за него — каза сухо Джим.

— Господи! Оня от ЦРУ ли е бил? Аз мислех, че иска да се запиша отново в армията. Дрънкаше за служба на родината. Казах му да върви на майната си.

— По онова време хората, които набираха кадри, бяха доста ловки засмя се Джим.

— Вие от тях ли сте? ЦРУ?

Джим не отговори. Започна да разглежда отново досието.

— Да видим. След техническия университет сте работили за „Ай Би Ем“, за „Тексас Инструментс“, а след това сте започнали самостоятелно с оня финансов магьосник, вашия шурей. Не сте и за живота в големите фирми, а?

— Може да се каже, че използвах добре личната си инициатива и имах склонност към импровизации. И големият бизнес не прощава това, както и флотата.

— После забогатяхте. Изобретихте принтера и Бен направи фирмата акционерна. Изплатихте дълговете си, построихте си нова къща, купихте яхта. Общата стойност на капиталите ви е малко над шестнадесет милиона, по-голямата част от които е в акциите на фирмата, в няколко недвижими имота и в паричната борса. Умен шурей имате.

— Добре сте информиран — каза Кат, като се завъртя неловко. — Знаете ли къде е дъщеря ми?

Джим поклати глава отрицателно:

— Съжалявам. Мислите, че тя е жива и е някъде в Колумбия?

— Да.

— И сте решили да отидете и да я търсите?

— Да.

— Колумбия може да бъде доста опасно място — каза Джим. — Има ли начин да ви разколебая?

— Не, освен ако ми предложите друг начин да върна дъщеря си.

— Боя се, че не мога. Ако беше моята дъщеря, аз също бих тръгнал да я търся. — Джим разтърка очите си. — Слушайте, защо пък да не отидете? Дявол да го вземе. Не сте по-глупав от ония в Държавния департамент, нито пък от колумбийската полиция, която извърши цялото търсене досега. По дяволите, по-умен сте и сте богат! Проблемът е, че не ви стигат други неща. Но можете да си ги купите.

— Например какви?

— Ще ви бъде необходим помощник. Някой, който познава района. Вие не говорите испански, нали?

— Не.

Джим отвори един от куфарите си и извади фотоапарат. Свали една картина от стената, отвърза вратовръзката си и я подаде на Кат с думите:

— Застанете там и си сложете тази вратовръзка.

Кат се подчини.

Докато снимаше, Джим продължи да говори:

— Има един подходящ човек и за щастие е в Атланта. Австралиец е. Казва се Блуи Холанд. Живее тук от известно време, но не се задържа на едно място. Прекарал е доста време в Колумбия и познава всички лоши хора. Досещате се какво имам предвид.

— Мислите ли, че е свободен? — запита Кат.

— Не съвсем. Намира се в изправителния затвор в Атланта. Но скоро ще го помилват. Мога да уредя да кажат една добра дума за него. Доста сте се променили от последния път, когато са ви снимали — каза той и вдигна лист с четири снимки на Кат.

— Да. Освен брадата и косата съм загубил двадесетина килограма.

— Това е добре. Никой няма да ви разпознае, макар че снимката ви доскоро беше във всички вестници.

— Блуи Холанд каква връзка има с всичко това?

Джим се върна при своя стол, започна да рови в големия куфар и извади някаква машинка.

— Блуи е страхотен пилот. Австралийските равнини, Аляска... такъв тип летец. Направил е доста курсове между Щатите и различни

южноамерикански писти.

— Разбирам — каза Кат.

— Последния път Блуи се забърка в някаква сделка с кубинци. Господи! Никой не трябва да се занимава с кубинци в наше време. Те го завлякоха в затвора със себе си.

— Той закоравял престъпник ли е?

— Е, Блуи просто винаги е имал много свободно отношение към митническите разпоредби на САЩ. Не удря хората по главите, за да им вземе парите и не е наемен убиец. Обича летенето, и то ниското и бързо летене. Предпочита малки и тъмни писти пред големите, ярко осветени летища. Доста способен човек е и както казах, познава мястото доста добре.

— Как мога да се свържа с него? — запита Кат.

— Аз ще уредя това, когато излезе. Той няма да знае кой го праща. Кажете му, че Карлос ви е насочил към него.

Джим раздели четирите снимки, извади малка синя книжка от куфара и с помощта на машинката залепи една снимка в книжката.

— Не мога да ви помогна кой знае колко. Мога само да дам някакво прикритие.

— Какво означава „някакво прикритие“? — запита Кат.

Джим му подхвърли книжката — беше американски паспорт. Кат го отвори и видя снимката си и името Робърт Джон Елис.

— Ще имате нужда и от това — каза Джим, като му подаде още нещо.

Кат пое един износен портфейл. Вътре имаше половин дузина кредитни карти като онези, които той имаше в джоба си.

— Подпишете паспорта и другите документи.

Кат започна да подписва.

— Елис е търговски агент във вашата фирма — каза Джим. — Като изключим разликата в името и адреса, той доста прилича на вас. Паспортът му изтича на същата дата, има същите печати и пътувания. Дори сега, когато сте загубили доста килограми и сте обръснали брадата си, неговият паспорт ви подхожда повече отколкото вашият.

— Наистина ли мислите, че ще се нуждая от всичко това? — запита Кат смутено.

— Не зная, но ако аз отивах там, щях да се застраховам предварително. Паспортът, шофьорската книжка и кредитните карти са

истински. От днес данните ви са въведени във всички компютри. Ако минете през колумбийската или американската емиграционна служба, паспортът няма да ви провали. Ако платите за обяд с картата „Американ експрес“ на Елис, сметката ще се прехвърли в служебната ви банкова сметка. А, като се върнете в Атланта, поискайте от фирмата да напечата няколко визитни картички и наредете на телефонистката, ако получи запитвания, да казва, че се намирате в Южна Америка. Добре е да информирате и шурей си, но не му казвайте нищо за документите. Кажете му само, че може да заминете под името Елис и че той трябва да ви прикрива.

— Вие сте направили всичко това вчера? — Кат беше учуден, но вече знаеше защо Джим беше небръснат — бил е на крак цяла нощ.

— Това е част от службата — каза Джим. — Елате до прозореца за момент.

Джим извади някакви парчета пластмаса от джоба си.

— Това е колумбийска входна виза. Отлепете найлона и притискате печата върху празна страница в паспорта, след това попълвате с мастило датата на влизане. Не забравяйте да сложите печата в двата паспорта и върху тези карти.

Джим се върна отново при куфара си и закачи две от снимките върху някакви документи.

— Това са колумбийски туристически визи за двете ви самоличности. — След това извади два плик от куфара. — Единият е паспортът за Блуи. В момента той няма паспорт. Не му го давайте, докато не се наложи, защото може да го използва, за да отпътува в друга посока. Кажете му, че може да го запази за себе си като малък подарък от Карлос.

Джим вдигна другия плик.

— Тук има два паспорта за Джинкс. Единият е на ваше име, а другият на нейно. И двата имат една и съща снимка. Предполагам, че ако я намерите, ще искате да напуснете страната бързо.

— Малко съм объркан от всичко това — каза Кат.

— Ще ми се да мога да сторя повече — отговори Джим. — Ще ми се да мога да ви кажа къде се намира дъщеря ви. Но мисля, че тези неща ще подобрят шансовете ви да влезете и излезете живи от страната.

— Много съм ви благодарен за помощта, Джим.

— Не се притеснявайте. Може би някой ден вие ще ми направите услуга.

— Само кажете. По всяко време. Мога ли да ви намеря някъде, когато се върна? Бих искал да ви кажа как е минало всичко.

— Не — Джим започна да опакова багажа си. — Дайте няколко дни на Блуи, за да се почувства свободен, и той ще се свърже с мен. Предложете му петдесет хиляди — сега десет и четиридесет, когато се върнете в Щатите. Тази сума би трябвало да стигне. Разбира се, ние не сме се срещали никога — завърши Джим и затвори куфара си.

— Да.

Двамата стиснаха ръцете си. Кат отвори вратата.

— Слушайте, Катлидж — каза Джим с известно чувство в гласа си. — Възможно е да попаднете на кофти места. Пазете си задника.

[1] Държавният департамент на САЩ. Наречен така по името на област във Вашингтон и поради „мъгливите“, предизвикващи недоумение разпоредби на бюрократите от департамента. — Б.пр. ↑

8.

— Извинете, мога ли да разговарям с мистър Катлидж?

Гласът беше монотонен, с акцент. Човекът сякаш се обаждаше направо от центъра на Сидни.

— На телефона е.

— Тук е Роланд Холанд. Казаха ми да ви потърся.

— Имате ли пари за такси?

— Да.

— Кажете на шофьора, че адресът е встрани от Уест пейсиз фери роуд, западно от шосе И-75.

— Добре. Предполагам, че ще стигна след около час.

Кат очакваше, че човекът ще бъде мършав и жилест, но когато отвори вратата, видя пред себе си мъж, висок около два метра и с тегло около сто и десет килограма. Кат, който беше метър и деветдесет, рядко поглеждаше към някого отдолу. Гостенинът имаше кръгло, открито и приветливо лице и оредяваща руса коса. Изглеждаше около четиридесет и пет годишен. Блуи Холанд държеше в ръката си малък брезентов куфар.

— Холанд — представи се мъжът.

— Аз съм Катлидж. Влизайте.

Кат го поведе към кабинета. По пътя Холанд огледа големия, красиво обзаведен хол. Кат му предложи стол и седна на бюрото си. Въпреки че за момента този човек беше единствената му надежда, Кат не искаше той да си помисли, че ще бъде нает незабавно.

— Откъде знаем един за друг? — запита Холанд.

— Чувам, че се ориентирате добре из Южна Америка — каза Кат, като избягна въпроса.

— Боя се, че това не е така — отговори Холанд.

Кат се притесни. Дали това е човекът, който му трябваше?

— Познавам само Колумбия — продължи Холанд. — Зная за това място повече от скапаната колумбийска туристическа организация.

— Това е достатъчно. Как е испанският ви?

— Безполезен в световните библиотеки и в класните стаи, но без грешка в колумбийските барове и публични домове — отговори Блуи.

— Вие как попаднахте на името ми?

— Свободен ли сте за няколко седмици? Може и за месеци?

Холанд плесна с ръцете си върху облегалките на кожения фотьойл.

— Слушай, приятел, два пъти те питах откъде се познаваме, а ти не ми отговаряш. Току-що излежах две години и осем месеца заради сделки с хора, които не познавах, и ще е по-добре да си тръгна...

— Имаме общ познат — каза Кат. — Карлос.

Холанд млъкна с отворена уста.

— Познавам много хора с име Карлос.

Кат се опита да запази самообладание. Не беше очаквал такъв развой на нещата.

— Половината латиноамериканци на земното кълбо... — започна Холанд.

— Този Карлос не е латиноамериканец — каза бързо Кат.

— Кучият син! — ухили се Холанд. — Мислех, че е умрял.

— Не е.

— Е, сега знам защо ме помилваха толкова бързо. Вие и Карлос работите заедно, нали?

— Просто се познаваме — отговори Кат.

— Мистър Катлидж — каза Холанд, като се отпусна, — моето време е ваше. С какво мога да ви бъда полезен?

— Какво ще кажете за едно питие? — запита Кат и стана.

— Не бих изплюл едно уиски.

Кат вдигна от бюрото едно старо списание „Тайм“ и на излизане от кабинета го пусна в скута на Холанд.

— Страница шестдесет и първа. Това ще ви запознае със случая.

Кат смеси напитките, без да бърза. Когато се върна, Холанд все още четеше. Кат му подаде чашата и седна на канапето срещу него. Холанд вдигна поглед. Лицето му изразяваше съжаление.

— Гадна история — каза той.

— Това е може би най-пълното обяснение на случая в пресата, но оттогава станаха много неща.

Кат разказа подробно на австралиеца за опитите си да намери пиратите и завърши с телефонното обаждане от Джинкс.

— Отивам да я търся — каза той. — Нуждая се от помощник. Някой, който познава района и който да ме пази от неприятности. Карлос казва, че вие сте този човек. Искате ли да дойдете с мен?

— С удоволствие!

— Ще ви платя петдесет хиляди — десет сега и четиридесет, като се върнем.

— Карлос ли каза да ми предложите толкова? — запитва Холанд.

— Да.

— Не е лошо, но за колко време?

— Колкото е необходимо.

Холанд пое дъх през стиснатите си предни зъби.

— Това може да бъде ужасно много време.

— Разбирам — съгласи се Кат. — Вижте какво. Ако стоим повече от месец, ще ви плащам по пет хиляди седмично до края.

— Дадено! — отговори Холанд. — Сега какво ще правим?

— Тръгваме за Колумбия.

— Първо нека да изясним нещо — каза Холанд, като вдигна ръка. — Нали не криете нищо от мен?

— Не. Сега знаете всичко, което зная и аз.

Холанд потърка брадата си и каза:

— Добре тогава. Тръгваме от Санта Марта, защото всичко е започнало там и защото нямаме абсолютно никаква представа откъде другаде бихме могли да започнем.

— Никаква. Зная, че това е голяма страна. Мислите ли, че имаме някакъв шанс да я намерим?

Холанд вдигна рамене.

— Слушай, приятел, Карлос смята, че трябва да опиташ. Иначе не би те свързал с мен. Ако той мисли така, за мен това е достатъчно. Разбира се, че е голяма страна, но когато си по следите на толкова мръсно нещо, географията се стеснява. Хората, които вършат такива неща, се събират на определени места в страната. Ние ще започнем от Санта Марта, защото следата започва оттам. Съмнявам се, че момичето е там, но някой трябва да знае нещо. Познавам няколко души. Ще им се обадим. Ако трябва да предполагам къде се намира дъщеря ти, бих казал, че е на едно от следните три места: полуостров Гуахира в

североизточната част на страната, Кали в северната или в Амазония. Ако е жива.

— Беше жива преди една седмица.

— Надявай се на това. Ако не са я убили, когато лодката е потънала, значи им е необходима за нещо.

Кат не искаше да мисли защо някой би имал нужда от Джинкс.

— Защо на тези три места? — запита той.

— Защото всичко, което се върши в Колумбия — или всичко, което е мръсно, — е свързано с наркотици.

Кат беше чувал нещо такова и преди.

Холанд отвори ципа на куфара си и извади едно голямо списание с име „Трейдплейн“, напечатано на вестникарска хартия. Кат го беше виждал в училището за летци.

— Ще ни трябва самолет — каза Холанд.

— Защо? — запита изненадан Кат. — Авиолиниите не летят ли до Колумбия?

— Летят, но аз нямам паспорт. Взеха ми го преди делото. Очаквам ликът ми да озари не един компютър в колумбийската, а и в американската митническа и емиграционна служба. След като влезем в страната, трябва да можем да се движим, без полицията да ми обръща твърде голямо внимание. Но по летищата винаги има полиция.

— В такъв случай къде можем да приземим един лек самолет?

Блуи се ухили.

— Е, има летища и летища.

Кат си спомни, че има паспорт за Блуи, по се сети и за съвета на Джим.

— Добре, щом казвате — отговори му Кат.

Холанд махна с ръка.

— Тая къща, колата — изглеждате човек, който може да си позволи един добър самолет.

Започна да разлиства списанието.

— Смятам, че ще трябва да похарчим някъде между седемдесет и сто хиляди долара в зависимост от това, какво можем да намерим наоколо. Разбира се, ако желаете да търсим из цялата страна, ще спестим доста пари.

— Предпочитам да пестя време. Ще купим каквото поискате — каза Кат.

— Започвам да търся от днес. Имаш ли кола за мен?

Кат отиде до бюрото си и взе една връзка ключове. Подхвърли ги към Холанд.

— Отвън има един мерцедес комби.

Холанд опипа костюма си.

— Ще трябва да си взема и някакви дрехи.

Кат извади един пакет с няколко навързани пачки от чекмеджето и го подхвърли към Холанд.

— Това са първите десет хиляди, мистър Холанд. Наемам ви.

— Наричайте ме Блуи — протегна ръка австралиеца и се усмихна.

— Аз съм Кат. — Харесваше този човек, но все още се чувстваше неловко, след като знаеше какво е правил преди. Сега му даваше десет хиляди долара и мерцедеса на Кейти. Какво пък, помисли си той, никога не би се справил сам. Нуждае се от Блуи Холанд и ще трябва да му се довери.

Същата вечер Кат лежеше в леглото си и гледаше тавана. Затвори очи и се опита да си представи лицето на Джинкс, но това не беше лицето, което беше видял за последен път. Беше по-младо — Джинкс на дванадесет или тринадесет години. Не можеше да оформи в съзнанието си образа ѝ от по-късните години. Започна да се пита дали не би го забравил съвсем.

— Идвам, детето ми — каза гой в тъмнината. — Идвам да те прибера.

9.

— Кат? Блуи е. Мисля, че намерих нашия самолет.

— Чудесно, Блуи. Колко ще ми излезе?

— Около седемдесет и пет хиляди — това е продажната цена.

Ще трябва да се направи годишен преглед за около петстотин до хиляда, да се купят навигационен „Лоран“ и горивомер — кажи го, още шест хиляди. Необходими са и някои промени в горивната система. Значи общо около деветдесет хиляди.

— Да. Звучи добре. Мога ли да го видя?

— Разбира се. Аз също искам да го видиш. Аз съм на... как се казва това загубено летище?

— „Пийчтрий Декалб“?

— Точно така! Самолетът е пред кулата. Боядисан е в червено и бяло. На опашката му има номер 123 Танго.

— Вече ми харесва — засмя се Кат. — Ще бъда там след половин час.

Когато пристигна, Кат паркира колата близо до кулата и започна да търси лек двумоторен самолет с такъв номер на опашката, но без успех. Блуи излезе от някакъв хангар и посочи един самолет. Кат спря погледа си върху едномоторен „Чесна“ и се закова на място.

— Исусе Христе! Блуи, искаш да летим над хиляда мили океан в едномоторен? Това нещо не е много по-голямо от дребосъка, на който се учих да летя.

— Слушай, приятел — каза снизходително Блуи, — нека ти обясня някои неща за самолетите. Първо, нивото на авариите с фатален изход при едномоторните и двумоторните е еднакво. Второ, при неизправност в двигателя на двумоторен ще имаш големи трудности с управлението. Необходимо е много време да се научи човек да лети на двумоторен с единия двигател, а където съм бил аз, не предлагат подобен вид занимания. Пък и едномоторният има известни предимства при горивото. За прелитане над вода предпочитам един добре поддържан едномоторен.

— Ами...

— Това е „Чесна 182 ПК“. ПК означава прибиращ се колесник. Тоя е много по-добър от сто петдесет и двойката, на която си се учил. Вдига сто и осемдесет мили в час и мога да го приземя и отлепя на 230-метрова писта. Може да вдигне всякакъв товар при пълнен с гориво резервоар, а самолетите, които могат да го направят, не са много. Двигателят му е навъртял само четиристотин часа, а е предназначен за две хиляди часа между ремонтите; оборудването му е добро и има резервоари за дълги разстояния. Плащаме около пет хиляди над пазарната цена, но бързаме, а и такива хубави самолети не се намират лесно. Ако ти се виси тук още две-три седмици, докато намеря подходящ двумоторен и се науча да летя на него с един работещ двигател, нямам нищо против, но това тук е дяволски добър самолет. Какво мислиш да правиш?

Кат вдигна ръце и му показа, че се предава.

— Купуваме го.

— Добре. За колко време можеш да се върнеш тук с чек за седемдесет и пет хиляди долара, които трябва да платим на „Епс еър сървиз“?

— Ще трябва да остане за утре сутринта — каза Кат, след като погледна часовника си.

— Хубаво. Ще ги накарам да започнат годишния преглед. Ако механикът не срещне някаква неочаквана трудност, ще можем да излетим след около три дни.

— Толкова много?

— Това е добър срок за годишен преглед и монтаж на допълнително оборудване. Ще спрем и във Флорида за сал. Ще те закарам в Колумбия след по-малко от седмица, ако нямаме ураган.

— Добре. Получаваш парите утре сутринта.

— Кат, ще трябва да вземеш доста пари със себе си.

— Колко?

— Ами модификацията във Флорида ще достигне няколко хилядарки, ще трябва да подкупваме доста хора на юг от границата, а в Амазония и Гуахира не вземат чекове на „Американ експрес“. Ще купуваме стоки и услуги от хора, които са свикнали да работят с клиенти, които плащат с шепи, пълни със стодоларови банкноти. Няма да е добре да не ти стигнат парите там.

— Мога да уредя банката да ми изпрати каквото ми е нужно.

— Ще бъдем в места, където това няма да е удобно или дори възможно.

— Добре тогава. Колко?

Блуи сви рамене.

— Ами смятам, че трябва да имаш стотина хиляди като джобни пари, за да могат хората да те приемат сериозно. Освен това говорим и за вероятен откуп, нали? Ако намерим дъщеря ти жива, може да трябва да я откупите от този, който я притежава.

— Разбирам — каза Кат, защото не знаеше какво друго да каже.

Кат имаше пред себе си три напрегнати дни. Плати за самолета, а след това се срещна с шурей си.

Бен слушаше мълчаливо.

— Кат, това е откачена работа, но на твое място бих направил същото. Нямах друг избор, нали?

— Благодаря ти, Бен — отговори Кат. — Все още имаш моите пълномощия. Прави каквото смяташ, че е най-добро за бизнеса.

— Имахме две проучвания за изкупуване. Това ще означава страшно много пари за запасите ни.

— Прави каквото сметнеш за добро, но не ме обвързвай с трудов договор. Не съм сигурен, че ще мога да се съсредоточа отново върху бизнеса.

— Разбирам — каза Бен.

— Ще ти се обадя оттам, когато имам възможност.

— Добре. Ще ти предам, ако има нещо важно в пощата.

Кат се срещна с адвокатата си и си направи ново завещание. Остави всичко на Джинкс. В случай че не е жива, направи голямо дарение на университета, в който беше учил, а останалото получаваше Бен. Изрично изключи сина си от завещанието.

На път към дома си той спря в един магазин за фотоапарати и купи здрав алуминиев куфар за камера с шифрови ключалки. На размери беше колкото дипломатическо куфарче. Като се прибра у дома, нарязва един вестник на сто малки парчета, измери ги и направи няколко изчисления. Беше изненадан от резултата. Обади се на брокера си и му даде нареждане за продаване заедно с кратки, твърди

инструкции. След това се обади до банката си и поиска да разговаря с президента.

— Канцеларията на мистър Авери — каза секретарката.

— Казвам се Уендъл Катлидж. Бих искал да разговарям с мистър Авери.

— По какъв въпрос, господине? Мистър Авери познава ли ви?

— Ще обсъдя каквото има с него. Не сме се запознавали.

Секретарката стана нахална.

— Боя се, че мистър Авери е на събрание. Ако оставите телефонния си номер...

— Имам делова сметка във вашата банка. Името на компанията е „Принттек“. Моля ви, идете и кажете на мистър Авери, че мистър Катлидж иска да разговаря с него спешно.

— Много съжалявам, но...

— Не ме карайте да идвам до канцеларията му.

— Моля, почакайте — каза ядосано секретарката след кратко мълчание.

След малко по телефона се чу мъжки глас.

— Мистър Катлидж? Кат Катлидж? — Мъжът беше чел „Форчън“ и „Форбс“^[1]. — Съжалявам, че трябваше да чакате. С какво мога да ви помогна?

Кат доказа самоличността си с номера на сметката на „Принттек“. Обясни на банкера с какво може да му помогне, като му каза да се обади на домашния телефон, вписан на сметководните книги, за да сверят инструкциите.

Мъжът се чувстваше неловко.

— Мога ли да ви запитам... разбирате, мистър Катлидж, че по закон този вид сделка трябва да бъде докладвана на федералното правителство.

— Разбирам. Ще бъда при вас утре в единадесет.

Банкерът все още настояваше:

— Знаете, че тези неща отнемат време.

— Мистър Авери — каза Кат, вече ядосан, — имате почти двадесет и четири часа. Аз искам само да осребря един чек. Ще бъда в канцеларията ви утре сутринта в единадесет.

— Да, сър — отговори банкерът.

Точно в единадесет на следващия ден Кат се представи в банката. Авери го заведе в канцеларията си, а след това в една съседна зала за събрания. На края на масата стояха още един банков служител и униформена охрана.

В средата на масата имаше купчина пари.

— Двадесет хиляди стодоларови банкноти — каза Авери, като в гласа му все още имаше съмнение. — Опаковани са в пачки по петстотин, както желаете. Искате ли да ги броите?

— Не — отговори Кат.

— Има някои документи за подписване.

Кат постави куфара на масата, отвори го и каза на охраната:

— Моля, сложете парите вътре, докато аз подписвам документите.

Авери даде знак с глава и охраната започна да слага парите в куфара.

— Най-напред подпишете чек за два милиона — каза Авери и подаде някакви документи към Кат.

Кат подписа чека.

— Приготвил съм документ за снемане на всякаква отговорност от страна на банката. Разбирате, че ние обикновено не работим по този начин.

Кат подписа документа. Установи, че парите се събраха в куфара като остана малко място. Беше изчислил правилно.

— Сега всичко е наред — каза Авери. — Бих желал нашите пазачи да ви изпратят до колата. Знаете, че това не е най-безопасния квартал.

— Благодаря — отговори Кат. — Благодаря и за това, че свършихте всичко така бързо.

Авери го изпрати до вратата и каза:

— Мистър Катлидж, ако имате някакви неприятности, ще направя всичко възможно да ви помогна.

— Благодаря ви, мистър Авери, но нямам неприятности. Просто трябва да направя някои сделки в място, където няма банкови услуги. Моля ви, не се тревожете повече.

Пазачът го изпрати до колата, като се оглеждаше нервно. Кат си помисли, че би могъл да е по-незабележим самичък. Когато влезе у

дома си, телефонът звънеше.

— Ало?

— Блуи е. Готово е за утре. Ти оправи ли всичко?

— Мисля, че да. Трябва само да си опаковам багажа. Какво ще ми трябва?

— Летни дрехи за навсякъде, с изключение на Богота, ако отидем там. Богота е над две хиляди и петстотин метра надморско равнище. Студено и дъждовно. Един шлифер ще е достатъчен. Вземи и делови костюм в случай, че трябва да впечатлим някого.

— Окей. Още нещо?

— Имаш ли пистолет?

— Не.

— Купи си един. Заговорихме за пистолети, та купи един и за мен. Вземи ми „Магнум .357“ с около четириинчов барабан и раменен кобур. На себе си вземи каквото ти подхожда.

На Кат му прилоша леко от мисълта за оръжия. Бяха го простреляли с последното оръжие, което притежаваше.

— Наистина ли смяташ, че трябва да бъда въоръжен? — запита той.

— Точно така. Аз бих понесъл и базука, ако можех да я сложа в раменен кобур.

Кат отиде до магазина, от който беше купил малката пушка за яхтата. Мястото изглеждаше като някаква страна на чудесата на смъртта и в него имаше всевъзможни видове оръжие. Избра един „Магнум“ за Блуи, но се поколеба, когато избираше пистолет за себе си. Стреляше отлично с карабина, но единственият пистолет, с който беше стрелял някога, беше автоматичният 45-и калибър в казармата. Не желаше нещо толкова голямо като „Магнум“ и накрая прие по препоръка на продавача един доста скъп деветкалибров автоматичен „Хеклер и Кох“, защото беше лек и имаше магазин с петнадесет куршума. Купи кобури и по една кутия с патрони. Излезе от магазина, носейки всичко в кафява пазарска чанта. Чувстваше се глупаво.

Към седем сутринта бяха натоварили всичко и Кат обиколи самолета с Блуи, като научи в какво се състои предполетният преглед.

— Вземал си уроци, а? Колко часа имаш? — запита Блуи.

— Около шестдесет. Трябваше да премина проверовъчен полет за частна летателна книжка преди две седмици, но всичко това ми

попречи.

— Окей. Ти карай. Да видим колко те бива.

— Какво?

Блуи го натика на лявата седалка и се настани до него.

— Не се различава чак толкова от тренировъчния самолет, на който си се учил. Имаш две копчета повече — едното за колесника, а другото за постоянна скорост на витлото. Във всеки случай аз съм най-печеният инструктор, който е минавал насам.

Кат вдигна рамене.

— Предполагам, че разрешителното ми от курса е валидно още.

Закопча се и запали двигателя, а Блуи четеше от списъка и му посочваше някои неща. Кулата все още не беше отворена, те провериха посоката на вятъра и се придвижиха до пистата. Блуи съобщи за излитането по радиочестотата на службата за известяване на обикновените полети и направи знак с глава.

— Тръгваме. Пълна газ.

Кат бутна лоста за газта напред и се възхити на пъргавината, с която самолетът набираше скорост. Според инструкциите дръпна щурвала към себе си при шестдесет мили в час и самолетът се вдигна във въздуха.

— Прибери колесника — нареди Блуи. — Вдигни клапите. На сто и петдесет метра височина намали газта до седем атмосфери налягане в тръбопровода — манометърът е там — и върни витлото на двадесет и четири хиляди оборота в минута.

После погледна в картата и каза:

— Сега започни ляв завои и се насочи към Стоун Маунтин. Изкачи се на деветстотин метра.

Кат стори това и видя огромната буца гранит, която беше Стоун Маунтин, извисяваща се над облак от утринна мъгла.

Блуи включи радиото, свърза се с Агенцията за обслужване на полетите в Атланта и разтвори летателния план.

— Регистрирах полета до Евърглейдс сити — намигна той, — но няма да кацам там.

— Къде ще кацнем? — Кат се опитваше да стабилизира самолета на деветстотин метра.

— В едно малко място наблизо. На един приятел е — отговори тайнствено Блуи. — Ще видиш. Когато стигнеш Стоун Маунтин, завий

вдясно на 180 градуса и поддържай височината. Трябва да минем покрай контролната зона на Атланта, преди да се изкачим на крейсерска височина^[2].

Двадесет минути по-късно Кат се изкачи на две хиляди и седемстотин метра и отпусна газта. Блуи включи навигационния уред „Лоран“ и набра трицифрения код X01 на Евърглейдс сити. Натисна два бутона на автопилота и се отпусна на облегалката.

— Окей. Пускай щурвала.

Кат се подчини и самолетът започна да лети на автопилот.

— Голяма работа е лоранът — ухили се Блуи. — Ще ни закара направо в целта на две хиляди и седемстотин метра и ще ни покаже скоростта ни спрямо земята и оставащото разстояние. Аз ще поспя. Събуди ме, когато стигнем на около осемдесет километра от Евърглейдс сити.

Отпусна облегалката назад, придърпа над очите си периферията на шапката и заспа моментално.

Кат гледаше таблото с уредите. Това беше най-големият самолет, който бе управлявал, и той остана доволен от себе си. Добро отлепяне, стабилно изкачване — инструкторът му би се гордял с него. Облегна се и започна да гледа чистото утро над Джорджия и зелената, осеяна с езера земя под него. Лоранът показва оставащото разстояние и скоростта им спрямо земята — сто и седемдесет мили в час. Изглежда, имаха благоприятен вятър и може би това беше добър признак.

Когато стигнаха над Южна Джорджия и блатото Окефеноки, Блуи отвори едно око, погледна уредите и отново заспа. Вдясно от тях се появи брегът на залива на Флорида, след това областта на Тампа и Сейнт Питърсбърг. След три часа летене Кат събуди Блуи.

— На осемдесет километра сме от Евърглейдс сити — каза той на австралиеца.

— Добре — отвърна Блуи, като се прозяваше. Прегледа уредите отново, извади подробна карта на Флорида и посочи някакво място на запад от Евърглейдс сити.

— Мястото на Спайк е някъде тук.

Кат погледна картата.

— Това е Евърглейдското блато! Как ще се приземим там?

— О, ако трябва, ще кацнем върху някой крокодил — засмя се Блуи. След няколко минути се обърна към Кат: — Намали мощността

за спускане със сто и петдесет метра в минута. Лоранът и автопилотът все още ни водят към летището.

Кат отпусна газта и носът на самолета се наведе.

— Виждам летище право срещу нас — каза той след няколко минути.

— Това е мнимата ни цел — отговори Блуи. Изчака още пет минути и се обади на Службата за полетите: — Обажда се едно-две-три Танго. Виждам летището. Моля, прекратете полетния ми план.

Смени честотите и продължи:

— Диспечерска служба при Евърглейдс, едно-две-три Танго се намира на пет мили от писта едно-пет.

Обърна се към Кат и каза:

— Изключи автопилота и се престрой за едно пет. Изпълни нормално приближаване.

Бяха на две мили от пистата.

— Спусни колесника. Клапите на десет градуса. Понижи скоростта до сто.

Като остана една миля, Блуи нареди:

— Клапи на двадесет градуса, осемдесет мили в час. Поддържай тази скорост и се насочи към края на пистата.

Близко до края на пистата Кат започна маньовъра за приземяване, но Блуи пое щурвала от него.

— Дай го на мен — натисна бутона за предаване и каза: — Диспечерска служба при Евърглейдс, едно-две-три Танго се приближава.

Даде пълна газ, повдигна клапите и прибра колесника. Изкачи се на тридесет и пет метра и направи остър ляв завой.

— Поеми самолета — каза той на Кат. — Поддържай тридесет и пет метра.

— *Тридесет и пет метра?*

Кат пое управлението, Блуи започна да набира на лорана нови данни за географска дължина и широчина.

— Готово — каза той, като включи автопилота и натисна бутона за поддържане на височината. — Остави управлението на автопилота и се оглеждай за диспечерски кули.

Кат насочи погледа си към хвърчащото под тях бласто.

— Господи, Блуи! — каза гой. — Трябва да поддържаме сто и петдесет метра над най-близкото препятствие. Разрешителното ли искаш да ти вземат?

— Ти се шегуваш — изпръхтя Блуи. — Какво разрешително?

Кат трябваше да спре да мисли за федералните разпоредби за въздухоплаването и да се оглежда за препятствия по пътя им. Според лорана до целта им оставаха четиридесет и три километра.

Няколко минути по-късно, когато разстоянието беше станало пет километра, Блуи каза:

— Аз ще поема самолета.

Изключи автопилота, спусна колесника и отвори клапите на десет градуса.

— Оглеждай се за коли, въпреки че едва ли ще има.

Кат се огледа. Според него всичко наоколо беше блато. Къде, по дяволите, мисли да кацне Блуи? В отговор Блуи направи завой с наклон от шестдесет градуса и загуба на височина. Когато крилете отново се изправиха, Кат видя точно напред една според него безкрайно къса площ без дървета, едно малко сечище.

— Клапите долу, скорост шестдесет и пет мили, отпусни газта — изрецитира високо на себе си Блуи. Самолетът мина над някакво дърво и се спусна в сечището. Колелата докоснаха земята. Когато носовото колело допря пистата, Блуи изкрещя: — Спирачки с пълна сила!

Кат задържа дъха си при вида на летящите към тях дървета от отсрещния край на сечището. За момент му се стори, че самолетът плава. Усети как коланът стегна гърдите му и скоростта им се намали бързо. Пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Това беше кацане на къса писта като по учебник. Кат започна да чувства сигурност с Блуи Холанд.

Блуи се извърна наляво и посочи към дърветата. Един човек им махна с ръка от хангара.

— Това е старият Спайк — изкикоти се Блуи.

Човекът ги подканяше да се придвижат към него. Накрая скръсти ръце и ги вдигна. Блуи завъртя самолета на сто и осемдесет градуса и спря двигателя.

Кат слезе от самолета, Блуи го покани с ръка към мястото, където стоеше Спайк.

— Спайк, запознай се с един приятел...

— Боб — каза Кат. Беше решил да използва името Робърт Елис в Колумбия. По-добре да започне сега. Това място изглеждаше така, сякаш полицията щеше да пристигне всеки момент.

Спайк беше дребен и жилав, но ръката му беше изненадващо голяма.

— Здравсти — каза небрежно той. — Хайде да вкараме тая птица в дърветата.

Тримата избутаха самолета под една маскировъчна мрежа.

— Честито завръщане на белия свят, Блуи — каза Спайк, когато свършиха. — С какво мога да ти помогна?

— Ами нека видим... допълнителен резервоар за 225 литра, сал, две жилетки и малко нови документи и номера трябва да свършат работа. Колко ще ми струва и кога мога да се измъкна оттук?

— Два бона за резервоара, три за сала и жилетките, пет за хартиите и номерата и по два долара на литър гориво. Ще трябва да бачкам тук в самолета лодка. Ще опъна легла и ще приготвя бифтек.

— Кога ще си готов?

— Не съм много зает. Можете да излетите утре вечерта.

— Давай, приятел! — изрева Блуи. — А сега води към бирата. Искам да спусна набързо една-две бутилки.

Две минути по-късно седяха в малка удобна колиба. Бяха се запасили с няколко бири „Суон“ и една австралийска бира.

— Спайк беше в Австралия преди няколко години — изпръхтя Блуи — и сега не пие нищо друго. Бог знае откъде намира тая бира.

След малко Спайк се присъедини към тях.

— Закъде пътуваш, Блуи?

— Ще ми трябва прозорец за Айдълуайлд вдругиден.

— Ще се обадя, след като се стъмни — отговори Спайк, като смучеше бирата. — Господи, Блуи, мислех, че са ти дали строг режим последния път. Какво правиш на свобода?

— Помилване бе, приятел. Примерен затворник и нали разбираш... — засмя се Блуи.

Спайк се обърна към Кат:

— Дявол да го вземе, Боб, тоя откачен австралиец приземи един ДЦ-3 в полето на някакъв фермер във Валоста в Джорджия. Преди две години. Без двигатели! През нощта!

— Дори не го одрасках — добави Блуи, като прие похвалата със снизхождение.

— Мамка му! Би трябвало да му дадат медал — изръмжа Спайк.

Кат погледна Блуи.

— ДЦ-3? Искаш да кажеш Ц-47? Без двигатели?

— Най-лошият късмет, който съм имал някога — кимна с глава Блуи. — Малко объркване с горивото.

Кат потръпна при мисълта за приземяване на големия двумоторен самолет нощем в поле. Надяваше се, че Блуи ще си направи по-добра сметка с горивото за следващата вечер.

Спайк излезе от колибата и Кат попита Блуи:

— Какъв е този „прозорец за Айдълуайлд“? За летище „Кенеди“ в Ню Йорк ли говориш?

Блуи поклати отрицателно глава.

— Не. Айдълуайлд е летище на колумбийския полуостров Ла Гуахира. Нещо като централна въздухоплователна станция за хората от бизнеса. — Той отпи от бирата и продължи: — Спайк ще се обади дотам по малкото си високочестотно радио и ще ни уреди прозорец за около половин час, за да можем да кацнем. Мястото е такова, че е по-добре да знаят, когато идваш.

— Мисля да изляза и да потичам из сечището. Имаш ли нещо против? — запитва Кат.

— Стой близо до дърветата. Скрий се, ако чуеш самолет. Спайк би искал хората да продължават да мислят, че тази част от Евърглейдс е пущинак.

Кат обу шорти и маратонки и излезе от колибата. Мина край един хангар с отворена странична стена, в който някакъв човек ремонтиреше двумоторен „Пайпър“. Двама души вече работеха по 123–Танго. Кат достигна откритата площ и започна да тича. Беше пладне — горещо и задушно, но Кат искаше да се раздвижи. Не обичаше да тича — беше го правил прекалено много в морската пехота, — но тук нямаше басейн, а във водата наоколо гъмжеше от неприятелски настроени твари.

Искаше да тича, защото усещаше, че се парализира от страх, а в такъв случай беше най-добре човек да се движи. Опитва се да си спомни кога за последен път е бил обзет от такова чувство и установи, че трябва да е било в тренировъчния лагер на морската пехота. Това

беше много отдавна. За Кат упражненията бяха като противоотрова срещу страха. Слава богу, когато беше новоизлюпен лейтенант от Службата за подготовка на запасни офицери, правеше достатъчно упражнения, защото го гонеше и много страх. Страх от строевите инструктори, страх, че няма да може да направи това, което се иска от него, страх от унижение пред другите от ротата, страх от това, което бяха сторили с него и с всички в Куантико.

Сега отново изпитваше страх, който го върна към Колумбия и потопената яхта. Не му се искаше да ходи там, особено с едномоторен самолет и заедно с осъждан контрабандист на наркотици. Знаеше, че трябва да го направи, но вече мислеше да отиде в Маями и да се качи на „Ийстърн Еърлайнс“ до Богота. Можеше да се срещне с Блуи покъсно. Но какво ли би направил Блуи, ако остане тук с десет хиляди долара и със самолет с нови номера и документи. Джим беше казал да не му дава паспорта, докато не стане необходимо. Но парите и самолетът не бяха ли по-изкушаващи?

След две обиколки на сечището във влажната жега Кат започна да се тътри. Върна се в колибата, взе студен душ и се просна на леглото за няколко минути, като се бореше с това последно решение. Блуи пиеше бира и четеше някакъв шпионски роман с меки корици.

Накрая Кат стана, отиде при багажа си и извади хартиената чанта.

— Дръж — каза той, като подхвърли „Магнума“ към Блуи.

Блуи го улови и погледна одобрително.

Кат му хвърли раменния кобур и патроните, след това седна на масата в средата с деветмилиметровия автоматичен пистолет. Въздъхна, отвори упътването и започна да разглобява оръжието.

Блуи го погледна заинтригуван.

— Това си го правил и преди, нали, приятел?

— Много отдавна. В една далечна галактика.

Никога не беше мислил, че ще трябва да прави това отново.

[1] Бизнес списания. — Б.пр. ↑

[2] Пътуване на височина, която позволява умерена и икономична (крейсерска) скорост. — Б.пр. ↑

10.

Беше малко след единадесет и в безлунната нощ тъмнината тежеше върху тях. Кат се оглеждаше нервно, докато Блуи, седнал за първи път на лявата седалка, стартираше самолета. Кат виждаше масивния двеста и двадесет литров резервоар в багажното отделение, който беше осветен от слабата светлина на арматурното табло. Върху натрупания на задната седалка багаж се намираше изненадващо компактният, но тежък спасителен сал. Кат предполагаше, че бяха най-малко с десет процента над теоретичното максимално брутно тегло за самолета.

И двамата носеха ненадути спасителни жилетки и раменни кобури с пистолети в тях. „Недей да носиш това нещо под жилетката — му беше казал Блуи. — Там, където отиваме, е по-добре всички да знаят, че имаш оръжие.“ Под дясната си мишница Кат носеше друг вид кобур — голям, мек кожен портфейл със сто хиляди долара в стодоларови банкноти. Това беше допълнителна сума извън двата милиона долара в алуминиевия куфар, който се намираше върху спасителния сал. Кат искаше да бъде сигурен, че ще може да вземе куфара на сала, ако се наложи да изоставят самолета. На пода между седалките лежеше една пушка „Итака“ — къса, осемзарядна, дванадесети калибър със сачми номер двеста. Блуи я беше купил от Спайк, който му обясни, че е по-страшна от картучница.

В кобура с парите се намираше и паспортът на Робърт Елис, а калъфката за него — в задния му джоб. Собственият му паспорт беше в алуминиевия куфар с парите. Сега Кат притежаваше подправено временно удостоверение на летец от ФАА, издадено на двете му имена и удостоверяващо, че наскоро е издържал изпита за летене по прибори. Това му се струваше смешно, защото нямаше дори разрешително за летец. Спайк му беше обяснил, че удостоверението е такова, каквото издават на начинаещ пилот, който е изкарал изпита. Беше валидно за шест месеца и можеше да бъде фалшифицирано много по-лесно от постоянното удостоверение.

Кат и Блуи бяха заредени много добре — като за лов на мечки. Тази мисъл окуражаваше Кат, но, от друга страна, го караше да се страхува от това, че самолетът е натоварен доста. Чувстваше се много нервен. Гледаше как Блуи включи светлините за рулиране и за кацане, спусна клапите на двадесет градуса, насочи самолета за излитане и бутна газта напред. Стояха на място със задействани спирачки, докато вибриращият двигател достигна пълна мощност, Блуи освободи спирачките.

Кат се ужаси от бавното ускоряване на самолета. Сечицето може би не беше много по-дълго от триста метра, а те ги изминаваха бързо. Осветените дървета пред тях се приближаваха и това го плашеше. Движеха се със скорост двадесет и пет мили в час. Блуи дръпна рязко щурвала назад и самолетът се заклатушка нагоре под ъгъл, който според Кат не беше възможен. Сигурен беше, че самолетът ще загуби скорост. Блуи прибра колесника и самолетът се наклони още повече. След миг прелетяха над дърветата и австралиеца върна щурвала в нормално положение, за да позволи на самолета да набере скорост.

— Ето това е излитане над препятствие от къса писта — каза Блуи, доволен от себе си. — Запомни как беше — ъгълът и всичко останало. Може да ни потрябва някой ден.

— Благодаря за демонстрацията — отговори Кат, като попиваше с ръкав потта от челото си. Това беше много по-различно от упражненията на хубавата дълга писта.

Блуи зави рязко към Евърглейдс сити и продължи да лети ниско. След няколко минути, когато летицето се появи в полезрението им, той започна да се изкачва, като в същото време се свърза по радиото със службата за полети. Обясни, че току-що са излетели от Евърглейдс сити и биха желали да регистрират полета си към Маратон във Флорида. След като планът на полета беше регистриран, Блуи се отпусна.

— Казах ти, че може да вдигне всичко, с което го натовариш — ухили се той.

— Вярвам ти — отговори Кат. — Защо ще кацаме в Маратон?

— Няма да кацаме — каза Блуи.

Наистина това беше глупав въпрос. Би трябвало вече да свикне с тези трикове. Блуи се беше престорил, че излита от Евърглейдс сити и щеше да се престори, че каца в Маратон. Полетният му план беше

регистриран. Следващата им спирка щеше да бъде колумбийският полуостров Гуахира.

Един час по-късно Блуи се насочи към летището в Маратон, свърза се със службата по полетите и прекрати полетния си план, след което префуча на разстояние три метра от пистата. Изключи мигащите светлини, навигационното осветление, фара за приземяване и лампите на краищата на крилата, изкачи се на шестдесет метра и зави рязко на югоизток. Веднага щом прелетя над земята, Блуи наклони щурвала напред и се спусна към водата, което накара Кат да стисне зъби и да затвори очи в очакване на удара.

След като нищо не се случи, той отвори очи и запита с разтреперан глас:

— На каква височина сме?

— Предполагам, че на около пет метра — провлече Блуи.

Изведнъж префучаха край някаква яхта на не повече от тридесетина метра от страната на Кат.

— Оглеждай се за лодки — каза мудно Блуи.

— Естествено — отговори Кат. — Колко време ще поддържаме тази височина?

— През целия път покрай Куба чак до Испаньола — каза Блуи. — Поеми самолета.

Кат грабна щурвала. Блуи насочи вниманието си към лорана и набра нови координати.

— Не му позволявай да се изкачва! — нареди той.

Кат разбра, че несъзнателно беше дърпал щурвала назад. Опита се да се успокои.

— Наблюдавай водата, не висотомера — каза Блуи и пое управлението от успокоилия се Кат.

Блуи беше казал на Кат, че ще летят покрай Куба, надолу по Подветрения пролив^[1] между Куба и Хаити, но не, че ще го правят на пет метра над водата. Беше му трудно да се успокои.

— На пясъчните рифове на Флорида има балон с четирикилометров кабел — каза Блуи, — вдигат го и наблюдават от него с радар. Тази вечер не е вдигнат, но трябва да стоим под радарите на Щатите и на Куба, докато излезем в открито море. Не искам някоя двойка от миговете на Фидел да ни използват за мишена.

В продължение на почти два часа самолетът се плъзгаше над морето. Очите на Кат обхождаха неясния хоризонт в търсене на кораби и лодки. По едно време видя светлини вдясно от тях. Предположи, че това е Куба, но не искаше да пита и да отвлича вниманието на Блуи. По-късно отдолу срещу тях се появиха светлини.

— Това е Хаити — каза Блуи, — след малко ще започнем изкачването.

Светлините се приближаваха и Блуи се изкачи на шестдесет метра. Прелетяха над някакъв плаж и самолетът започна стръмно да се изкачва.

— Там пред нас има планина, висока два километра и седемстотин метра — каза Блуи.

— Няма ли да забележат чужд самолет в Хаити? — запита Кат.

— О, разбира се — отговори Блуи, — сега сме фиксирани от радарите на американската отбрана, но те ще ни помислят за излитащ хаитянски самолет. Виждат ни и на радарите в Хаити, ако някой от операторите е буден, в което се съмнявам. Там няма военновъздушни сили. Хич да не ти пука!

След като отминаха острова, Блуи настрои автопилота да поддържа височина от два километра и седемстотин метра. Понижи мощността на двигателя и зададе нови ширина и дължина.

— Дадох координатите за Айдълуайлд. Ще пристигнем там след около шест часа. Ще имаме прозорец между седем и тридесет и осем часа. За по-голяма сигурност зложих допълнително половин час в плана.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако пристигнеш рано или късно на Айдълуайлд, когато се опиташ да кацнеш, стрелят по самолета ти. Много са докачливи — бодро обясни Блуи.

— Ясно. Летял ли си често дотам?

— Около дванадесет пъти съм отивал и съм се връщал.

— Те как ще разберат кои сме ние?

— Имаме си код. Айдълуайлд е Браво 1, а ние сме Браво 2. Ти как се запозна с Карлос?

— Имахме общ познат. А ти как се запозна с него, Блуи?

Блуи се засмя.

— Пръсках реколта в Куба през петдесет и девета. Батиста беше все още на власт, но Фидел и веселата му дружинка натискаха яко. Много чужденци и кубинци напускаха страната, но аз реших да поостана. Имаше пари, пък и аз бях млад и глупав. Един ден както си зареждам самолета с гориво, някакъв въоръжен селянин дойде и ме попита дали не искам да изкарам малко пари. Говореше с американски акцент. Помислих си и му казах, че искам. Даде ми, значи, един фотоапарат и ми каза, че иска малко снимки на един плаж близо до тръстиковото поле, което пръсках. Искаше ги от по-малко от тридесет метра. Обектът беше на стотина метра откъм сушата. Минах два-три пъти, направих снимките и ми платиха. Пихме с него по две бири. Сработихме се. А плажът се казваше Байя де кочинос. Свинския залив.

Блуи си наля малко супа от термоса, който Спайки им беше дал, и продължи:

— Когато Кастро се развихри, аз отлетях със самолета в Кий Уест. Може да се каже, че го освободих от комунистите и започнах малък бизнес във Флорида. Пръскането ми беше омръзнало, когато един ден, две години по-късно, ми се обади Карлос. Един бог знае как ме е намерил. Докато се усетя, заминах за Гватемала, където обучавах кубинци от отряда за Свинския залив. По време на инвазията пусках материали на плажа от един ДЦ-3. Не беше от най-приятните неща, които съм вършил, пък и получих парче шрапнел в задника. Изоставих самолета в океана и ме прибраха с един десантен катер. Карлос ме чакаше, когато ме качваха на кораба. Оттогава се появява от време на време с по някоя и друга работа за мене. Парите винаги са добри.

— Значи е от ЦРУ? — запита Кат.

— Мислиш ли? Никога не ми е показвал документите си. От него получавам само парите, а те винаги са били истински и затова не съм задавал въпроси. Той е добър човек.

— И аз мисля така — каза Кат. — С мен също се държи добре.

— Спи ли ти се?

— Шегуваш ли се? Адреналинът ми още не е паднал от това ниско летене.

— В такъв случай поеми самолета за малко, а аз ще поспя. Просто наглеждай налягането и температурата на маслото и на цилиндровите глави. Ако нещо се отклони от зеленото — посочи Блуи към уредите — или ако нещо те разтревожи, събуди ме.

Той наклони назад облегалката и захлупи шапката върху очите си.

Кат огледа таблото. Нямаше много работа, когато лоранът управляваше самолета. Изяде един сандвич. Пи кафе. Двигателят бучеше монотонно и уредите не помръдваха. Луната изгря и се отрази в морето като сребро на син фон. Звездите висяха в безоблачното небе над тях. Кат се радваше, защото правеше каквото беше по силите му. Радваше се дотолкова, доколкото можеше да изпитва такова чувство след потъването на яхтата. Наслади се на момента, в който образът на Джинкс изплува в съзнанието му. Понякога му се явяваше кървавият отпечатък, макар да знаеше, че онова тяло не беше на Джинкс. Чудеше се кое ли бе онова бедно момиче и защо го бяха убили заедно с Кейти. Не виждаше никакъв смисъл и това го тревожеше. Дали гласът по телефона беше на Джинкс? Дали не беше потънала с Кейти и „Катбърд“? Не рискуваше ли живота и парите си в безсмислено търсене на едно момиче, което не може да бъде намерено, защото е на дъното на морето?

Оставаха два часа до Хаити, Кат се отърси от мислите си и погледна уредите. Следеше всичко след като Блуи заспа. Показанията бяха стабилни и скоростта им беше точно колкото трябваше — сто петдесет и шест мили. Разходът на гориво беше петдесет и шест литра на час. До Айдълуайлд оставаха малко над петстотин мили. Скоростта им спрямо земята беше показана на лорана като сто двадесет и осем мили. Кат огледа сепната останалите уреди и когато установи, че всичко е нормално, раздруса Блуи.

— Какво има?

— Лоранът показва по-ниска скорост спрямо земята, отколкото е въздушната ни скорост. Насрещен вятър ли има?

Блуи погледна таблото.

— Мамка му! Прав си. Имаме насрещен вятър, и то със скорост тридесет мили.

Сравни времето, което им оставаше до делта, с това, което показваше горивомерът, и изруга:

— Маmicата му! Ако се изкачим, вятърът ще се усили, ако слезем, може и да отслабне, но на по-малка височина ще изразходваме повече гориво. Най-добре сме си тук, но и това не е готино. Ще се свършат резервите. Ако вятърът запази тази скорост и ако ние гасим

двигателя, ще достигнем брега с гориво, необходимо за шестминутен полет.

— Това достатъчно ли е да се доберем до Айдълуайлд?

— Може би — отговори Блуи кисело. — Вече не можем да се връщаме. Трябва да летим напред и да се надяваме на най-доброто. Ще намалю мощността до петдесет и осем процента. Това е най-ефективната настройка, но намалява още четири мили от скоростта ни и къса от резервите ни за прозореца за Айдълуайлд. А там не трябва да закъсняваме. Може би вятърът ще отслабне и може би горивомерът е неточен в наша полза.

„Или — помисли си Кат — може би вятърът няма да отслабне и горивомерът е неточен, но не в наша полза. Може би ще трябва да изоставим самолета или ще закъснеем за Айдълуайлд и ще ни свалят с картечница.“

— Хайде да изпомпваме допълнителното гориво в резервоарите на крилете — каза Блуи, като опипваше горивната помпа.

Летяха, без да говорят, в продължение на един час. Скоростта им спрямо земята спадна с още три мили. Насрещният вятър се усилваше.

Блуи подаде отново газ.

— Трябва отново да преминем на пълна мощност. Времето изтича.

Самолетът летеше към Южна Америка. Небето на изток придобиваше розов цвят. Блуи направи допълнителни настройки на лорана и каза:

— Изглежда, ще имаме гориво за четири минути, като минем над брега.

Кат не каза нищо. Искаше му се вятърът да отслабне, самолетът да лети по-бързо и двигателят да гълта по-малко гориво.

Когато горивомерът отчете гориво за осемнадесет минути полет, Блуи извика:

— Брегът! Проклетият бряг! Няма да плуваме до сушата.

Кат видя кафява ивица земя, осветена от изгряващото слънце. Очите и на двамата скачаха от горивомера към колумбийския бряг. Струваше им се, че той се приближава твърде бавно.

— „Браво едно“, тук „Браво две“ — предаде по радиото Блуи. В отговор чу шум от статични смущения.

— Все още сме твърде далече — каза той. Посочи към лорана с отчаяно изражение. Светеше червена лампичка.

— Това означава, че сигналът е ненадежден.

Червената светлина угасна. Угасна и дисплеят на лорана.

— Намираме се на външната граница на веригата „Лоран“.

Дисплеят светна отново и угасна.

— „Браво едно“, тук „Браво две“. Чувате ли ме?

Единственият отговор беше шумът. Прелетяха над бреговата линия и Кат погледна към горивомера. Имаха гориво за две минути и половина.

— Ще поддържам този курс в продължение на пет минути, а след това ще започна да снижавам — каза Блуи с мрачно лице. Включи друго навигационно радио.

— Може би ще мога да узная радиалната ни скорост и разстоянието от кулата в Баранкуила.

Започна да човърка радиото.

— Дявол да го вземе, хващам сигнала им, но не и на оборудването за измерване на разстояния. Извън диапазона сме. Може би...

Както говореше, на уреда светна червена лампа.

— Корекция — каза Блуи, — не хващаме сигнала им. Какво ли може да се обърка още?

Сякаш в отговор на въпроса му двигателят прекъсна, след което заработи отново. Горивомерът показваше минута и петнадесет секунди. Двигателят прекъсна отново и горивомерът показа нула. Двигателят продължи да работи още половин минута, прекъсна и спря. Носът на самолета се наведе надолу.

— Ще се приземяваме — каза Блуи, но според Кат това уточнение беше излишно.

— Гледай дали от твоята страна има подходящо място за кацане. „Браво едно“, тук „Браво две“. Кат, обаждай се по радиото. Аз ще трябва да направя планер от тази щайга.

Кат започна да изговаря кодовите думи по радиото, като се оглеждаше отчаяно и търсеше място за кацане.

— Изглежда доста плоско под нас — каза той на Блуи. Земята беше суха и кафява и осеяна с храсталаци.

— Плоска е. Полуостров Гуахира е оформен като Флорида и прилича на Аризона. Там долу е пустиня. Мога да приземя самолета цял, но не искам да кацам в най-загътеното място без транспорт, без да мога да презаредя и да разчитам на милостта на всяко копеле, което може да ни застреля заради обувките ни.

Летяха с осемдесет мили. Това беше оптималната скорост за безмоторно летене. Висотомерът показваше постоянно спускане и земята се приближаваше все повече.

— „Браво едно“, тук „Браво две“ — повтаряше Кат, — „Браво...“ Господи! Блуи! Какво е това?

Посочи малко пред края на дясното крило, на около две мили пред тях. Блуи наклони самолета и погледна натам.

— Ще ти кажа — изграчи той. — Това е писта без настилка. Прилича на старо летище за селскостопански самолети!

Блуи насочи самолета към пистата.

— Имаме и достатъчно височина. Ще стигнем! О, Исусе, дано имат гориво!

— „Браво едно“, тук „Браво две“ — повтаряше механично Кат. Очите му не се откъсваха от пистата. Преминаха шестстотин метра над нея.

— Това там някакъв резервоар ли е? — запита Блуи, като сочеше с ръка.

Кат погледна и видя един голям цилиндър, легнал на едната си страна.

— Надявам се, че не е за вода.

Блуи зави на триста и шестдесет градуса, за да загуби височина, след това се насочи към пистата и остави самолета да лети към нея. Когато се убеди, че ще се справи, отпусна колесника и клапите и скоростта им спадна до седемдесет мили.

— Приземяване като по учебник — изсмя се той. Кацането беше сравнително меко и Кат се наслаждаваше на тишината в самолета с неработещ двигател. Пистата беше груба, но се понасяше. Блуи остави самолета да спре от само себе си. На около петнадесет метра пред тях, встрани от пистата, и на около три метра от земята имаше двутонен резервоар, поставен на дървена стойка. Блуи посочи към него и каза:

— Това е резервоар. Гледай! Има маркуч. Бързо! Хайде да избутаме самолета дотам.

Излязоха и започнаха да го бутат за стойките на крилете. Придвижваха се бавно по осеяната с камъчета писта. Кат се огледа. Видя само една барака с тенекиен покрив на около петнадесет метра от другата страна на резервоара. Дали наистина беше резервоар за гориво? Имаше ли нещо в него?

Накрая достигнаха до шланга. Блуи се втурна към него. На стената на резервоара Кат видя някакви цифри: 100LL. Авиационно гориво беше.

— Бързо! — прошепна Блуи, като поглеждаше към бараката. — В багажника при допълнителния резервоар има сгъваема стълба. Донеси я, но тихо. Ако има някой в тая барака, не искам да го събудя.

Кат изтича, отвори багажника и намери стълбата. Върна се бегом до дясното крило, нагласи стълбата и се качи на нея, като пое пистолета за зареждане от Блуи. Отвори резервоара и пъкна пистолета.

— Дори не е заключен! — прошепна Блуи.

Кат стисна пистолета и горивото започна да тече. Резервоарът беше пълен наполовина, когато Блуи подръпна крачола на панталона му.

— Слизай и вземи пушката, за да ме прикриваш.

Кат погледна през рамо и видя четирима сънени индианци, които идваха откъм бараката. Трима от тях носеха пистолети. Четвъртият държеше лека картечница. Кат зави бързо капачката на резервоара и скочи.

— Дай ми малко пари — каза Блуи с пресипнал глас.

Кат бръкна в раменния си кобур и издърпа няколко пачки нови стодоларови банкноти. Подаде ги на Блуи, захвърли сгъваемата стълба в самолета и грабна пушката. Застана разкрачен под крилото, като държеше пушката напърно на гърдите си и се стараше да изглежда спокоен.

— Amigos^[2] — извика Блуи и размаха ръка. Индианците спряха и един от тях започна да говори бързо.

— Какво казва?

— Нямам представа — отговори Блуи, — но е много ядосан.

— Как така нямаш представа? Нали каза, че говориш испански?

— Да, но това е някакъв диалект.

Индианецът заприказва отново и зареди злокобно картечницата. За своя изненада Кат зареди шумно пушката. Индианците отстъпиха,

като гледаха в нея. Блуи му беше казал, че всява страх.

Блуи пристъпи към тях и размаха една стодоларова банкнота. Индианецът спря да говори и го подкани да се приближи. Усмехнат, Блуи започна да говори на испански. Кат чу думата „amigos“ няколко пъти. Индианците започнаха да се споглеждат.

Без да сваля очи от индианците, Блуи извика през рамо:

— Колко гориво успя да налееш?

— Може би до половината.

Блуи продължи да говори. Беше започнал да прелиства стотарки, като броеше високо на испански. Един от индианците пристъпи, като поклащаше глава и взе парите. Мъжът с картечницата все още гледаше застрашително.

Блуи се обърна и тръгна към самолета.

— Стой тук с пушката. Ще обърна самолета и ще се махаме оттук.

Отиде зад самолета, натисна хоризонталния стабилизатор, отлепи носовото колело от земята и завъртя самолета около оста му. Насочи го в средата на пистата и се качи в кабината.

— Щом заработи двигателят, качвай се — извика той на Кат.

— Добре.

След секунда двигателят заработи. Кат, с лице към индианците, заобиколи самолета, като се усмихваше и им махаше с ръка. Те гледаха студено и подозрително. Скочи в кабината и самолетът потегли.

— Нямаме време за разгон — каза Блуи, като бутна лоста за газта докрай. — Надявам се тези копелета да не започнат да стрелят.

Олекотен от по-малкото количество гориво, самолетът набра скорост по късата писта и се вдигна леко във въздуха. От Кат се изтръгна една дълга въздишка.

— Окей — каза Блуи. — Имаме гориво за малко повече от час. Хайде да намерим Айдълуайд. „Браво едно“, тук „Браво две“.

Кат беше изненадан, че някакъв глас отговори веднага:

— „Браво две“, тук „Браво едно“. На какво разстояние сте?

Блуи извика изненадан:

— Един момент.

Натисна един бутон на лорана.

— На едно-три-пет градуса и двадесет и две мили. Съжалявам за закъснението.

— Точно с колко закъснявате? — запита подозрително гласът.

Блуи погледна часовника си.

— Тридесет и една минути.

След известна пауза гласът каза:

— Добре. Кацането разрешено, „Браво две“.

Блуи и Кат се спогледаха.

— Това означава ли, че няма да стрелят по нас?

— Така изглежда — усмихна се Блуи.

Пет минути по-късно Блуи посочи право напред и извика:

— Виждам летището!

Кат погледна към дългата ненастлана писта и запита тихо:

— Колко струваше горивото?

— Хиляда долара. Нали не е много? — отвърна Блуи и спусна колесника.

— Евтино е — каза сериозно Кат.

[1] Пролив в Антилските острови между Източна Куба и Хаити. Дължина 80 км. — Б.пр. ↑

[2] Приятели (исп.). — Б.пр. ↑

11.

Някакъв човек им посочи място за паркиране. Там имаше шест други самолета — един ДЦ-3 и няколко по-леки двумоторни. Обърнаха самолета и го избутаха под една маскировъчна мрежа. Кат установи с изненада, че е стъпил на някаква настилка. Пистата беше покрита с тънък пласт пръст, което съвсем не беше естествено. Кат видя как изтеглиха една къща върху шаси в средата на пистата и тук-там поставиха храсти.

— Така е трудно да ги видят от въздуха — обясни Блуи. — Не вдигат маскировката, ако не те очакват, и всеки, който се опита да кацне, ще се удари в къщата.

Отправиха се към ниска сграда, покрита също с маскировъчна мрежа. Влязоха вътре и видяха един мъж, който ги погледна от бюрото си. Беше най-малко на седемдесет години, слаб и с тънка бяла брада.

— Здравей, Блуи — каза мъжът. Изглеждаше като човек, който не можеше да бъде изненадан от нищо. — Какво искаш?

— Здравсти, Мак. Гориво, кола за два дни и печати по документите ми — отвърна Блуи, като се строполи върху един разбит стол и се загледа във вентилатора над главите им.

— Колко гориво?

— Само за резервоарите на крилето. Мисля, около триста и шестдесет литра.

— Един бон в аванс и още пет като депозит за колата. За печатите можеш да се спазариш сам. Тук някъде има един капитан — старецът вдигна микрофона. Каза нещо на испански и гласът му прогърмя по високоговорителната уредба.

Блуи отброи остатъка от парите, които Кат му беше дал.

— Добре. Каква е колата?

— Има едно ново „Бронко“ отвън — каза Мак и му подхвърли ключовете. Удариш ли го, ще трябва да го купуваш, а е скъпо.

— Ясно.

Вратата се отвори и влезе един униформен офицер от колумбийската полиция. Кат се притесни, но Блуи стана, ръкува се и проведе кратък разговор на испански, след което се обърна към Кат:

— Дай ми две хилядарки.

Кат му подаде няколко пачки, а Блуи извади документите на самолета. Полицаят ги взе, отвори куфарчето си и ги подпечати на няколко места. Подаде някакъв дълъг формуляр, като задаваше въпроси на Блуи. На един от тях той отговори с отрицателно поклащане на глава. На Кат му се стори, че става дума за паспорти. Той извади паспорта на Елис и този на Блуи и полицаят ги завери небрежно — беше получил пари и не го интересуваше чии бяха. Блуи изглеждаше озадачен, но плати, без да коментира.

— Хайде — каза Блуи, след като офицерът излезе. — Да натоварим нещата си в колата и да си обираме крушите.

Кат му подаде паспорта.

— Малък подарък от Карлос.

— О! Той е страхотен човек. Според този паспорт аз съм пътувал из Европа през последните две години. Басирам се, че ти е казал да не ми го даваш, докато не се наложи.

— Да.

— Винаги предпазлив! В такъв случай защо ми го даваш сега? — погледна любопитно Блуи.

— Защото мисля, че мога да ти вярвам.

— Благодаря, приятел. Чудесно е да съм отново легален. Паспортите ни и документите на самолета са наред благодарение на оня извратен ченгел. Можем да отидем без проблеми където пожелаем.

Върнаха се в малката канцелария.

— За колко време си на земята, Блуи? — запита Мак.

— Само два дни.

— Стотак на ден. Можеш да платиш, когато си тръгнеш. Искаш ли някакви ремонти по тая птица?

— Не, нищо й няма. Бих искал да я намеря цяла, когато се върна. Мак, кажи ми, Флорио още ли работи пред „Екселсиор“ в Риохача?

Сега Мак беше изненадан и имаше от какво.

— Да не си променил навиците си, Блуи?

— Не бих дошъл тук с лек едномоторен самолет.

— Да. Още е там, но не му показвай пари, докато той не ти покаже нещо.

— Много правилно. Благодаря.

След като седнаха в колата, Блуи извади кафява пътна карта.

— Ние сме тук, на палеца на този полуостров с формата на ръкавица. На около тридесет мили във вътрешността. Ще слезем на брега до Риохача и ще се поослушаме малко.

— Защо да не отидем направо в Санта Марта? Рано е и не изглежда чак толкова далече — каза Кат. Посочи града и измери разстоянието според мащабната скала. — Около двеста и петдесет мили.

— Преди да започнем да се правим на детективи в Санта Марта, аз искам да се поогледам на Гуахира, да видя какво можем да изровим. Нямаше ме известно време и ми се ще отново да стъпя на земята и да видя какво става. След това ще се отправим към Санта Марта и ще започнем да задаваме въпроси.

— Добре, както кажеш. Какво означаваше онова за смяната на навиците ти?

— Флорио е търговец на кокаин. Там ме знаят като човек, който се занимава само с марихуана. Кокаинът е шибана история, съсипва хората. Никога не съм се забърквал в сделки с кокаин.

— На нас за какво ни е нужен търговец на кокаин? — запита Кат.

— Ами в Гуахира няма туристи. Тук чужденците са или купувачи на наркотици, или наркомани. Тези, които ги сметнат за наркомани, не живеят дълго. Затова ние трябва да се представим като купувачи от самото начало.

— Ясно — каза Кат. Идеята да бъде смятан за търговец на наркотици не му беше приятна, но пък да умре беше още по-неприятно.

Седяха в новичък „Форд Бронко“ с двойно предаване, кожена тапицерия и климатична инсталация. Пуснаха ги да минат през една врата на верижната ограда. Не след дълго пристигнаха в някакво порутено селище и Блуи спря на единствената улица пред кирпичена постройка.

— Ще отскоча до магазина да купя студена бира. Ти искаш ли нещо?

— Рано ми е, по-скоро съм гладен.

— Ще взема и храна. Ти стой в колата.

Кат се огледа. Селището се състоеше от два реда кирпичени къщи с ламаринени покриви и колиби, направени от какво ли не, подредени от двете страни на прашния неравен път. Едно прасе ровеше на пътя на няколко крачки от Кат, а две кучета се излежаваха на утринното слънце. След малко на стотина метра от него се появи камион. Отзад стояха шестима мъже, които, изглежда, бяха въоръжени. Камионът се движеше бавно напред и кръшкаше встрани, сякаш шофьорът беше пиян. Чу се някакво пукане и земята около прасето изригна. Животното изквича и падна, а след това отново се вдигна и побягна, влачейки след себе си един безпомощен крак. Кат видя в задницата на прасето две дупки от куршуми, от които течеше кръв. Чуха се нови гърмежи и от една сграда от другата страна на пътя отхвъркна кирпич.

Блуи се появи на вратата на магазина.

— Идвай тук! Бързо!

Кат изскочи от колата и се втурна към магазина.

— Какво става? — попита той.

— Предполагам, че някой от местните е попрекалил с пиенето — отговори Блуи. Последва ново избухване на автоматична стрелба и голямата картина на задната стена на магазина се пръсна и падна на пода. — Плащат им суми, които за тях са фантастични. След това къркат каквото им попадне. Малко като в Дивия запад е.

Кат чуваше шума на отминаващия камион и още стрелба. След около минута Блуи показва главата си от вратата.

— Чисто е. Да тръгваме! — Качиха се в колата и потеглиха. Като по чудо тя дори не беше одраскана.

— Важно е да разбереш — обясни Блуи, — че тук има твърде много пари и кокаин, но няма абсолютно никакви закони. Дори и армията не идва в Гуахира много често.

— Господи! В цялата страна ли е така?

— О, не, не. Чудесна страна е. Чудесни хора. Само Гуахира е диво място. И да знаеш, че почти навсякъде може да ти пребъркат джобовете или да ти прережат гърлото. Трябва да си много предпазлив, както, да речем, в Ню Йорк.

Значи това е страната, в която Кат беше донесъл два милиона долара и в която някой беше отвлякъл дъщеря му бог знае защо.

Колата се друсаше по някакъв неравен път, ограден с кактуси и храсталаци, и след известно време излязоха на пътя за морския бряг. Блуи обясни, че това е Каризал. Излязоха на шосе, но и то не беше много хубаво. Блуи караше с такава скорост, каквато му позволяваше пътят, а Кат гледаше полузадрямал синьото Карибско море, което оставаше от дясната им страна. Слънцето се беше издигнало доста и напичаше силно. Той вдигна стъклото и включи климатичната инсталация. Преминаха край някакви полусъборени постройките, известни като Аюме, а след това през място, наречено Манауре. Кат се учудваше на това, че тези селца бяха толкова еднакви. Изведнъж той се изправи и посочи напред.

— Ето там, Блуи! Закотвена е зад оня траулер.

— Бялата ли?

— Да. Спортната яхта. — Сърцето му биеше силно. — Господи! Мисля, че е тя.

— Какво?

— „Санта Мария“. Лодката, на която бяха пиратите.

Гледката изчезна зад някакви постройките. Блуи зави по една странична улица към морето и отново видя водата. Намираха се пред пристанище с източно изложение, заобиколено от дълъг нос на север. Имаше закотвени яхти, някои от които изглеждаха доста бързи.

— Много от тях са за контрабанда — поясни Блуи, като спря колата встрани от пътя. — Превозват бали с марихуана до кораби, които ги чакат в открито море. Погледни каза той и подаде бинокъла на Кат.

Разтреперан, Кат приближи бинокъла до очите си и го фокусира. Нима беше възможно да има толкова голям късмет? Яхтата дойде на фокус. На кърмата видя един мъж, който, седнал в стол за риболов, пушеше пура. Изглеждаше северноамериканец, сивокос, около петдесетгодишен. Не го познаваше. Огледа внимателно яхтата. Нещо не беше наред, но не знаеше точно какво. Затвори очи и си представи отново сцената. Яхтата на пиратите се приближаваше към „Катбърд“ отдясно, така че името „Санта Мария“ се виждаше ясно на носа ѝ. Върху тази яхта нямаше изписано име, но то лесно би могло да бъде изтрито. Имаше и още нещо — алуминиевите кранове за вдигане и спускане на лодки. Онази яхта нямаше такива кранове на кърмата, но и те биха могли да се поставят по-късно. Задуха вятър и с леко люлеене

яхтата обърна кърмата си към тях. Появи се и името ѝ — „Мако“, от Гваделупа. Кат се разочарова, но не толкова от името, което прочете. Видя кабината на скипера, която се намираше отляво, а той си спомняше добре, че пиратът, управляващ „Санта Мария“, стоеше от дясната страна. Когато се приближиха до „Катбърд“, мъжът се беше надвесил над перилата, за да върти щурвала и да подаде газ за заден ход.

— Греша. Тази яхта е по-нова. „Санта Мария“ беше позанемарена.

— Сигурен ли си?

— Да. Съжалявам за фалшивата тревога.

— Няма нищо. Вижда се, че си нащрек. Беше полузаспал, преди яхтата да се покаже.

Блуи потегли отново, а Кат облегна глава назад. Беше изморен от безсънната нощ в самолета, а и сега, след недоразумението с яхтата, се успокои. Почувства се изтощен и заспа.

Блуи го събуди, когато приближаваха Риохача. Свали раменния си кобур и му каза:

— Време е да сложим тези неща под саката.

Макар и сънен, Кат се подчини и като облече едно леко яке, покри пистолета. Огледа се. Порутените сгради от покрайнините отстъпиха място на други — с бяла мазилка и керемидени покриви. Магазините се отваряха и движението по улиците, доколкото в Риохача можеше да се говори за движение, беше в разгара си.

Блуи се насочи към центъра на града, който някак си успяваше да съчетава сънливост със забързаност. Спря пред един хотел. Името му беше „Екселсиор“^[1], но то не му подходеше много.

Кат се подразни, като видя как Блуи пхна сто долара в ръката на момчето, което паркира колата, и още сто на носача на чантите им.

— Довери ми се, приятел — каза Блуи, виждайки изражението му. — И за тия пари няма да ни обслужат много добре, но ако не сме щедри, когато се върнем, ще намерим колата обрана, а момчето ще се прави на две и половина.

Не след дълго ги настаниха в една голяма стая в ъгъла на хотела с изглед към морето. Стаята им беше елегантна, но някак си занемарена. Кат не се съмняваше, че някога е изглеждала по-добре. Поне имаше топла вода и той се натопи във ваната, за да измие прахта

на Гуахира и да си почине. Бяха пътували прекалено дълго — над дванадесет часа. Напълно изтощен, Кат се добра до леглото и потъна в безпаметен сън.

Беше тъмно, когато Блуи го разтърси.

— Хайде, приятел! Време е за вечеря.

Кат се надигна, седна в леглото, но главата му тежеше и той я подпря с ръце.

— Колко е часът?

— Наближава девет. Масата ни е ангажирана за след пет минути.

Кат навлече някакви дрехи.

— Слушай, бих могъл да спя до сутринта. Мисля да пропусна вечерята.

— Вечерята е важна. Ще срещнем Флорио — каза Блуи.

Тръгнаха към ресторанта на „Екселсиор“, в който също личаха следите на отминал разкош. Оберкелнерът беше облечен в тесничък смокинг, но не му липсваше самочувствие. Блуи поръча пържоли и бутилка чилийско вино. Храната надмина очакванията на Кат и той яде настървено.

По време на вечерята Блуи го побутна под масата. Кат вдигна очи и видя на входа компания от няколко човека. В центъра ѝ стоеше един добре обръснат латиноамериканец с кремав костюм, с много злато и бижута.

— Флорио — каза Блуи тихо.

Новодошлите седнаха на една голяма маса в ъгъла на заведението и заразглеждаха менюто. Тримата мъже от компанията на Флорио представляваха негови по-невзрачни копия, а жените бяха мургави и облечени в крещящи дрехи.

Кат се опитваше да не зяпа в тях, но никога досега не беше виждал голям търговец на наркотици, освен сина си. Мъжът беше център на внимание и се наслаждаваше на това. Оберкелнерът и сервитьорите се умилкваха около него.

— Привърши ли? — запита Блуи.

— Да. Не мисля, че мога да ям десерт.

Блуи повика оберкелнера.

— Имате ли „Дом перино“?

— Разбира се, сеньор. Винаги.

— Изпратете две бутилки на масата на Флорио и му поднесете комплиментите ми.

Мъжът се отдалечи бързо.

— Това е визитната ни картичка — каза Блуи. — Сега да отиваме да спим.

На следващата сутрин, докато закусваха в стаята си, на вратата се почука. Блуи отвори, проведе кратък разговор на испански и се върна на масата.

— Имаме среща с Флорио след половин час — каза той, докато си мажеше филия с масло. — Не носи пистолет и ме остави аз да говоря.

Отидоха в апартамента на Флорио в уреченото време. Мъжът с каменно лице, който присъстваше на масата предишната вечер, ги претърси. Когато се убеди, че не носят оръжие, той ги въведе в един хол и ги покани да седнат. Беше повече от явно, че сам Флорио е обзавел помещението. Мебелите бяха тежки, претрупани и покрити с различни ярки калъфки от изкуствено кадифе. На едната от стените имаше голяма и ужасна рисунка на бикоборец, нарисувана с акрилни бои в цветовете на дъгата. Не мина много време, и Флорио влезе в стаята, облечен в халат от червена коприна. Настани се на дивана пред тях и засука тънкия си мустак ала Панчо Виля^[2]. Лицето му изглеждаше по-подуто и бледо от предишната нощ и Кат си помисли, че може би е бил с грим.

— А, мистър Холанд — каза Флорио и приглади халата, но не гледаше в тях, — не знаех, че работим в един и същи бранш. — Имаше силен акцент, но английският му беше доста добър.

— Отскоро съм в този бизнес — отговори Блуи.

— О? — възкликна Флорио, като отправи ленив поглед към австралиеца. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Не съм съвсем сигурен, че можете. Търся двеста килограма от най-чистата стока.

Лицето на Флорио стана напълно безизразно и Кат не можеше да разбере дали беше зашеметен, или мислеше трескаво.

— Пазарната цена тези дни е двадесет и една хиляди за кило — каза най-после Флорио.

— Не смятам, че трябва да заплатя толкова за покупка на едро — отговори Блуи. — Мога да дам до тринадесет хиляди.

Кат започна да пресмята бързо наум. Двеста килограма по тринадесет хиляди прави два милиона и шестстотин хиляди долара. Те нямаха толкова пари. Блуи искаше да ги убият ли?

Флорио помълча известно време и каза:

— Човек остава с впечатление, че сте приготвили парите.

— Разбира се, че не. Но мога да ги уредя в срок от четиридесет и осем часа за размяна срещу стоката по уговорен начин.

Флорио замълча отново. През лицето му премина сянка на отчаяние. Той вдигна рамене с думите:

— Сеньор, съжалявам, но не мога да ви помогна. В момента пазарът е... труден. Мога да доставя само малка част от това, което искате.

— Благодаря ви, че бяхте искрен с мен — отговори Блуи.

— Има ли друго, с което мога да ви бъда полезен?

Блуи се беше приготвил да става, но се спря.

— Може би. Разбрах, че има хора, от които може да бъде закупена красива млада жена.

Кат щеше импулсивно да се наклони напред, но успя да се въздържи. Наблюдаваше внимателно лицето на Флорио.

— Но, разбира се, сеньор — засмя се той. — Такива хора има на всеки ъгъл в Риохача. Прислугата в хотела също може да ви помогне. Защо ме питате за това?

— Моля да ме извините. Не бях достатъчно ясен. Не се интересувам от местните проститутки, а от нещо по-трайно. Например някоя северноамериканка — каза Блуи.

Флорио ги погледна безизразно.

— Искрено съжалявам — каза той, — но искате от мен нещо, за което нямам никакви познания. Аз търгувам със съвсем различна стока.

— Разбира се — изправи се Блуи. — Просто поисках вашия съвет.

Флорио също стана.

— Поласкан съм, че питате мен, но за съжаление не мога да ви помогна. Надявам се в бъдеще, когато пазарът се пооправи, да можем да работим заедно. Но се опасявам, че говорите за чиста „Анаконда“ — нещо, което не минава през мен сега.

Блуи беше тръгнал към вратата, но спря.

— Чиста „Анаконда“? Не съм чувал за това.

— Ами, носят се слухове, че се продава най-чиста стока, но аз се съмнявам в това. И все пак името „Анаконда“ се чува доста често през последните години. Ако наистина е вярно, тази стока със сигурност се пласира през Гуахира и нищо не се задържа тук.

— А откъде идва?

— Никой не знае — отговори Флорио.

Тримата се ръкуваха и телохранителят с каменното лице ги изведе от апартамента.

— Много изтънчен човек — каза Кат, когато отиваха към стаята.

— Ако само допуснеш, че имаме толкова много пари със себе си, щеше да ни пререже гърлата на място.

Кат преглътна и каза:

— Така ме стресна, когато започна да говориш за такива количества наркотици. Не нося толкова пари.

— Това беше блъф. Флорио никога през живота си не е търгувал с повече от десет килограма. Направо го шашнах. Не очаквах да се преструва и да лъже, защото няма достъп до такива количества. Той е дребна риба. Просто исках да го питам за момичета.

— Олекна ми, когато му каза, че ни трябва четиридесет и осем часа, за да получим парите — каза Кат.

— Човек трябва да стои на разстояние от толкова много пари. Иначе може да се срещне с някой от хората на Флорио по тъмните улички. Ти колко си донесъл?

— Два милиона долара.

Блуи спря и го зяпна.

— *Какво?*

— Плюс сто хиляди джобни пари, които ти предложи.

— *Свети Исусе Христе!* — прошепна Блуи с пресипнал глас. — *Къде са?*

— В стаята каза Кат, изненадан от реакцията му. — В оня алуминиев куфар. Нали се разбрахме да взема много пари, Блуи.

— Имах предвид двеста-триста хиляди. Божичко! Сега не мога да бъда спокоен нито за миг.

Блуи отвори стаята.

— Боже господи! Той си седи там просто така — посочи куфара той.

— Ключалките са с шифър — каза Кат. — Мислех, че е по-безопасно да го оставя отгоре, вместо да го крия под дюшеците.

Блуи седна на леглото и попи потта от челото си. На вратата се почука тихо и той подскочи.

Кат, който беше по-близо до нея, отвори. Влезе телохранителят на Флорио и отиде при Блуи.

— Сеньор, вие се интересува от момиче? Чух да казва това. Така ли е?

— Не ми трябва курва — каза Блуи.

Очите на новодошлия се присвиха.

— Мисля, че търси точно определено момиче.

— О? — каза Блуи, като се преструваше на безразличен. — Какво имаш предвид?

— Мисля, че търси момиче, което познава.

Блуи не отговори.

— Познавам един човек, който има такова момиче.

Сърцето на Кат подскочи.

— Какво момиче? — запита Блуи и хвърли многозначителен поглед към Кат.

— Северноамериканка. Красива. Аз самият виждал нея.

— Къде е тя?

— Тук. На около три километра от града. В много богата къща.

— Как се казва това момиче? — запита Кат, като се стареше да говори спокойно.

— Кати, сеньор. Това северноамериканско име, нали?

— Може би. Как изглежда?

— Много красива, сеньор. Толкова висока — вдигна ръка до челото си. — Косата ѝ е като злато, но не в основата. Тук по-тъмна — каза той, като опря пръст върху своята коса.

— На колко е години?

— Млада е. Кожата ѝ е много гладка.

Без да обръща внимание на разтревожения поглед на Блуи, Кат извади от портфейла си една снимка. Последната, която си беше правил с Джинкс — на нея тя беше облечена в дрехи за тенис. Подаде я на мъжа.

— Това ли е момичето?

Телохранителят я разгледа и каза:

— Мисля, че е тя. Косата е като злато, но мисля, че е това момиче.

Блуи стана.

— Ще ни заведеш ли там? Ще има пари и за теб.

Мъжът вдигна ръка.

— Не сега. Много рано. Но довечера има парти. Мога да ви взема покани. Хиляда американски долара?

— Ще ти дам петстотин долара, когато влезем — каза Блуи, — и още петстотин, ако момичето е това, което търся.

— Аз дойда за вас единадесет довечера. Трябва носи костюм, връзка.

Блуи кимна в знак на съгласие и телохранителят излезе.

— Избързваш — каза той на Кат. — Не ми харесва това. Твърде хубаво е, за да бъде вярно.

— Не. Не е.

— Какво искаш да кажеш?

— Има нещо, което не съм ти казвал. Джинкс^[3] е прякор. Когато беше малка винаги чупеше разни неща. Името ѝ е Катрин — на майка ѝ.

[1] Великолепен. — Б.пр. ↑

[2] Франциско Виля, наричан Панчо (истинското му име е Доротео Аранго) — мексикански революционен водач. — Б.пр. ↑

[3] Jinx — сила, личност или вещь, която носи нещастие. — Б.пр.

↑

12.

Каменното лице — така Кат го наричаше мислено — дойде навреме — в единадесет вечерта. Поиска от прислугата пред хотела да му докарат колата.

— Вие карате своята кола. Когато влезете в къща, ми давате петстотин долара, нали?

— Окей — каза Блуи.

— Когато видите момиче, ми давате още петстотин, нали?

— Ако е същото от снимката.

— Аз си отивам, когато видите момиче — вдигна пръст телохранителят. — Аз не помагам да вземете него.

Блуи се съгласи.

— Онези *hombres*^[1] са бързи — каза Каменното лице и сви показалеца си, сякаш натискаше спусък. — Опасно е. *Comprende*^[2]?

— *Comprende* — отговори Блуи. Колите пристигнаха.

Караха на изток в продължение на около десет минути. Нито Кат, нито Блуи казаха нещо. Къщите оредяваха. Накрая стигнаха до голяма желязна врата, охранявана от полицаи. Каменното лице спря, поговори с него, посочи колата, която го следваше и ги пропуснаха. На около сто и осемдесет метра от улицата зад грозновати ниски дръвчета се намираше къщата, а широката площадка отпред беше пълна с различни автомобили, включително няколко мерцедеса и кадилака. Блуи зави и паркира колата встрани от другите, така че да сочи към вратата. Голямата къща, макар да беше стара гипсова постройка, изглеждаше добре поддържана. От прозорците блестяха светлини и отвътре се чуваше музика с не особено приятен ритъм. Каменното лице ги настигна по стъпалата.

— Сега — каза той, като потриваше пръсти.

Блуи му даде петстотин долара и влязоха в къщата. Пред тях се изправи преграда от шум и жегата. Чуваха се различни ритми. Кат беше заслепен от святкащите стробоскопи и сложи ръка над очите си, за да се приспособи към светлината и шума. Насреща имаше една голяма

стая, пълна с хора, които танцуваха в забрава под звуците на рокмузика. В стаята отляво беше също толкова шумно — оркестър изпълняваше нещо латиноамериканско. Блуи грабна две чаши шампанско от един сервитьор и подаде едната на Кат.

— Вземи. Ще изглеждаме странно без чаши. — Обърна се към Каменното лице и изрева: — Къде е момичето?

— Трябва да се огледаме — извика Каменното лице и очерта кръг с ръка. Поведе ги към стаята насреща, заобикаляйки танцуващите. Към тях приближи друг сервитьор, този път с поднос, върху който имаше кристална купа с бяла прах. Каменното лице взе една малка лъжичка, топна я в прахта и я изсмърка през носа си. Усмихна се широко на Кат и Блуи, като показа мръсните си зъби. Повдигна палец и ги подкани да се почерпят.

Блуи и Кат поклатиха глави. Каменното лице сви рамене и продължи да се разхожда из стаята, като се оглеждаше. Беше започнал да се движи в такт с музиката. Кат и Блуи го следваха. Обиколиха два пъти и влязоха в стаята с оркестъра. Силата на уредбата тук беше поносима и танците малко по-въздържани. Движеха се бавно из тълпата. Каменното лице спираше от време на време, за да говори с някого, а след това, движейки глава в такт с музиката, ги отведе в друга голяма стая.

Там осветлението беше слабо, а музиката, пак латиноамериканска, по-бавна, но също толкова шумна. Светлината идваше от голям прожекционен телевизионен екран в далечния край на стаята, на който вървеше някакъв порнографски филм. Имаше само няколко маси, много възглавници и дюшеци, върху които бяха насядали хора, повечето голи. Каменното лице ги покани да седнат на една маса.

Кат седеше напрегнат и гледката, която наблюдаваше го изнервяше. Установи, че не е добър воайор^[3]. Очите му свикнаха с тъмнината и откри, че за него тези неща бяха по-скоро смуцаващи, отколкото еротични. Какъв беше смисълът да седят тук и да гледат? Наведе се напред, за да каже нещо на Каменното лице, но той го изпревари:

— Ето там, до видеото. От тази страна — посочи той в един ъгъл. — Това е Кати.

Кат и Блуи се загледаха в момичето — то се намираше на около десетина метра от тях и сякаш беше на колене. Сърцето на Кат подскочи, като видя познатия профил. Пулсът му се ускори. Изтръпна, когато откри, че тя не е коленичила, а седи върху някакъв мъж и се движи ритмично напред-назад. Понечи да стане, но усети ръката на Блуи върху своята.

— Все още не сме сигурни — каза той. — Тя ли е?

Кат се загледа отново в момичето. То обърна глава и светлината от видеоекрана очерта тялото ѝ. Косата ѝ беше руса и доста къса, но тя би могла да е боядисана и отрязана. Фигурата ѝ го изненада. Раменете и гърдите ѝ му изглеждаха толкова познати, подлудяващо познати, макар че беше наклепана с дебел слой червило и доста обилен грим. Можеше и да е маска.

— Не съм сигурен. Оттук не виждам добре, трябва да се приближим.

— Не сега, да изчакаме — каза Каменното лице.

Седяха на масата още няколко минути, докато половият акт продължаваше. Блуи се преструваше, че го вълнуват други неща в стаята, докато интересът на Каменното лице беше неподправен. Очите на Кат бяха приковани в момичето. Искаше му се тя да го види, да го познае. Сякаш в отговор тя обърна глава — стори му се, че гледа право към него. Изведнъж се усмихна и Блуи отново трябваше да задържи Кат.

Това е Джинкс. Вече беше сигурен и страдаше до смърт, че я вижда на това място. Тя продължаваше да се усмихва дори и когато погледна надолу към мъжа, чиито движения се ускоряваха. Сигурно беше упоена. Мъжът се изправи и се облегна на ръцете си. Каза ѝ нещо и усмивката ѝ изчезна. Станаха и той я поведе към една врата в другата част на стаята. Усмихната, тя погледна назад към Кат и излезе.

Кат се надигна да ги последва, но Каменното лице ги накара да тръгнат обратно към вратата, от която бяха влезли.

— Оттук — повтаряше той. Преведе ги през стаята с рокмузика, през друга стая, в която имаше отрупана с ястия маса, и излязоха навън.

Озоваха се в някаква градина — Каменното лице ги водеше към един жив плет. Въпреки че вечерта беше гореща, въздухът отвън беше по-хладен. През гъстата растителност прозираше светлина и Кат дочу

звук от скок във вода. Достигнаха края на живия плет, заобиколиха го и се изправиха пред голям плувен басейн с подводно осветление. Тя стоеше на края — висока, стройна и гола — и гледаше към мъжа в басейна, който я подканяше да го последва. Скоси, изплува на повърхността и започна да отмива грима от лицето си. Потопи се под водата, косата ѝ се отметна назад. Мина покрай партньора си, преплува до края на басейна и с едно плавно движение излезе от него. Кат стъпи на открито, тя го видя и се усмихна. Намираха се по-далеч един от друг, отколкото в стаята, но сега гримът беше свален и светлината от басейна осветяваше лицето ѝ отдолу.

— Джинкс е! — каза Кат.

Блуи му попречи да отиде към тях.

— Не сега.

— Моите пари, сеньор — каза Каменното лице.

Блуи му даде парите и той се отдалечи забързано.

— Трябва да свършим тази работа чисто — каза Блуи, като дръпна Кат зад живия плет. — Тук не ни познават. Този е гостенин, може би дори стопанинът. Но не мисля, че е въоръжен.

Докато Блуи говореше, мъжът излезе от басейна по стълбичката, хвана я за китката и я задърпа към един люлеещ се стол. Тя се подчини с нежелание, като поглеждаше през рамо към мястото, където беше стоял Кат. Мъжът я блъсна грубо върху стола и започна да се качва върху нея. Тя гледаше с широко отворени очи към Блуи, който се появи иззад плета и тръгна бързо и плавно към тях, а Кат го последва.

Блуи бръкна под сакото си, когато приближиха стола.

Момичето погледна Кат и каза с пиянски глас:

— Здравей. Защо се забави толкова?

Кат си помисли, че нещо не е както трябва. Мъжът се обърна да види на кого говореше тя.

— Добър вечер — каза Блуи, като замахна с тежкия пистолет. Цвета улучи мъжът зад ухото и той падна встрани от стола.

Очите на Кат се върнаха към момичето. Изражението ѝ се промени. Имаше нещо нередно в произношението ѝ.

— Мръсник — каза тя и изпищя.

Блуи я удари с отворена длан и я просна върху мъжа. Грабна китката ѝ и я изправи на крака. Тя писна отново.

Кат отиде при нея и хвана лицето ѝ в ръцете си. Остатъците от обилния грим се размазваха по лицето ѝ.

— Джинкс — каза той, — тихо. Чуй ме.

Тя искаше да изпищи отново и когато отвори уста, се показаха ред малки пожълтели зъби. В този момент Кат се осъзна. Произношението ѝ беше твърдо като от Средния запад, а Джинкс беше южнячка. Зъбите на Джинкс бяха големи и много бели. Кат я пусна и отстъпи ужасено назад — това не беше Джинкс.

Блуи го дръпна с лице към себе си.

— Не е ли тя? Не е ли Джинкс?

Кат кимна. Тя изписка отново. Блуи я удари силно с юмрук и я накара да млъкне.

— Хайде — подкани той Кат, — изчезваме оттук. Затича обратно към плета, от който бяха дошли. Кат погледна към стаята с оргиите. От вратата излизаха хора. Някой крещеше на испански.

Вместо да влезе в къщата, Блуи тръгна около нея. Беше по-голяма отколкото изглеждаше. Ругаеше през цялото време, докато си пробиваха път през храсталаците. Когато стигнаха до ъгъла на къщата, той спря и надникна към предната врата. Всичко изглеждаше спокойно.

— Хайде! — каза той и тръгна бързо през постлания с чакъл паркинг.

Кат го настигна.

— Не много бързо — каза Блуи, като го задържаше с ръка. Минавайки между колите, се отправиха към бронкото. Зад тях в предната част на къщата се чуваше врява.

— Не гледай назад. Просто върви.

Тъкмо стигнаха до колата, когато чуха шум от тичащи по чакъла крака. Блуи запали двигателя и включи предавката. Подкара бързо, но не диво, и намали, когато стигна полицая до вратата. Усмихна се и му махна с ръка. Полицаят козирува в отговор.

— Слава богу, че си нямат радиотелефони — каза Блуи, зави към Риохача и натисна газта докрай.

Кат седеше отпуснат до него и си спомняше момента, в който осъзна, че момичето не е Джинкс. Дори не приличаше на нея чак толкова. А той така силно се надяваше да я открие.

В хотела Блуи каза на момчето да не паркира колата.

— Хайде — каза на Кат, — да си събираме багажа и да се махаме оттук.

Петнадесет минути по-късно бяха платили сметката си, хвърлиха багажа си на задната седалка и заминаха.

— Къде отиваме? — запита Кат.

— При самолета. Там ни видяха, а ние дори не знаем кой е онзи човек, колко сме я загазили или колко усилено ще ни търси. Но ни видяха. Забелязаха и колата, а от това следва, че трябва да се махаме от Гуахира.

Кат отпусна глава на облегалката. Вече не го интересуваше какво щяха да правят. Големите му надежди рухнаха. Разочарованието го караше да се чувства слаб.

— Да. Оплескахме я — каза Блуи. — По дяволите! И пак може да я оплескаме, но ще я търсим. Санта Марта е следващата спирка. Там започна всичко. Отбихме се в Риохача само защото ни е на път. Продължаваме и няма начин да не открием нещо в Санта Марта.

[1] Хора (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Разбирате ли? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Човек, който, като наблюдава някой да се съблича или извършва полов акт, изпитва полова възбуда или наслада (фр.). — Б.пр.

↑

13.

Стигнаха в Айдълуайлд и спаха в малка барака до канцеларията. Една индианка им приготви закуската. Блуи поиска още пари от Кат.

— Трябва да се обадим в Картахена и да уредим план за полет до Санта Марта. Документите ни са наред, но не сме се регистрирали и не можем да пристигнем в Санта Марта, без да посочим откъде идваме. Ще ни трябва един бон, за да се оправим. Освен това трябва да си платим за горивото и престоя.

Кат му подаде пет хиляди долара и каза сухо:

— Ще ти трябват пари и за подкупи.

Блуи му намигна и излезе да урежда нещата.

Преди да излетят, Блуи натрупа багажа върху допълнителния резервоар, който беше празен.

— Допълнителните резервоари тревожат ченгетата и армията — обясни той. — Не искам да давам подкуп без нужда.

Блуи не пилееше парите на Кат и той му беше благодарен за това. Вече бяха изхарчили доста.

Излетяха сутринта и се отправиха към морето.

— Ще заобиколим и ще приближим Санта Марта от запад, за да изглеждаме послушни. По права линия са по-малко от сто мили, а ние ще добавим още петдесетина.

Видяха високата планина Сиера Невада де Санта Марта, преди облаците да я скрият. Кат си спомни изгледът откъм морето, когато за първи път беше вкарал „Катбърд“ в колумбийски води. Питаше се какъв ли би бил животът сега, ако беше продължил към Панама.

Летището в Санта Марта беше една дълга асфалтирана ивица и Кат, който седеше на лявата седалка по настояване на Блуи, слушаше инструкциите за кацане, които австралиеца му четеше. Приземяваше този самолет за първи път. Когато колелата докоснаха пистата, Блуи бутна лоста за газта и прибра клапите в положение за излитане.

— Направи един кръг — усмихна се той, — Да видим как действаш в рискови ситуации.

Духаше силен страничен вятър и Кат трябваше да се поизпоти, докато свикне с него, а също и с необичайните уреди за управление. Извърши дванадесетина тренировъчни кацания, включително и две излитания и кацания от къса писта. Постепенно свикна със самолета — по-тежък, по-бърз и сложен от леките учебни самолети, които беше карал досега.

— За мен ти си издържал изпита за този самолет — каза Блуи, когато най-после разреши на Кат да се приземи. — Ако все още имам удостоверение, бих подписал летателната ти книжка.

Един полицай прегледа нехайно документите им и ги пропусна през бариерата в малък терминал. Когато се качиха в таксито, Блуи каза:

— Мисля да отседнем в „Ел Родадеро“, плажната зона. В града няма кой знае какво.

Проведе кратък разговор с шофьора на испански. Скоро спряха пред група ниски сгради, които заобикаляха плажа и приличаха на съвременен хотел. Промяната се хареса на Кат. Беше започнал да мисли, че в Колумбия имаше само занемарени хотели като „Екселсиор“ и бараки на контрабандисти. Регистрира се на гишетото с паспорта на Елис. Не след дълго се намираха в удобен апартамент с две спални и дори с климатична инсталация.

— Искам да поспя, преди да слезем в града — прозя се Блуи.

— Аз ще проверя дали долу в магазинчето имат бански — каза Кат, като гледаше към синьото Карибско море. Не се беше къпал тази сутрин и се чувстваше мръсен. Преоблече се и излезе в някакъв двор с басейн и бар от тръстика. Всичко това, макар и нормално, изглеждаше странно след последните два дни. Излезе на плажа, пусна кърпата и затича към водата. Беше чудесно. Навлезе на стотина метра в морето и започна да плува насам-натам покрай плажа около половин час. Приятно му беше да се раздвижи.

Когато излезе на брега, се просна на пясъка и си поръча една пиня колада. Изпи сладката ледена напитка с ром за рекордно късо време и се опъна върху кърпата. Почувства се почти като във ваканция. По-надолу деца строяха пясъчна крепост, а майките им разговаряха под голям чадър. Една привлекателна жена с къса черна коса излезе от морето и седна на около двадесет и пет метра от него. Беше жива и атлетична и Кат реши, че е към тридесетте. Жената се избърса, а след

това седна и започна да нанася лосион по раменете си. Изведнъж Кат изпита желание да я заговори, но се въздържа. Дали тя говореше английски? Пък и откога не беше заговарял жена? Той и Кейти се бяха оженили веднага след завършването на колежа и Кат никога не е имал нужда от друга жена. Внезапният му порив беше силен и доста го изненада. Това не беше ли някакъв признак на съвземане? Не! Нищо не би могло да се заличи, докато не намери Джинкс, сигурен беше в това.

Задряма и когато се събуди, тя си беше отишла. Почувства облекчение. Стана, изчисти пясъка от себе си и отиде на бара. Чернокосата седеше на една маса. Кат си поръча сандвич и една бира и се опита да не мисли за нея.

Появи се и Блуи, който си поръча сандвич. Изглеждаше освежен.

— Много готина женска — каза той, като посочи жената.

— Така ли изразявате одобрение в Австралия? — засмя се Кат.

— Точно така, приятел. Винаги съм намирал латиноамериканките за много готини, а ти забравяш къде съм бил през последните две години.

— Вярно. Действай, ако си в настроение.

— Не съм неин тип — каза печално Блуи. — След толкова житейски опит зная кои са жените, които ми се навиват, а тя не е от тях. Пък и аз не съм сигурен, че тя е мой тип. Прекалено е изискана.

— Щом казваш, Блуи.

Довършиха сандвичите си.

— Ще ли ти се да нахълтаме в Санта Марта и да се поогледаме?

Кат отпрати последен поглед към жената и се съгласи.

— Окей. Хайде.

Ще мисли за жени, след като намери Джинкс.

Взеха кола под наем от рецепцията и заминаха за града. Беше по-оживен, отколкото Кат го помнеше. При първото си посещение беше стигнал само до пристанищната зона, а сега влизаха в града откъм сушата и тук изглеждаше съвсем различен. Минаха покрай катедралата, а след това и край някакъв нашарен стар локомотив близо до гарата. Кат не се чувстваше като турист. Безпокойството му растеше. Беше се върнал там, където започна всичко.

Блуи паркира близо до катедралата.

— Хайде да се поогледаме и да видим дали ще срещнем някой познат.

В продължение на час се разхождаха бавно из града и надникваха в кръчмите. Търсеха познати лица. Кат очакваше да срещне Дени, седнал на някоя маса на тротоара с чаша в ръка. Това не се случи. Върнаха се в колата, отидоха до пристанището и паркираха отново.

— Покажи ми къде срещна Дени — каза Блуи.

Пристанището беше отделено от големия площад с верижна ограда. На нея имаше врата, охранявана от млад полицаи, който не ги спря. Кат отведе Блуи до мястото, на което бяха вързали яхтата. Загледа се в ръждивата стълба, по която се беше изкачил последния път. Към нея беше завързана една рибарска лодка. Нещо му заседна на гърлото.

— Я да поразпитам — каза Блуи, като заговори един човек, който боядисваше с жълта боя някакъв ръждив двигател за лодка. Мъжът кимна с глава. Блуи преведе:

— Познава Дени, но не го е виждал от доста време — няколко месеца. — Блуи запита още нещо и получи отрицателен отговор. — Не познава оня, когото наричаш Пирата, нито пък спортна яхта, наречена „Санта Мария“.

Продължиха по бетонния пристан, където бяха навързани няколко чуждестранни яхти. Кат изпита желание да отиде при скиперите им и да им каже да се омитат от Санта Марта. Блуи се приближи към някакви хора и поговори с един млад рибар. На Кат му се стори, че когато спомена името „Санта Мария“, той му даде положителен отговор.

Блуи му благодари и се върна при Кат.

— Казва, че е видял такава яхта преди по-малко от месец, закотвена в Гуаирача, рибарско село на седем или осем километра източно оттук. Сигурен е. Да тръгваме.

Подкараха колата. Кат се надяваше, но се страхуваше, че е напразно, както всичко дотук. Изкачиха хълмовете на изток от Санта Марта, отминавайки голям западнал квартал в края на града. Къщите, строени от всевъзможни материали — щайги, ламарина, картон — бяха малко по-сносни от палатки.

— Господи! Що за живот.

— Barrio^[1] — обясни Блуи. — Много хора в тази страна живеят точно така. Гледай — посочи с глава към един пътен знак. — Някакъв

политик е написал името си на знака. Сигурно им е поставил кранче за вода или нещо подобно.

Скоро изкачиха един хълм и видяха под себе си красив залив и селце, сгушено на брега. Кат си помисли, че всеки американски специалист по недвижими имоти би желал да притежава това място. Беше толкова красиво. Пътят се спускаше право надолу към селото и не след дълго спряха на плажа.

— Виж — посочи Блуи, — това е „Санта Мария“.

Кат погледна натам. Полууцепенен, полууплашен, той излезе от колата и тръгна бързо към яхтата. Името на носа ѝ се виждаше ясно.

— Това е тя. Този път няма грешка — каза Кат, когато Блуи застана до него.

Яхтата беше заседнала на брега, завързана за една скала в горния край на плажа с въже, обрасло във водорасли. Беше наклонена надясно. Заобиколиха я и видяха дясната ѝ страна. Трюмът ѝ беше овъглен и обгорял, и се виждаше вътрешността ѝ — всичко, което имаше някаква стойност, беше обрано. Дори и възглавниците. Блуи отиде до някакви мъже, които седяха на брега и кърпеха мрежи.

Започна да превежда.

— Скиперът се казва Педро. Неприятен тип. Това е твоят пират. Не са го виждали от няколко месеца. Оставил яхтата тук и не се е връщал. Накрая някакви крадци я обрала и я запалили. Хората от селото се опитали да я спасят, изкарали я на брега и оттогава насам е така, както я виждаме. Никой не знае къде е Педро, не е известно и последното му име. — Блуи поговори с тях още малко. — Не се е интересувал много от спортен риболов. Тук никой не идва за риба. Естествено, те са сметнали, че той превозва наркотици, но не са се изненадали, защото това е нормално тук.

Поговориха си още няколко минути, след което Блуи подкани с ръка Кат и си тръгнаха. Някаква старица с голяма риба в ръка тръгна след тях, като говореше забързано и се усмихваше с беззъбата си уста и очевидно се опитваше да им продаде рибата. Блуи ѝ подаде някакви пари в движение.

— Казват, че винаги е бил сам. Никой не го е виждал с момиче или с някой друг. Мисля, че това е всичко. В селце като това не остава нищо скрито и ако имаше още нещо, тези хора щяха да го знаят. Не биха го пропуснали особено когато е свързано с яхта.

Кат спря и загледа група момченца, които играеха футбол на една улица до плажа.

— Значи отново сме в самото начало?

— Не съвсем. Знаем името, трябва да намерим човека в Санта Марта. Можем да го открием в кръчмите.

— Блуи, половината от мъжете на Южна Америка се казват Педро, пък и след като се занимава с наркотици това едва ли е истинското му име.

— Няма значение. Ако се нарича Педро тук, значи така се казва и на друго място.

Двамата мъже отидоха до колата и се отправиха към Санта Марта. Мълчаха известно време.

— Откога не си бил в Австралия, Блуи? — Кат не искаше да мисли за Педро повече.

— Да не те излъжа... от около петдесета година. Сега мисля за себе си като за американец. Взех жителство през шестдесет и четвърта.

— Имаш ли хора там?

— Честно казано, не зная. Родителите ми са мъртви. Имах брат и сестра. И двамата бяха по-големи. Не бях ги виждал в продължение на две години, когато дойдох в Щатите. Бившата ми съпруга и дъщеря ми са в Маями, но и тях не съм виждал от доста време. Жена ми се казва Имелда. Кубинка е.

— Не ми ли каза, че винаги си бил ерген.

— Може и така да се каже. Не ме биваше за съпруг — усмихна се Блуи.

— Колко е голяма дъщеря ти?

— Мариса сега е на осем години. Пращам ѝ подаръци за Нова година и за рождения ѝ ден. Имелда се омъжи отново преди три години. Изглежда щастлива и уравновесена. Струва ми се, че търсеше малко по-стабилен човек от мен. И все пак така е по-добре за детето. Мечтая си, когато стане на осемнадесет години, аз да се появя и да я изпратя да учи в колеж, ако събере някой долар.

— Какво ще правиш с парите, които ще спечелиш от това пътуване?

— Наместил съм всичко. Имам един стар приятел в Алабама. Той върти малък бизнес — ремонт, боядисване и вътрешна декорация на самолети. Аз имам някои идеи за модификации по „Чесна“ и

„Пайпър“. Бих желал да се преместя при него и да работя върху тези неща, а може би и да обучавам в летене, ако мога да си върна разрешителното. Винаги съм обичал да показвам на други как да летят. Не знам защо.

— Значи всичко с марихуаната е свършено?

— И още как! Това е последното ми пътуване на юг. Искам да имам дом, където да се прибирам вечер. Разбираш ли?

Кат го разбираше. Самият той не беше сигурен вече, че има дом.

Върнаха се в Санта Марта. Блуи предложи да се впуснат в търсене вечерта и Кат се съгласи. Беше уморен, искаше да вечеря и да се наспи добре.

Спряха на един светофар. Беше часът на най-натовареното движение в Санта Марта и улиците гъмжаха от автомобили, мотоциклети и крещящо боядисани автобуси на американски училища, които в Колумбия минаваха за обществен транспорт. Кат погледна вдясно към едно хлапе върху моторетка, което беше спряло до тях. Изглеждаше не по-голямо от дванадесет години. Краката му едва достигаха педалите и трябваше да се навежда доста напред, за да достигне кормилото. Кат се зачуди откъде хлапе на тази възраст може да има моторетка. Пък и не само това — като погледна ръката на момчето, видя, че носи скъп часовник.

— Господи! — извика той, отвори вратата и изскочи навън. Светофарът се смени, момчето подаде газ и зави надясно. Кат тичаше след него и викаше: — Хей! Почакай! Искам да говоря с теб!

Зад себе си дочу виковете на Блуи и хор от клаксони, които му показваха, че блокира кръстовището.

Момчето се обърна и видя Кат, който го настигаше. Подаде газ и гумата хвърли пясък и чакъл в лицето му.

— Спри! Искам само да говоря с теб!

Но моторетката се отдалечаваше от него. Блуи го настигна с колата.

— Дявол да го вземе, Кат, какво правиш?

— Настигни това хлапе с моторетката! — извика му Кат. Погледна по улицата, но моторетката не се виждаше. Момчето сигурно беше завило в някоя странична улица. — Хайде, Блуи, карай! Това хлапе носеше моя часовник. Трябва да го намерим!

Блуи включи на скорост и започнаха да обикалят поред всяка улица, като в местата, през които минаваха, се редуваха бордеи и големи, хубави къщи.

— Слушай, Кат. Много се впрягаш. Добре, хлапето има „Ролекс“. Откраднало го е. Откраднало е и моторетката. Половината търговци на наркотици в Колумбия носят „Ролекс“. Много са на мода.

Кат знаеше какво мисли Блуи. Най-напред се беше припознал в лодката, след това в момичето, а сега в часовника.

— Не разбираш, Блуи — каза той, като се оглеждаше из уличките. — Повечето часовници от този модел са от стария, самонавиващ се тип. Моят е по-нов модел с кварцов механизъм. Изглеждат различно, пък и не са много разпространени. Басирам се, че това е единственият такъв „Ролекс“ в Колумбия. Бих искал само да го погледна. На гърба му е гравирано името ми.

Блуи въздъхна и продължи да кара. Завиха в друга уличка и видяха група деца и една жена, която ги снимаше с нещо, наподобяващо кинокамера. Блуи намали, за да ги огледа, но хлапето не беше между тях.

Внезапно Кат осъзна, че жената с камерата беше същата, която беше видял сутринта на плажа.

— Спри колата! — каза той и свали стъклото. — Извинете, сеньорита, говорите ли английски?

— Да, малко — отговори тя.

Кат се сепна. Жената беше американка.

— Търсим едно момче на единадесет или дванадесет години с моторетка. Бихте ли попитали тези деца дали не са го видели?

Жената изглеждаше развеселена. Обърна се към децата и заговори на отличен испански. По лицата им се изписа недоумение.

— Съжалявам — каза жената. — Никой не го е видял.

Кат я погледна отблизо. Усети, че между нея и децата съществува някакъв заговор, някаква мълчалива тайна, но ѝ благодари. Продължиха напразното търсене на едно момче с моторетка и часовник „Ролекс“.

След един час лутане, когато започна да се стъмва, Кат се обърна към Блуи:

— Слушай. Мисля, че за един ден това ми стига. Защо не почнем отново утре? Момчето няма да избяга.

— Да, Кат. Сигурно си смазан. Виж какво, аз поспях следобед, докато ти плуваше, и съм бодър. Вземи такси, прибери се в хотела и пийни една напитка? Аз ще продължа да търся, ще поразпитам по кръчмите. Може би някой познава хлапето.

— Добре, щом си навит — съгласи се Кат.

Блуи го закара до стоянка за таксита и потегли. Кат взе такси и каза името на хотела. Изведнъж го обзе странното чувство, че никога вече няма да види Блуи. Обърна се и видя как колата изчезва зад един ъгъл. За първи път откакто бяха пристигнали в Колумбия се разделяха. Кат беше започнал да се доверява на австралиеца, но все още изпитваше страх, че ще бъде изоставен. Отърси се от тази мисъл.

[1] Наименование за испански квартал в САЩ. — Б.пр. ↑

14.

Когато се върна в хотела, Кат взе душ и се облече в памучни дрехи. Не взе сако, защото вечерта беше топла. Отиде в бара при басейна и си поръча пиня колада. Обичаше тази напитка и беше решил да си я поръчва само когато се намира в тропическа страна. Тъкмо отпи една глътка, когато някой седна на съседния стол.

— Извинете — дочу женски глас.

Кат се обърна. Тя носеше права памучна рокля на цветя без презрамки. Вместо да говори, Кат просто изпитваше удоволствие да я гледа.

— Защо търсехте момчето?

— Имах чувството, че го познавате — отговори Кат.

— Познавам много gamines.

— Какви?

— Улични деца. Повечето от тях нямат семейства. Преживяват както могат. Правя филм за тях. Защо търсите момчето?

Кат я погледна внимателно. Тъмната ѝ коса беше още мокра, а загорялата ѝ кожа се открояваше на яркожълтия фон на роклята ѝ. Не виждаше причина да не ѝ каже. Може би тя знае нещо.

— Откраднаха ми един ръчен часовник преди известно време. Момчето носеше часовник, който изглеждаше като моя.

— Значи искахте да го настигнете, за да си вземете часовника?

— Ако е моят, имах желанието...

— Сеньор — прекъсна ги барманът, — вие ли сте сеньор Елис?

— Да.

Барманът постави телефона върху бара. Кат взе слушалката.

— Ало?

— Обажда се Блуи. Намирам се в един бар на плажа до площада. Нарича се „При Розита“. Момчето идва тук всяка вечер и продава откраднати стоки. Барманът казва, че пристига по едно и също време. Трябва да дойде всеки момент.

— Тръгвам веднага — каза Кат и затвори. След това се обърна към жената: — Моля да ме извините. Трябва да изляза.

Тя хвана ръката му.

— За момчето ли става дума?

Мислеше да ѝ каже, че това не е нейна работа, но тя го изпревари:

— Познавам го. Казва се Родригес. Вероятно ще мога да ви помогна.

— В такъв случай елате с мен.

Взеха едно такси пред хотела. Кат мислеше трескаво. Най-последно някаква връзка с Дени и Педро. Нещо конкретно.

— Казвам се Мег Гарсия — представи се жената.

— Боб Елис — отвърна Кат. — Разкажете ми за това хлапе.

Тя вдигна рамене.

— Един от групата, която снимам. Тези деца са загубени. Няма семейства и образование. Дори не знаят името на страната, в която живеят. Като глутница малки животни са, с тази разлика, че се грижат един за друг. Но както животните, могат да бъдат много опасни, когато са натясно. Приятелят ви намерил ли е Родриго?

— Той е в някакъв бар, наречен „При Розита“. Очевидно момчето ходи там често и продава разни неща.

— Знам къде е. Вижте какво, ако видим момчето, позволете ми аз да говоря с него. Важно е да не се опитвате да вземате часовника от него. Няма да ви го даде без бой. Много е горд с него.

— Мислите ли, че ще го продаде?

— Може би. Ще говоря с него. Вие как ще познаете, че е вашият?

— На гърба му има гравюра. Трябва да зная точно как се е сдобил с него. Търся хората, които го откраднаха от мен.

Таксито спря пред „При Розита“ и те слязоха. Мястото изглеждаше съвсем обикновено. Пред бара имаше няколко маси с малко хора. Блуи го нямаше вътре.

Кат се обърна към жената:

— Бихте ли запитали бармана къде е приятелят ми. Той е едър тежък човек. Северноамериканец.

Тя проведе кратък разговор с бармана, обърна се и изтича навън. Спря и събу обувките си с високи токове. Кат я настигна.

— Подгонил е Родриго в тази посока — каза тя и хукна по улицата.

Кат беше изненадан от бързината, с която жената тичаше въпреки тясната си рокля, но успяваше да не изостава от нея. На съседната пресечка се беше събрала малка група хора. Гледаха в уличката, но внезапно се дръпнаха назад — чу се писък на жена. Когато Кат и Мег Гарсия стигнаха мястото, се появи Блуи, притиснал двете си ръце към гърдите си. Ужасен. Кат видя как Блуи с голямо усилие ги отдръпна. В дясната си ръка държеше нож, а ризата му беше в кръв. Когато Кат стигна до него, той се свлече и седна върху краката си. Кат го подхвана през рамо, разкъса ризата му и откри бликащата рана.

— Бързо! — каза той на жената. — Повикайте линейка. В този момент до тях приближи полицейска кола, тя започна забързано да обяснява на полицаия и той каза нещо по радиото. Кат извади кърпичката си, сложи я върху раната и се опита да спре кръвта.

Блуи гледаше с изненадани очи.

— Кат — успя да промълви той, — не очаквах...

— Тихо, Блуи. Всичко ще се оправи. Идва линейка. Ще те закърпят за нула време.

Кат знаеше, че това е лъжа. Раната се намираше в центъра на гърдите и кървеше. Изглежда, беше аортата.

— Кат — казваше съвсем тихо Блуи, — Мариса, всичко е за Мариса. Тя е единствената...

Блуи спря по средата на изречението, изкашля се и изплю малко кръв. Над тях имаше улична лампа и Кат видя ясно, че зениците на Блуи се разшириха. Отмести кърпичката от раната. Тя беше спряла да кърви. Потърси пулса на шията му — нямаше пулс. Затвори очите на Блуи и остана при него до идването на линейката.

Кат се задържа в полицейския участък до полунощ. Отговаряше механично на въпросите, превеждани от Мег Гарсия. Тялото на Блуи стоя на една пейка в задната стаичка, докато дойдоха от погребалното бюро и го отнесоха.

— Трябва да прекратя паспорта с доклад до американския консул в Баранкуила — казваше полицаят. — Има ли роднини?

— Има дъщеря в Маями, Флорида.

— Вие ще направите ли каквото трябва от нейно име?

— Да. Аз ще се погрижа тя да получи личните му вещи.

Полицаят му подаде кафяв плик.

— Имате ли адреса й? — запита той.

— Не.

— Не мислиш ли, че може да бъде във вещите му? — запита Мег Гарсия.

Кат изпразни плика върху масата. Имаше един издут портфейл, ключовете от колата и самолета, монети и едно малко тефтерче. Кат започна да го прелиства. Искаше да напусне това място.

— Ето го. Мариса Холанд, чрез мисис Имелда Томас — каза той и прочете адреса в Маями.

Полицаят го записа в доклада си. Подаде лист хартия на Кат:

— Тук са името на собственика на погребалното бюро и телефонният номер на американския консул. Трябва да се разпоредите утре.

— Да, разбира се. Може ли да си вървим?

— Няма какво повече да искам от вас.

— Ще хванете ли момчето, което направи това?

Полицаят сви рамене.

— Никой не видя убийството, а дори и да е видял, няма да каже. Много трудно ще бъде.

По пътя към хотела не говориха много. На раздяла тя каза:

— Изглеждате изтощен. Опитайте се да заспите, а утре сутринта ще се видим, за да ви помогна да уредите формалностите.

— Благодаря ви. Задължен съм ви — отговори Кат. — Мислите ли, че въпреки всичко ще можете да вземете часовника? — Това беше последната му надежда. Трябваше да го намери.

— Ще опитам. Може вече да е невъзможно. Ще разговаряме утре.

Чувстваше се изтощен, имаше огромна нужда от сън. Успя да заспи, без да се отдава на мисли.

15.

Кат премина като в транс през ужасите на разправиите с американския консул и погребалния агент. Той беше професионално опечален, а консултът, с когото разговаря по телефона, беше кратък. Това не му беше първият труп на американец.

— Мислите ли, че някой би желал тялото на мистър Холанд да бъде върнато в САЩ? — запита той.

— Струва ми се, не.

— В такъв случай съветът ми е да поискате от погребалното бюро да го погребат в Санта Марта. Тук е горещо и дори при балсамиране...

— Разбирам ви. Ще направя каквото е необходимо.

— Имаше ли нещо ценно в принадлежностите му?

— Имаше малко пари.

— Желаете ли аз да ги изпратя на дъщеря му, или вие ще се погрижите за това?

— Аз ще се погрижа.

— Добре — каза консултът с облекчение.

Погребалното бюро осигури свещеник, който извърши кратка надгробна служба. Присъстваха Кат, Мег Гарсия, началникът на погребалното бюро и копачите. Когато всичко свърши, Мег каза:

— Това е. Направихме каквото можахме.

— Остана часовникът — каза ѝ Кат. — Ще опитате ли?

— Имате ли хиляда долара?

— Да.

— Дайте ми ги. Ще се опитам да го намеря. Вие ме чакайте в хотела.

* * *

Климатичната инсталация работеше с пълна сила, а Кат лежеше и се опитваше да събере мислите си. Трябваше да намери часовника. Не можеше да напусне Санта Марта, без да научи повече по този въпрос. Ако Гарсия успееше да разбере как момчето се е сдобило с него, може би ще открие някаква нишка, която да следва, въпреки че не беше добре подготвен за такава работа.

Все му се струваше, че ще чуе гласа на Блуи от съседната стая — дрезгав, шеговит, практичен и винаги с идея какво да се направи. Кат не знаеше какво да предприеме. Стана и отиде в стаята на Блуи. Дрехите, които си беше купил в Атланта, висяха спретнато в гардероба или бяха сгънати в чекмеджетата. Събра ги и ги опакова в единствената брезентова чанта, която Блуи беше донесъл със себе си. В сакото му имаше около седем хиляди долара — остатък от десетте хиляди, които Кат беше му платил в Атланта.

В портфейла на Блуи Кат намери ученическа снимка на много красиво, дребно и мургаво момиченце. Имаше стотина долара и само няколко листчета хартия с непознати телефонни номера и неразбираеми драсканици. Липсваха кредитните карти и шофьорска книжка. Хвърли всичко, с изключение на снимката, парите и магнума в брезентовата чанта и затвори ципа ѝ. Нямахте нищо, което си струваше да се изпрати обратно в Щатите. Реши да даде всичко на портиера. Върна се в леглото си и заспа.

На вратата се почука плахо. Кат се измъкна от леглото и погледна будилника. Беше рано вечерта и разбра, че е проспал целия следобед. Отиде до вратата.

— Може ли да вляза? — запита Гарсия.

— Разбира се. Седнете. Имахте ли късмет?

Тя седна на канапето в хола, отвори ръката си и му подаде един часовник „Ролекс“.

— Съгласи се за хиляда долара — каза тя.

Кат обърна часовника със затаен дъх и прочете надписа на гърба му — „На Кат и «Катбърд» с любов. Кейти и Джинкс“. Преглътна и запита:

— Разбрахте ли откъде го е взел?

— Да. Откраднал го е от един мъж с превръзка на окото. Това говори ли ви нещо?

— Да, да, говори ми — отговори възбудено Кат. — Има ли представа къде е този човек сега?

— Мъртъв е. Децата са го убили заради часовника. Дванадесет момчета го наобиколили в една уличка и... е, не е първият, а и вашият приятел, Холанд, няма да е последният.

— Момчето знаеше ли нещо за този мъж? Каквото и да е.

— Абсолютно нищо. Пиел в една кръчма, седял близо до тротоара. Видели часовника. Когато станал да си ходи, бил пиян. Те тръгнали след него. Това е.

Кат се отпусна в един стол. Това беше краят на всичко. Щом Педро Пирата е мъртъв, той нямаше какво повече да прави, особено след смъртта на Блуи Холанд. Нямаше сили да продължава. Припомни си гласа от телефона и единствената дума, която той беше казал, но вече не беше сигурен, че това е била Джинкс. Започна това издирване, защото се надяваше — както се надяваше, че и онова момиче от Риохача е Джинкс. Заради ръчния му часовник и безсмислено хрумване беше убит един добър човек. Плачеше му се.

— Сега какво ще правите? — запита Гарсия.

— Отивам си у дома — отговори той уморено. — Боя се, че това е всичко, което можеше да се намери.

— Той вдигна поглед към нея и продължи: — Вие бяхте много добра с мен. Мога ли да направя нещо за вас?

— Да. Можете да ме поканите на вечеря и да ми разкажете всичко. Зная кой сте, мистър Катлидж. Видях надписа на часовника. Навремето четох всичко по този въпрос, но в сравнение със снимките, които видях тогава, сте се променили доста.

— Разбира се, че ще ви поканя на вечеря. Дължа ви много повече от това.

— В такъв случай след един час. На бара при басейна?

— Да, чудесно. Ще се изкъпя и ще направя резервации за пътуване обратно до дома.

Тя излезе, а Кат се обади до администрацията, за да попита за полетите до Маями.

— От Картахена има полет вдругиден, сеньор, а „Истърн Еърлайнс“ летят ежедневно от Богота. Има удобна връзка от Санта Марта утре в десет сутринта.

— Бихте ли ми резервирали билет за полета от Санта Марта? Ако обичате, помолете „Истърн Еърлайнс“ да ми запазят място за самолета от Маями за Атланта, Джорджия?

Реши да остави своя „Чесна“. Може би щеше да намери начин да си го вземе по-късно.

— Разбира се, сеньор.

— Бих искал да се обадя и до Атланта — допълни той и даде номера на Бен.

— Най-рано след час, защото ще трябва да подам заявка на оператора от международните линии.

— Добре. Аз ще бъда в бара при басейна или в ресторанта.

Кат затвори телефона и отиде в банята.

Този път Мег носеше бяла рокля и изглеждаше още по-добре, тъй като бялото на очите ѝ контрастираше изненадващо със загара на кожата.

— Хайде да отидем направо в ресторанта — каза Кат, като я хвана под ръка. — Изведнъж си спомних, че заради случилото се не съм ял нищо от вчера на обяд.

Пое ръката ѝ и я отведе до масата. Установи колко е приятен допирът до хладната ѝ кожа.

След като си поръчаха напитки и вечеря, тя отпи от своето мартини и го постави на масата.

— Преди да ми разкажете какво се случи, трябва аз да ви кажа нещо — каза тя.

— Целият съм в слух.

— Работя като телевизионен журналист на свободна практика. Продавам материалите си на американските телевизионни мрежи. Името ми е Мария Евгения Гарсия-Гревил, но съм известна като Мег Гревил.

— Разбира се — досети се Кат. — Гледал съм някои ваши неща. Мисля, в програмата „Днес“. Беше нещо за партизаните от Централна Америка.

— Да. Това е мой материал.

— Но вие никога не се появявате на екрана, нали?

— Не. В началото на седемдесета година работех в една местна телевизионна станция в Лос Анжелос и успях да ги убедя да ме изпратят във Виетнам с един кинооператор и озвучител. Не за да следя

хода на войната, а за да направя материали с човешки облик — разговарях с момчета от Лос Анжелос, които лежах по болниците: пращаха поздрави до мама и така нататък. Тъкмо пристигнахме и нападнаха Сайгон. Моят кинооператор и озвучителят загинаха от снаряд, който падна зад стената, където се бяхме скрили. Аз бях тежко ранена. Събрах част от оборудването, сама снимах и коментирах, колкото имах възможност. Продължих до края на нападението. Когато се върнах в Лос Анжелос, материалът беше излъчен първо по местната мрежа, а после и по националната. Получих награда „Пийбоди“^[1] за това. Оттогава не работя по друг начин. Субективната камера и невидимият коментатор — това стана моят личен стил, а през годините оборудването се умали и олекоти доста, така че е по-лесно.

— Вие сте на свободна практика. Не работите ли за телевизионни мрежи?

— Не. Харесва ми да съм независима. Мога да снима каквото си искам, а и ми плащат добре. Правя предавания най-често от Южна и Централна Америка и от Филипините. За първи път дойдох тук, за да снима едно индианско семейство в Амазония, баща, жена и двамата им синове, което имаше собствена фабрика за кокаин. Срецнах се с някои хора, създадох връзки, влюбих се в страната. Купих едно място до Картахена и си построих къща. Имам апартамент в Ню Йорк, но когато се уморя, отивам в къщата. Чух за уличните деца в Санта Марта и съм тук вече повече от седмица. Снима материал за тях. Мисля, че е подходящ за програма „Днес“. Почти съм готова. Вчера, когато се срещнахме, снимах последните метри лента.

— Звучи интересно.

— Така е. Винаги искам да съм искрена в отношенията си и ето, ѝ вие знаете, че съм репортер.

— Да не би да искате да снимате материал за това, което търся тук?

— Не, нямах такова намерение. Пък и вие си отивате у дома. Не. Просто съм любопитна, след като се озовах вътре в нещата. Но аз съм репортер и искам да знаете, че ако ми кажете нещо, то може да се появи в някое предаване.

— Добре. Ще пропусна изгубването на яхтата, защото сте чели за това.

— Това, което четох, е разказът на „Гаим“. Тогава бях в Хондурас.

— Беше точно отразено и затова ще започна няколко месеца след това, фактически преди по-малко от месец.

Кат ѝ разказа всичко от телефонното обаждане до настоящия момент, като ѝ описа подробностите, с изключение на контакта си с Джим. Откри, че след като свърши разказа си, можеше да разгледа нещата в перспектива. Вече не се съмняваше, че това е краят на търсенето.

— А как точно се срещнахте с Блуи Холанд?

— Приятел на мой приятел. Боя се, че мога да ви кажа само толкова.

— И сега смятате, че дъщеря ви наистина е мъртва?

Кат въздъхна.

— Вече не съм сигурен за гласа по телефона, но като оставим това, аз нямам никакво доказателство, че тя е жива. Благодарение на вас зная, че един от убийците ѝ е мъртъв, а това означава, че работата ми е наполовина свършена.

— Бихте ли я свършили докрай, ако можехте да намерите Дени?

Заля го вълна от гняв, като помисли за Дени.

— Ако той седеше тук в този момент, не мисля, че бих могъл да отговарям за действията си. Но не зная откъде да започна да го търся. Вие мислите ли, че ще знаете в тези условия?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Това е голяма страна, пък и той може да не е тук. Иска ми се да ви помогна с нещо.

Вечерята им пристигна и ядоха бавно, като бърбеха за Централна Америка и Колумбия. Когато помощник-келнерът взимаше чиниите, дойде един сервитьор.

— Търсят ви по телефона, сеньор Елис.

— Извинете ме. Направих поръчка за телефонен разговор с шурей си. Ще се върна веднага.

Последва сервитьора до телефона. Връзката беше отлична.

— Господи! Радвам се, че си жив — каза Бен. — Разтревожихме се до смърт.

— Добре съм, Бен, и се връщам утре. Тук всичко стигна до задънена улица.

Последва кратко мълчание.

— Слушай, два дни след като замина, се обади един човек от канцеларията на сенатора Кар.

— Така ли? Какво каза?

— Две неща, които той поиска да ти предадем, когато се обадиш. Първо, каза, че Бари Хеджър, с когото сте били в пехотата, работи в американското посолство в Богота. Мислят, че това може да бъде добър контакт за тебе.

Кат си спомняше Бари Хеджър добре. Беше командир на взвод в пехотата, крайно ентузиазизиран и праволинеен човек от Морската академия, когото никой от школата за запасни офицери не харесваше.

— Е, не мисля, че тази информация ще ми бъде от голяма полза сега. Какво е другото нещо?

— Другото нещо — каза Бен, — е обаждането по телефона, за което мислиш, че е от Джинкс.

— Какво за него?

— Тоя човек каза, че е било проследено до хотелска стая в Картахена.

— Какво?

— Беше много категоричен. Каза, че е потвърдено, че обаждането е направено от — чу се шумолене на хартия, — от хотел „Карибе“ в Картахена.

Кат придърпа един стол и седна, защото коленете му омекнаха.

— Не зная как може такава неща да бъде потвърдено — продължаваше Бен, — но заместникът на сенатора каза, че можеш да бъдеш напълно сигурен. Слушай, Кат. Дълга ти извинение. Мислех, че си имал халюцинации, сънувал си или нещо подобно.

Сърцето на Кат биеше ускорено. Мисълта му работеше трескаво. За момент си помисли, че ще припадне.

— Кат? Там ли си?

Кат се съвзе.

— Бен, извинявай. Просто ми беше малко трудно да възприема тази информация.

Бръкна в джоба си, за да намери тефтерчето на Блуи.

— Слушай, Бен. Искам да направя едно нещо за мен. Много е важно.

— Казвай.

Даде му адреса, където живеела дъщерята на Блуи и бившата му жена.

— Искам потвърждение, че Мариса Холанд е дъщеря на Роналд Холанд и да кажеш на майка ѝ, че Холанд е убит при улично нападение в Колумбия.

— Дадено. Тебе не са те нападали, нали?

— Не. Само Холанд. Помагаше ми да се оправя тук. Още нещо. Искам да ѝ пратиш незабавно десет хиляди долара, а след това да уредиш нещо за бъдещето на детето. Свържи се с моя адвокат и вложете сто хиляди долара в някой тръст. Направи попечители майка ѝ и мен. Искам да бъдеш във връзка с детето. Имаш пълномощията ми. Можеш ли да направиш това веднага? Аз отлагам връщането си след тези новини.

— Готово, Кат. Ще се заема още утре. Нещо друго?

— Това е засега. Ще ти се обадя, когато ми се удаде възможност да проверя хотел „Карибе“. И, Бен! Благодаря ти за новините.

Затвори и се върна на масата.

— Няма да заминавам утре — каза той и обясни това, което току-що беше чул.

Мег се наведе напред и облегна лактите си на масата.

— Познавате ли някой от американските разузнавателни служби?
— запита тя.

— Нещо такова. Защо?

— Защото телефонно обаждане като това е нещо, което може да бъде проследено единствено от Агенцията за национална сигурност. Те записват непрекъснато всякакви международни телефонни обаждания.

— Може би така е проследен. Вие казвате, че нямате повече работа в Санта Марта?

— Да. Остава ми само, когато се върна, да монтирам видеолентата и да запиша коментара. Но не е спешно. Още не съм го продала.

— Ще дойдете ли утре с мен в Картахена? Наистина се нуждаем от помощта на някой, който познава района.

— Мога ли да дойда като репортер и ако желая да снимам?

— Дадено.

Тя му стисна ръката.

— Договорихме се. Ако мога да ви помогна да я намерите, ще го направя. Аз просто искам да заснема всичко.

Кат си помисли, че цената за помощта ѝ изглеждаше малка. А пък и се радваше, че тя щеше да бъде с него малко повече.

[1] Пийбоди, Джордж (1795–1869) — търговец, банкер и филантроп от САЩ. — Б.пр. ↑

16.

С помощта на Мег Гревил Кат успя да уреди полетен план за Картахена и да получи прогнозата за времето. Зарадван разбра, че времето ще бъде хубаво, защото, въпреки че според подправеното му разрешително можеше да лети по прибори, не искаше да му се налага сляпо кацане.

Премина бавно и внимателно по списъка с инструкциите, както го беше научил Блуи.

— Слушай — каза той на Мег. — Международният език на авиацията е английският, но ако възникнат проблеми, ще ме спасяваш, нали?

— Разбира се. Самата аз не мога да пилотирам, но съм летяла доста часове като пътник в леки самолети в Латинска Америка. Зная формалностите твърде добре.

Кат повика кулата и докладва готовност за излитане. С облекчение чу разрешението на чист английски. Излезе на пистата, като си отбелязваше времето и се радваше, че часовникът му е на мястото си. Премести лоста за газта напред и започна внимателно да следи уреда за скоростта във въздуха. Когато скоростта достигна шестдесет мили, Кат дръпна щурвала към себе си и самолетът се издигна във въздуха. Изкачи се на заявената височина от хиляда и триста метра и се насочи на югоизток, като следеше списъка с инструкциите. Намали мощността на двигателя, зададе курс и включи автопилота и системата за поддържане на височината. Отпусна се малко, защото за момент си представи, че Блуи седи до него и му дава съвети.

Кат реши да лети над морето, на около една миля навътре, за да огледа брега по-добре. При повреда винаги можеше да се приземи на някой плаж. Бреговата линия изглеждаше съвсем обикновено. Срещаше се по някое малко селце съвсем близо до водата. Видя и големия град Баранкуила с радиомаяка на контролната кула. Кат не се

нуждаеше от радионавигация. Трябваше просто да следва бреговата линия, докато стигне Картахена.

Малко преди Баранкуила Мег посочи надолу:

— Виждаш ли един двумоторен самолет малко по-навътре от брега?

Кат погледна и видя самолета на няколко метра от някаква къща.

— Контрабандист от Щатите — обясни Мег. — Вероятно е искал да отиде в Гуахира, но се е загубил и е свършил горивото. Приземил е самолета във водата, подскочил е два пъти и е заорал през плажа. Спрял е в двора на този човек.

Кат беше благодарен, че долетя със способен човек като Блуи.

След около час Мег посочи отново и каза:

— Ето го летището на Картахена.

Намираха се на пет мили разстояние от него и дългата писта се виждаше съвсем ясно. Кат започна спускането и повика кулата, като четеше края на инструкциите. Самолетът подскочи веднъж и се успокои. Искаше му се да е кацнал в средата на трикилометровата писта. До терминала оставаше много път. Един служител ги насочи към място за паркиране и Мег поръча гориво. Появи се полицай, подадоха фалшивите документи, а и с една усмивка от страна на Мег уредиха формалностите бързо. Дадоха на някакво момче с количка да отнесе багажа им.

— Къде ще вземем такси? — попита Кат.

— Колата ми е на паркинга — отвърна Мег.

Колата ѝ беше стар мерцедес седан, чието радио очевидно е било откраднато. Скоро се намериха в града. Движеха се покрай някаква висока гипсова стена.

— Какво има зад стената?

— Стария град. Ще ви го покажа.

Стигнаха до един плаж, заобиколен от верига многоетажни хотели, които се губеха на хоризонта. Съвременната Картахена с плажа си наподобяваше курортен град във Флорида. „Карибе“ се открояваше на фона на останалите хотели. Сградата беше по-стара и измазана с розов гипс. Мег зави по пътеката към хотела и премина под една арка. Портиерът закара колата, а те влязоха в прохладното фоайе на построената в староиспански стил сграда и отидоха на рецепцията.

— Мога ли да разговарям с директора? — запита Кат.

— Той е зает, сеньор. Ще почакате ли няколко минути?

— Ще бъдем в ресторанта с басейна — каза бързо Мег. — Името е мистър Елис. — Обърна се към Кат и каза: — Гладна съм. Нека хапнем по един сандвич, докато чакаме.

Излязоха от фойето, минаха през една гъсто залесена градина и се качиха по някакви стълби към басейна.

Кат беше приятно изненадан.

— Не очаквах такова нещо в Колумбия — каза той, като гледаше големия басейн и красивите тела наоколо. — Напомня ми басейна в „Бевърли хилс хотел“.

— Колумбия може да бъде много приятна страна — каза Мег. — Този хотел е любимият ми в Картагена. Проектиран е от кубинец веднага след Втората световна война. Мястото е малко като Хавана преди Кастро.

Когато довършваха яденето, към тях се доближи един млад мъж в костюм.

— Моля да ме извините. Мистър Елис? Директорът ще бъде зает за известно време. Казвам се Родригес. Мога ли да ви бъда полезен?

Кат му предложи един стол. Беше готов да говори.

— Мисля, че племенницата ми е била във вашия хотел този месец. Имах кратък телефонен разговор с нея. Връзката беше много лоша и прекъсна. Не можах да се свържа същия ден, а когато най-после успях, ми отговориха, че не е регистрирано такова момиче. Бих желал да я намеря. Майка ѝ се тревожи за нея.

— Как се казва племенницата ви, сеньор? Ще проверя по книгите.

— Името ѝ е Катрин Елис, но мисля, че пътуваше с приятели и може би не се е регистрирала. Ако мога да разбера с кого е пътувала, ще мога да се свържа с нея чрез приятелите ѝ.

Родригес изглеждаше озадачен.

— Това, което искам от вас, е, ако е възможно, да проверите телефонните обаждания за същата дата и да ми кажете от коя стая се е обадила. Беше втори този месец.

Родригес започна да гледа със съмнение.

— Боя се, че това не е редно, сеньор. Ние не разкриваме имената на гостите си на неофициални запитвания. А и на тази дата хотелът

беше препълнен и ще трябва да се проверява измежду разговори от над двеста стаи.

Кат записа един номер в тефтерчето си, откъсна листа и го побутна през масата, като покриваше двете стодоларови банкноти.

— Това е номерът, на който е телефонирала. Намира се в Атланта, Джорджия, в Съединените щати. Зная, че искам много, но се надявам, че ще отделите време да проверите обажданията.

Родригес се огледа и прибра бързо номера и банкнотите в джоба си.

— Е, може би ще имам време да прегледам книгите довечера, когато се освободя.

— Благодаря ви много — каза Кат.

— Къде мога да ви намеря, сеньор Елис? Това може да отнеме няколко дни, ако нямам късмет.

Мег се намеси и подаде един телефонен номер на мъжа.

Родригес се изправи и се поклони.

— Ще се обадя колкото е възможно по-скоро, сеньор Елис.

— Благодаря ви — отговори Кат. — Ще изразя благодарността си по същия начин, когато намерите информацията.

Младият мъж се усмихна и си отиде.

— Какъв е номерът, който му оставихте? — запита Кат.

— В моята къща. По-добре да отседнете в нея. Има достатъчно място.

— Сигурна ли сте, че няма да ви притеснявам? Мога да си наема стая тук.

— Не ме притеснявайте.

След обяда напусна хотела и тръгнаха с колата по една улица край брега.

— Ще завием през стария град — каза тя, като маневрираше между коли, ярко боядисани училищни автобуси и конски каруци. Мина през една врата в дебелината петнадесет метра стена и в облика на Картагена настъпи драматична промяна. Изведнъж се озоваха в отминал век. Минаха през тесни улици и елегантни площади. Сградите бяха възстановени и добре поддържани, направени от една и съща зидария и гипс и с еднакви керемиди. В оформлението имаше хармония, развита от вековна традиция и бавните промени.

— Това е едно от най-красивите места, които съм виждал — каза Кат. — Представях си цялата страна като един голям бордей, но съм се лъгал.

— Тази част на града е построена в началото на шестнадесети век. Била е най-здравата крепост на Южна Америка и пристанище, през което испанците са извозвали повечето от съкровищата на континента.

Излязоха от оградения град и тръгнаха на северозапад покрай брега по един асфалтиран път с две платна. На няколко километра от Картахена Мег зави по един коларски път и забави колата, за да може да се справя с неравностите.

Кат беше впечатлен от хотел „Карибе“ и очакваше приятна и удобна нощувка. Но сега, когато мерцедесът се друсаше по пътя между кактусите, надеждата го напусна. Представи си, че ще види хамаци, окачени под сламен покрив. Пред тях се появи една разбита стоманена врата. Кат не очакваше да види нищо по-добро, когато Мег излезе от колата, за да отключи катинара. Зад нея пътят стана по-гладък. Изглежда, някога беше покриван с чакъл. Мег зави около едно голямо дърво и видяха къщата.

Тя беше нова, измазана с бял гипс и покрита с червени керемиди. Мег пробва няколко ключа в здравата дъбова врата и влязоха в голямо, огряно от слънцето помещение. Беше ужасно задушно.

— Господи! Трябва да проветря — каза тя и започна да отключва големите стъклени плъзгащи се врати, които водеха към просторна веранда. Морският бриз нахлу и се почувства хлад. В хола имаше меки мебели в стил баухаус^[1] — направени от стомана и кожа, тапицирани с блед хаитянски памук.

— Това е вашата стая — каза му тя, като го въведе в просторна слънчева спалня с голямо легло и тръстикови мебели. — Играете ли тенис?

— Да. Но нямам екип. Не очаквах да играя тенис в Колумбия.

Тя се засмя.

— В Колумбия трябва да сте готов винаги за неочакваното. Погледнете във втория гардероб, ето там. Мисля, че ще намерите каквото ви е необходимо.

Кат отвори гардероба и видя мъжки и женски екипи за тенис и бански костюми с различни размери. Намери и обувки и се преоблече.

Чу шум в кухнята, а след малко Мег извика:

— Ще размразя месо за вечеря.

Кат огледа хола още веднъж. Не беше забелязал картините. Изглеждаха типично южноамерикански и повечето бяха примитивни. Хареса ги. Цялата къща му действаше добре, точно както и собственичката.

След малко тя се присъедини към него. Излязоха през входната врата и тя го поведе по една пътечка към добре направен корт.

— Това е моята гордост — каза тя. — Никога не съм имала гости, които не играят тенис.

Маг почисти повърхността с електрическа машина-вентилатор и започнаха да удрят топките.

Играе по-скоро като мъж, помисли си Кат, като го усети в китката си, когато върна един от правите ѝ удари. Тя спечели сервиса и първите две точки, преди той да успее да удари топката.

— Съжалявам — каза тя. — Ставам по-лоша в течение на играта.

Не съжаляваше и не стана по-лоша. Кат си помисли, че ако не беше спортувал така усилено през последните няколко месеца, тя щеше да го изтощи до припадък. Мег спечели първия сет с шест на едно и Кат спря да се чувства виновен, че иска да победи жена. Игра с максимални усилия и успя да спечели следващия сет със седем на пет. Когато резултатът в третия сет беше четири на четири, тя проби сервиса му и Кат се опита да се стегне. Спомни си за миг за Куантико и едно бягане на десет мили. Това беше последният път, когато е трябвало да се старее толкова. Успя да спре сервиса ѝ, тя спря неговия. Концентрацията му беше пълна. Все едно че играеше на Уимбълдън. Спечели точка и стигна до седем на шест, а след това върна най-силните сервиси, които някога беше удрял, и я победи с осем на шест.

Строполиха се на една пейка задъхани и изпотени.

— Кучи сине — каза общително тя, — винаги ли играеш така силно срещу момичетата?

— Момиче? Ти си като робот. Нямах ли капка жал?

— Ти си първият мъж, който ме победи от много време насам.

— Първият мъж? Ти с кои жени си играла? Навратилова?

— На колко години си? — запита тя.

— На... — Той спря, като се опитваше да подреди мислите си. Погледна към часовника си. Беше двадесет и девети. — Велики боже!

Бях забравил.

— Какво?

— Утре ставам на петдесет години.

— *Петдесет?*

— Аз може да съм мъжът в този мач, но ти имаш колко... дванадесет години преднина?

— *Петнадесет*, шегаджийо.

— О, извинявай.

— Не можеш да ме настигнеш до плажа — каза тя и затича.

Кат се засили след нея по тясната пътека към морето и като заобиколи една голяма скала, видя екипа за тенис, захвърлен на пясъка. Голото ѝ гъвкаво тяло се хвърли във водата. Като подскачаше на един крак, Кат изхлузи едната си обувка, а след това и другата. Свлече шортите и ризата си. Засили се, направи няколко стъпки във водата, гмурна се и започна да плува. Мег беше на петдесетина метра напред, но плуваше по-бавно от него. Настигна я на около деветдесет метра навътре.

— Като за плувец добре играеш тенис — каза ѝ той и я изпревари.

Тя плисна вода в лицето му и започна да плува бавно назад към брега. Кат я последва. Мег достигна дъното, излезе от водата и се просна върху мокрия пясък. Кат се отпусна до нея. След тениса и плуването двамата бяха уморени. Кат чувстваше осезаемо нейната голота и особено пълните ѝ загорели гърди, които се повдигаха в такт с дишането ѝ. По нея нямаше отпечатък от бански. Кат изведнъж почувства нужда да се обърне по корем, за да скрие, че интересът му към голото ѝ тяло нараства.

— Господи! Не съм се натоварвала така от векове — каза тя, като все още дишаше тежко.

— Аз също.

Кат знаеше, че я гледа, но не можеше да се въздържа. Мег, изглежда, съвсем не се притесняваше от неговата или от своята голота.

— Скоро ще се стъмни — каза тя, като потрепери леко. — По-добре да ида и да приготвя вечерята.

— Аз ще остана тук за минутка, за да се възстановя — отговори Кат. Смущаваше се да се помръдне.

Мег се изправи и се затича към къщата, като пътъом събра дрехите си. Спря под един открит душ, за да се измие. Кат я наблюдаваше. Тялото ѝ, озарено от залязващото слънце, имаше меден цвят на злато. След малко тя се скри.

Бяха му необходими около две минути мислене за други неща, преди да реши, че може да стане. Изтича до душа, взе една кърпа на верандата и влезе в стаята си през плъзгащата се врата. След което се обръсна, изкъпа се и се изопна на леглото.

Мег постави хладната си длан на лицето му, за да го събуди. В стаята беше тъмно. Кат лежеше по гръб, а хавлията покриваше чатала му.

— Какво ще кажеш за една напитка? — предложи Мег. — Вечерята е след половин час.

Кат погледна часовника си. Беше спал час и половина.

— Добре — каза той. — Направи нещо местно.

Разопакова багажа си и облече леки памучни дрехи и обувки. Мег беше направила пунш с ром и приготвяше вечерята.

— Боя се, че ще трябва да ядем замразени зеленчуци. В къщата няма нищо прясно, освен картофите, които се пекаат.

Тя беше облякла свободен кафтан от мек бежов плат, който разкриваше формите ѝ, когато Мег се движеше из стаята.

— Помислих, че си готов за американско ястие — каза тя.

— Звучи добре. Тази къща е чудесна.

— Тя е единствената ми собственост, като изключим мерцедеса. Строиш я четири години и съм я докарала почти до вида, в който я харесвам.

— Трябваше да се досетя. Тя е като теб. Защо ме доведе тук? Не ме познаваш.

— Напротив. Познавам те по-добре от вчера. Желаш ли незабавен анализ на характера?

— Защо не?

— Е, аз зная общите неща за тебе. Бизнесът, който си направил, и прочие.

— Ще ти издам една тайна. Шурейт ми направи бизнеса. Аз работех само по техническите въпроси.

— Когато те срещнах, пружините ти бяха доста навити. Помислих си, че ще се пречупиш, когато убиха приятеля ти.

— Пречупих се. Бях напълно отчаян и не знаех как да постъпя. Бях решил да опаковам багажа си и да си отида у дома.

— Но не го направи. Когато проведе оня телефонен разговор, се върна на масата доста бързо. Това говореше доста — а също и начинът, по който игра тенис. През първия сет те бих твърде лесно, а след това ти реши, че искаш да победиш. Много ме впечатлиха последните две игри.

— Не очаквай подобна игра от мен отново. Мисля, че никога не съм играл така добре.

— Нямах предвид колко добре игра, а колко твърдо.

— Е, не мога да се оставя да ме победи някакво момиченце.

— Момиченце, което игра цяла година в турнир за професионалисти. Не ме оценяваха много, а аз доста често прекалявах с тренировките и коленете ми не издържаха.

— Това не ме учудва. Ти си личност, която преследва целите си доста упорито.

— По това си приличаме — каза тя.

— Никога не ми се е налагало да се напругам. Всичко ми вървеше леко, с изключение на морската пехота, но там на никого не беше лесно.

— Разбрах още нещо за теб по време на мача. Нещо, което вероятно ти самият не знаеш.

— Какво е то?

— Можеш да бъдеш изключително жесток. Твърде бързо забрави, че противникът ти е жена, и не се прояви като кавалер с такава силна игра.

Кат се засмя.

— Мисля, че си права. Способен съм на жестокост, но като оставим този следобед, мога да си спомня само един случай, когато й позволих да надделее.

— Вечерята е сервирана, но продължавай. — Тя подреди стека, зеленчуците и картофите на масата и му подаде бутилка вино, за да я отвори. — Разкажи ми кога си бил жесток.

— Това беше в морската пехота. От колежа бях призован в школа за запасни офицери от морската пехота — бях един от взводните командири в ротата. Имаше още двама от школа за запасни офицери и един от академията. Казваше се Хеджър и гледаше на нас,

колежанчетата, отвисоко, защото мислеше, че ни превъзхожда безкрайно много. Нашият командващ офицер, също човек от академията, споделяше възгледите на Хеджър.

В морската пехота трябва да бъдеш малко луд, а ако не си, е необходимо да намериш начин да станеш такъв, за да оцелееш. Моят изход беше Бари Хеджър. Живеех, за да го побеждавам — във всяко нещо и навсякъде. Скапвах се от работа денем и нощем, за да го бия по тактика, боравене с малки оръжия, схватки — превъзхождах го дори и при писането на доклади — нещо, което един човек от академията наистина прави добре. Моят взвод беше по-добър от взвода на Хеджър на полигона с препятствията, на стрелбището, дори и по отношение на чистотата в бараките. Сержантът на моя взвод знаеше какво ставаше между мен и Хеджър и го използваше, за да разпалва мъжете. Божичко! Душа даваха. Командуваният офицер постоянно искаше от Хеджър да ме бие на нещо. Как е възможно един човек от академията, при това един от първите десет, да допусне взводът му да бъде победен от запасен офицер и неговия взвод?

Най-накрая Хеджър не издържа. Една вечер в офицерския клуб ме покани навън и се закачи да ми смени физиономията. Всички излязоха навън. Ние двамата се съблякохме и започнахме. Хеджър тръгна към мен като каратист — приклепнал, скимти и размахва ръце. Беше смешно. Не се бях бил от основното училище, но го ритнах в коляното и го ударих веднъж. Разбих му носа. Господи, колко кръв имаше. Отнякъде се появи един полковник и ни разтърва. Смъмри ни доста сериозно и ни накара да си стиснем ръцете. Не ни докладва на командувания офицер.

В деня на парада моят взвод обра всичкото сребро, а Хеджър марширува, куцайки и с превързан нос. Тогава разбрах какво бях направил. Аз, един срочнослужещ офицер, който едва чакаше да се измъкне от армията, бях преследвал най-жестоко и с радост един добър офицер. Не беше добър човек, но беше добър офицер. Натиквах го в земята сантиметър по сантиметър само за удоволствие. Е, не унищожих кариерата му, защото неговият взвод излезе доста пред другите два и веднага зад моя. В досието ми бяха вписани оценки, от които той се нуждаеше в много по-голяма степен, за да направи кариера. След това се срамувах от постъпката си.

След парада получихме различни разпределения и оттогава не съм го виждал. И знаеш ли какво? Снощи ми казаха по телефона, че Бари Хеджър работи в посолството в Богота. Той може да ми помогне, ако трябва.

Мег се засмя и започна да разчиства.

— Надявам се да не се нуждаеш от помощ. Занеси брентито в хола.

Наля две чаши и потъна в големия диван. Светлината угасна.

— По дяволите — каза тя, като седна на дивана до него и сви крака под себе си. — Винаги спират тока. Вероятно няма да има цяла нощ.

— Няма значение. Имаме друг източник на светлина — каза Кат. Гледаше голямата луна, която изгряваше от морето и осветяваше стаята с удивително бяла светлина.

Мег протегна ръце, улови лицето му и го целуна.

— Не мисля, че ти бил направил това първи.

— Щеше ми се да имам тази смелост — отговори Кат и той също я целуна. Протегна ръка към нея и попадна право върху гърдата ѝ, тя въздъхна и Кат задържа ръката си там.

С плавно движение Мег изхлузи кафтана през главата си и го остави да се свлече на пода. Тялото ѝ светеше като мрамор на лунната светлина. Помогна му да се съблече, легнаха на дивана и се впиха жадно един в друг.

Когато свършиха и лежаха изтощени, Кат се почувства така, сякаш е скочил над голяма пропаст и е стъпил от другата ѝ страна. Опита се да мисли за това, но сънят го победи.

Събуди се след няколко часа. Луната се беше изкачила високо над къщата. В стаята беше тъмно, а на верандата и плажа светло като ден. Размисли се. Чувстваше се тягостно, откакто Кейти я нямаше. Опипа годежния си пръстен. Не го беше свалял от сватбата си.

Мег спеше. Измъкна се леко от обятията ѝ и излезе на терасата. Отиде на плажа, лекият бриз галеше голото му тяло. Две сълзи се отрониха по лицето му, когато стигна водата. Натопи ръка и започна да сменя с трудност златния пръстен. За миг застана неподвижен, а след това захвърли пръстена в морето — там, където Кейти спеше на „Катбърд“. От няколко седмици насам му беше трудно да си припомни

ясно лицето ѝ, но сега то изплува пред него. За последен път — най-после можеше да я остави на спокойствие.

— Сбогом, Кейти — каза той. — Почивай в мир.

Обърна се и тръгна към къщата.

[1] Bauhaus — германска школа по архитектура и приложни изкуства, основана през 1919 год. от Валтер Гропиус. — Б.пр. ↑

17.

На сутринта, когато Кат се събуди, Мег я нямаше. Той отиде до плажа, за да поплува, а като се върна, усети миризмата на бекон.

— Добро утро! — извика Мег. — Трябваше да купя някои неща. Не исках да те будя. След десет минути ще закусваме.

Кат се изкъпа и obu някакви шорти. Когато излезе от банята, закуската беше готова.

— Честит рожден ден! Тази сутрин спа наистина добре — засмя се тя.

— Нима съм виновен? Само тенисът беше достатъчен да изпадна в несвяст.

Мег вдигна поглед от закуската си.

— Първата ти жена ли съм след смъртта на съпругата ти?

— Да.

Мег започна да яде отново и каза:

— Добре.

— Това беше страхотен подарък за рожден ден — каза сериозно Кат.

След закуската попита за телефона.

— Искам да разбера как Родригес се справя с телефонните книги.

— В кабинета ми. Ето там.

Това беше мястото, където обработваше материалите си. Няколко видеокасетофона заемаха част от стаята и всичко беше подредено безупречно. Кат позвъни в „Карибе“ и попита за Родригес.

— Кой се обажда, моля?

— Мистър Елис.

— Един момент — след няколко секунди операторката поясни:
— Мистър Родригес го няма.

— Бихте ли му предали да ми се обади — каза Кат и остави номера си.

Докато Мег монтираше лентите от Санта Марта, Кат се разходи из къщата, почете и, излезе да тича по плажа. Към пет часа позвъни отново в хотела. Казаха му, че Родригес все още не се беше обадил.

Вечерта отидоха в Картахена и вечеряха в стария град в красив открит ресторант. Дори и в този късен час горещината и влагата бяха големи, но виното и храната бяха превъзходни. Кат се чувстваше добре с Мег. Тя беше много повече от любовник — беше му и приятел. Когато се върнаха, се любиха отново и той установи, че са постигнали още по-голяма хармония. Започваха да се опознават. На следващата сутрин телефонира отново на Родригес, но получи същия отговор.

— Имам чувството, че ме разиграват — сподели той с Мег.

— Дай аз да опитам — каза тя. Позвъни до хотела и запита за Родригес на испански. Свързаха я почти незабавно и подаде слушалката на Кат.

— Здравейте, мистър Родригес — каза той. — Обажда се мистър Елис. Трудно ви открих.

Изненадан, Родригес започна да бърбори нещо, а след това каза:

— Съжалявам, сеньор, но из нашите книги не намерихме подобно обаждане. Мисля, че няма да имам възможност да ви помогна — и затвори.

Кат предаде на Мег това, което му беше казал Родригес.

— Не вярвам, а ти?

— Хайде да идем при него — предложи тя.

Кат отиде да се преоблече. На излизане от стаята след миг колебание нахлузи кобура и облече едно яке. Когато пристигнаха в хотела, не попита за Родригес, а започна да го търси. Видя го на една маса до басейна — разговаряше с гостите. Когато той тръгна към главната сграда, Кат се скри зад една голяма палма и зачака.

— Какво правим тук? — запита Мег, като се скри зад него.

— Не трябва да ни вижда, преди да дойде насам.

Когато Родригес се приближи, Кат излезе иззад палмата, за да го посрещне.

Изглежда, Родригес се притесни, като го видя.

— Какво желаете, сеньор? Трябва да отида на съвещание.

— Разкажете ми за телефонното обаждане — каза Кат с приятен глас.

— Казах ви, сеньор, не сме регистрирали такова обаждане.

Търпението на Кат се изпари. Този човек знаеше нещо за Джинкс и Кат искаше да разбере точно какво е то. На няколко метра от мястото, където стояха, имаше сервизен килер и вратата му беше отворена. Вътре се виждаха бърсалка и кофа. Кат хвана Родригес за вратовръзката и го завлече в килера, а Мег затвори вратата.

— Казвай! — изсъска Кат през зъби.

— Няма никакво обаждане! — отвърна мъжът. По лицето му се стичаше пот.

Кат извади пистолета и го натика грубо под челюстта на Родригес.

— Говори!

— Могат да ме убият за това, че разговарям отново с вас — каза Родригес, като заекваше. — Моля ви, идете си.

— Ще бъдеш убит, ако не проговориш — отсече Кат и зареди пистолета.

Очите на мъжа се изцъклиха. Той каза бързо:

— Апартамент 800.

— И кой е живял в този апартамент?

— Моля ви, сеньор, не мога...

Кат натисна пистолета още по-силно.

— Говори! Няма да те подканям отново.

— Апартамент 800 е нает за постоянно — успя да каже Родригес. — Моля ви, сеньор, причинявате ми болка.

Кат пусна Родригес, притисна го с едната си ръка до стената и опря пистолета в челото му.

— Продължавай.

— Една фирма наема апартамента. Не зная имена.

— Коя фирма?

— Компания „Анаконда“.

— И с какво се занимават?

— Не зная, сеньор. Никой не знае.

— Но имаш предположение?

— Смятам, че може би дейността им е незаконна. Не се знае със сигурност.

— Наркотици?

— Вероятно.

— Къде е кантората на фирмата?

— Не зная.

— Къде изпращате сметките? Това трябва да ти е известно.

— Плащат в брой. Идват и си отиват с реактивен самолет. Винаги имат много пари в брой.

— Кой е директорът на фирмата?

— Кълна ви се, сеньор, не зная никакви имена. Не работя пряко с тези хора. Дори и директорът на хотела не е в пряка връзка с тях. Идват, седят около басейна, поръчват услуги в стаите, плащат в брой и си отиват със самолета.

Кат извади снимката на Джинкс.

— Виждал ли си това момиче?

Родригес погледна снимката със страх.

— Не ме лъжи, Родригес.

— Да. Веднъж, когато пристигнаха, беше с тях и я заведоха направо в апартамента. Не я видях да слиза отново. Не видях кога си отидоха. Мисля, че тя... — направи той пауза.

— Казвай.

— Мисля, че беше дрогирана. Изглеждаше... полузаспала. Качиха я горе много бързо. Отишли са си през нощта. Не бях дежурен тогава.

— Колко време бяха тук?

— Заминаха си на трето число от месеца. Денят след телефонното обаждане.

— Кой е в апартамента сега?

— Никой. Никой не е бил в него оттогава.

— Добре. Слушайте ме внимателно, мистър Родригес. Аз и тази дама ще отидем с вас на осмия етаж, за да хвърлим едно око на този апартамент. Ще влезем с вашия резервен ключ.

— Dios^[1] — каза мъжът с разтреперан глас. — Не мога да направя това. Ще ме види някой. Ще загубя работата си, а може и живота си. Вие не познавате тези хора, сеньор.

— Дай ми резервния ключ — нареди Кат.

Родригес бръкна в джоба си и извади един ключ.

Кат подаде пистолета на Мег и й намигна:

— Дръж го тука. Ще бъда бърз. Ако ти създава проблеми, убий го.

Мег взе пистолета.

— Сядай на пода! — каза тя и опря пистолета в слепоочието на мъжа.

— Къде е апартаментът? — запита Кат.

— В старата част на хотела — отговори Родригес, като дишаше тежко, — във фоайето. Завийте надясно към асансьорите. Вратата е в дъното на коридора. За бога, сеньор, не позволявайте никой да ви види! Става дума за живота ми!

Кат излезе от килера и затвори вратата след себе си. На рецепцията имаше само една администраторка и тя беше заета с гост на хотела. Кат натисна бутона и вратата на асансьора се отвори почти веднага. Влезе вътре и посегна към бутона за осми етаж. Вместо бутон имаше ключалка.

— Мама му стара! — изруга Кат. Опита с резервния ключ и за негово облекчение той стана. Вратите се отвориха и той излезе в един вестибюл. Кат отиде до вратата на апартаментата и пъкна ключа — отвори се леко. Посегна инстинктивно към пистолета, но си спомни, че го беше дал на Мег. Влезе в голям хол, обзаведен по вкуса на собственика. Определено това не беше стандартният хотелски стил в тропиците. Мебелите бяха добре подбрани. Имаше някои антики, по стените висяха хубави картини. Напомняше му дома на някой старомоден banker.

От стаята се разклоняваха две антрета — наляво и надясно. Кат тръгна вдясно. Озова се в удобна библиотека, облицована с ламперия и пълна с книги, някои от които бяха с кожена подвързия. В стаята нямаше нищо от личен характер.

Върна се в хола и тръгна по другото антре. То се извиваше и вървеше покрай задната стена на хотела. Като отваряше всички врати, край които минаваше, Кат видя четири големи спални, елегантно обзаведени, но без да има нещо интересно. В края на антрето стигна до голяма заключена врата. Опита ключа и я отвори. Спалнята вътре беше голяма колкото хола и беше обзаведена дори по-богато. Имаше голям телевизор, бар, два дивана, камина и едно голямо легло с балдахин. От двете страни на леглото имаше гардероби. В единия бяха подредени прозрачни нощници и скъпи рокли. Изглежда, имаше три различни размера и се виждаха етикети на „Бергдорф Гудман“ и „Боуит Телър“. Рафтовете за обувки съдържаха поне дванадесет чифта с етикети „Чарлз Джордън“ и „Ферагамо“, отново с няколко размера. Няколко

чекмеджета съдържаха дантелено бельо. Гардеробът от другата страна на леглото съдържаше дванадесет мъжки костюма в тропически разцветки. Нямаше етикети от магазин и Кат потърси етикета на шивача от вътрешната страна на джобовете. Всички бяха от Хънтсман в Лондон и бяха от миналата година, но на обичайното място в етикетите липсваше име на клиента. Имаше запас от ризи и обувки също от лондонски производители, и окачалка с вратовръзки. В чекмеджетата имаше подредени шити по поръчка бельо и плажни дрехи. В гардероба нямаше нищо, което да разкрие самоличността на собственика, но на всички ризи присъстваше монограм с буквата А.

Кат прерови стаята педантично, като търсеше още нещо с етикет, но не успя да намери нищо. На едно бюро имаше телефон с карта, на която беше написано на английски и испански как може да се направи международно обаждане. Кат почувства, че се намира на място, където е била Джинкс. До телефона бяха поставени голям кристален пепелник и два рекламни кибрита. Единият беше на хотела. Другият беше голям кибрит от тежък, черен лакиран картон. На предната му част имаше доста добре направена рисунка на голяма змия, увиснала от едно дърво. На гърба се четеше монограмът с буквата А. Кат мушна кибрита в джоба си.

Дали имаше още стаи в апартамента? Може би кухня. Върна се назад — там, откъдето беше дошъл, но като влезе във всекидневната дочу превъртането на ключ в предната врата. Кат бързо мина през стаята и отиде в кабинета. Скри се там и дочу гласовете на мъж и жена, които разговаряха тихо на испански. Доколкото му беше известно, в апартамента нямаше друг вход, но предположи, че има пожарна стълба. Помисли си, че трябва да я потърси, но го стресна силен шум от прахосмукачка.

Кат реши, че шумът идва от хола и тръгна нататък. Погледна в стаята — на няколко метра от него една жена чистеше с прахосмукачка, а някакъв мъж бършеше прахта по мебелите. Бяха обърнати с гръб към него. Той тръгна бързо към вратата. Изведнъж прахосмукачката спря.

— Buenos días, señor^[2] — каза един мъжки глас.

Кат спря и се обърна. И двамата го гледаха. Мъжът заговори отново. Питаше го нещо на испански, но той нямаше представа какво.

— Всичко е наред — каза Кат. — Продължавайте. Аз тъкмо излизам.

— Si, señor^[3] — отвърна с усмивка мъжът. — Gracias^[4].

— De nada^[5] — отговори му с усмивка Кат и затвори вратата след себе си. Вратите на асансьора бяха отворени. Той вкара ключа, завъртя го и асансьорът тръгна. Въздъхна и отпусна ключа. По челото му изби пот, коленете му омекнаха.

Тръгна бързо към задната врата на фойето. Изглежда, никой не го забеляза. Когато стигна до килера, се огледа и отвори вратата. Мег и Родригес ги нямаше.

Кат изруга. Ако охраната на хотела е хванала Мег, то полицията вече е тръгнала насам. Излезе от килера, затвори вратата и се огледа отчаяно наоколо. Нямаше ги във фойето и тръгна към басейна. Като излезе от градината, видя Родригес и Мег седнали на една маса от другата страна на басейна. Мег пиеше напитка във висока чаша. Разговаряха приятелски, като дори се усмихваха. Кат се забърза към тях, като се стараеше да не тича.

— А, ето те — каза весело Мег. След това добави тихо: — Защо се забави толкова?

— Съжалявам, но не можах да свърша по-бързо.

— Мистър Родригес и аз разговаряме.

Кат забеляза, че Мег държеше ръката си в чантата.

— Чудесно — каза той. — Да се махаме.

Обърна се към Родригес и стисна ръката му, пъхвайки в нея петстотин долара.

— Слушайте сега — каза му усмихнат той. — Ще се измъкваме без много шум и не желая да ме безпокоите. Ако възникнат проблеми, ще кажа, че съм ви подкупил и сте ми дали ключа. Ясно ли е?

Родригес се усмихна слабо.

— Разбира се, сеньор. Не искам да ви създавам никакви проблеми. Моля ви, не казвайте на никого, ама на никого как сте получили тази информация.

— Нямам такова намерение — отговори Кат и му подаде ключа. Обърна се към Мег и каза: — Да тръгваме.

Излязоха бързо от бара, минаха през фойето и помолиха за колата си. Чакаха нервно, докато я докарат. Кат си представяше как охраната ще се втурне към тях. Колата пристигна и те тръгнаха.

— Мисля, че това е твое — обади се Мег, като му подаде пистолета. Все още беше зареден. — Вече не се съмнявам, че си се заел сериозно с нещата.

Кат освободи предпазителя и каза:

— Нямахме да го застрелям, но и не исках той да знае това. Защо излязохте от килера?

— Един от обслужващия персонал дойде за бърсалката си. Едва успях да скрия пистолета в чантата си. Родригес ме накара да излезем и мисля, че бяхме по-добре навън. Ти какво откри?

— Не много. Апартаментът изглежда така, като че ли в него живее Уилям Ф. Бъкли^[6] младши, а голямата спалня сякаш е направена за Хю Хефнър^[7]. Имаше мъжки костюми с малък размер, а също и дамски дрехи, различни по големина — вероятно, за да станат на всеки, който се озове там. Мъжките неща бяха с монограм — буквата А. Намерих и това. — Кат ѝ подаде кибрита.

— А като анаконда — каза Мег.

— Точно така. Когато бяхме в Риохача, аз и Блуи се срещнахме с един местен търговец на наркотици. Преструвахме се на купувачи. Оня спомена нещо за чиста „Анаконда“ — някакъв кокаин с такова име. Говореше за нея с благоговение. Къде отиваме? — Мег беше завила по един път край морето и стария град.

— Към летището. Знаем, че самолетът е излетял на трети сутринта. Да видим дали можем да разберем къде е заминал. Това летище не е много натоварено. Някой може да си спомня.

— В Колумбия трябва да се заяви предварително по-летен план — каза Кат. — Чудно колко ли време се пазят тези планове?

* * *

Пристигнаха на летището и на Мег ѝ бяха необходими петнадесет минути и една банкнота от сто долара, за да получи копия от полетните планове на двата реактивни самолета, които бяха излетели от Картахена на трети същия месец.

— Имало е полет на „Лиър“ за Богота и „Гълфстрийм“ за Кали — преведе Мег. — Няма информация за собствениците на самолетите, знаят само имената на пилотите и телефонните им номера.

Върнаха се в къщата на Мег.

— Окей — каза тя. — На кого ще звъним?

— Ами като съдя по вида на хотелския апартамент, смятам, че тези, които ни трябва, си падат по най-хубавите неща. „Лиър“ е сравнително евтин самолет, а един „Гълфстрийм“ струва от дванадесет до петнадесет милиона долара. Нека опитаме първо там.

— Добре — каза Мег, като започна да набира номера. — Кали се слави като център на търговията с наркотици.

Тя проведе двуминутен разговор на испански. След това затвори и каза:

— Готово. Това е номерът на компанията, която поправя самолета. Там е и хангарът му. Представих се като приятелка на пилота и мисля, че се хванаха на тази въдица. Но когато ги попитах чия собственост е самолетът, за да го потърся, станаха предпазливи и казаха, че мога да оставя номера си. Нека опитаме Богота.

Мег се обади и до Богота със същите въпроси.

— Самолетът е собственост на строителна фирма, която изпълнява много държавни поръчки — пътища, мостове — такива неща. Не вярвам това да са нашите хора. Май сме на път за Кали.

— Радвам се, че каза „сме“.

— Няма да ходиш никъде без мен и моята камера — заяви тя и го целуна. — Заснех цялата сцена в хотелския килер.

— Какво?

Тя бръкна в чантата си и извади нещо като голяма книга с меки корици.

— Последна японска технология — поясни Мег. — Изпробвам от време на време някои от новите им неща.

Заведе го при видеоапаратите, извади една малка касета и я пъкна в гнездото. След малко Кат видя себе си и ужасения Родригес, заснети от нисък ъгъл. Звукът беше глух, но всичко се разбираше добре.

— Господи! — възкликна Кат. — Не знаех, че съм така добър в ролята на Джордж Рафт^[8].

[1] Господи (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден, господине (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Да, господине (исп.). — Б.пр. ↑

- [4] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑
- [5] Няма за какво (исп.). — Б.пр. ↑
- [6] Известен американски критик и редактор — Б.пр. ↑
- [7] Собственик и издател на списание „Плейбой“. — Б.пр. ↑
- [8] Американски актьор от 30-те и 40-те години, известен в гангстерски роли. — Б.пр. ↑

18.

Вечерта Кат прекара голяма част от времето си в планиране на полета. Най-дългият му самостоятелен учебен полет като главен пилот беше малко повече от сто мили, а Кали се намираше в югозападната част на страната на около петстотин морски мили от Картагена.

Провери обхвата на самолета и остана доволен от факта, че резервоарите в крилете поемаха повече от необходимото за пътуването гориво. От книгите и картите на Блуи установи, че Кали се намира в планинските райони, а за летене в планини знаеше само това, което беше прочел по време на обучението си. Той се успокои, че при хубаво време ще може да намери града, ако просто следва река Рио Каука от разклонението ѝ при Рио Магдалена чак до Кали, в случай, че радионавигационното му оборудване се повреди.

Обръщаше внимание на всеки детайл от полета и се опитваше да преодолее нервността си. Беше научил всички необходими неща при планирането. Сега само трябваше да си ги припомни, и то правилно. Нямахше да лети като търговски самолет. Авиолиниите имаха метални детектори, а Кат искаше да има оръжията със себе си повече отвсякога.

Мег се обади до летището и получи прогнозата за времето.

— Хубаво — каза тя. — Разпръсната висока облачност на шест километра. Таванът над Кали ще бъде неограничен. Ще имаме вятър откъм опашката със скорост десет възела. Едва ли може да бъде по-добре от това. — Мег погледна през рамото му и посочи към полетното ръководство, отворено на Кали. — Ето тук е компанията, на която се обадох, за да разбере за „Гълфстрийма“ — „Аеросервиз“. Пише, че имат гориво, правят ремонти на самолети „Пайпър“ и „Чесна“ и на двигатели „Ликъминг“ и „Континентал“. Изглежда, това е единственият сервиз за частни самолети на летището.

— Е, поне можем да започнем отнякъде. Имаме основателна причина да бъдем там — отговори Кат.

В девет часа на следващата сутрин излетяха при слънчево небе и неограничена видимост. Минути след старта тръгнаха по Рио Магдалена — най-голямата река на Колумбия, която прорязваше широка, зелена и блатиста равнина. Кат започна да се чувства доста уверен като главен пилот. Помисли си, че Блуи би се гордял с него. След по-малко от половин час откриха къде се отклонява Рио Каука. Преди да се появят планините, Кат се изкачи на три километра, за да има достатъчно височина. Теренът ставаше все по-хълмист, когато отминаха Меделин, втория по големина град на Колумбия. След него покрай Рио Каука минаваше железопътна линия и това още веднъж потвърди местоположението им. Беше лесно.

Според пресмятанията на Кат времето за пътуване трябваше да бъде почти четири часа. Оставаше по-малко от час до Кали, когато се появили първите облаци, но те минаваха през тях. По правилата за визуално ориентиране това беше незаконно, но Кат бързаше. Нямаше намерение да каца на друго летище. Мисълта, че Джинкс може да чака в Кали, не го напускаше. Когато ги прехвърлиха от диспечера на централата към радиокулата на Кали, чуха съобщение:

— Над Кали има облаци на височина 100 метра, скорост на вятъра 260 при ъгъл от 6 градуса. Очаквайте при двеста и седемдесет да преминем на кацане по прибори.

Кат замръзна. Приближаване по прибори. Никога не беше го правил, а и не се чувстваше добре подготвен. Започна да рови из съзнанието си за неща, които може би инструкторът му е казвал.

— Завийте вдясно до нула-девет-нула — обади се внезапно диспечерът. — Следете векторите за кацане по прибори.

Кат потвърди данните. Диспечерът щеше да го насочва да се приземи. Спомни си, че системата за кацане по прибори беше тази с двете стрелки — една вертикална и една хоризонтална. Те трябва да го доведат до пистата. Опита се да запази самообладание. Автопилотът поддържаше самолета на зададената височина. За момента Кат не се беше отклонил от курса, но се нуждаеше от радиочестота. Обърна се към Мег и като се опитваше да изглежда колкото е възможно по-спокоен, каза:

— Ако обичаш, погледни в този каталог за летищата и ми дай честотата на системата за сляпо кацане.

Мег направи справката.

— Честотата е едно-нула-нула-точка-едно.

— Спуснете се на две хиляди метра — обади се диспечерът.

Кат започна да спуска, като се опитваше да преодолее паниката. Набра честотата на системата за кацане по прибори, като гледаше уреда пред себе си. Вертикалната стрелка скочи вляво на циферблата, а хоризонталната се изкачи в горния му край.

— Завийте вдясно на две-четири-нула градуса, за да прехванете системата за кацане по прибори — обади се отново диспечерът.

Кат бързо зададе правилните данни за автопилота и започна да наблюдава как самолетът се насочи сам и вертикалната линия, която отразяваше средата на пистата, се придвижи към центъра на прибора. Трябваше да направи нещо, да прекрати приближаването, да кацне на друго място. Не беше квалифициран да лети в облаци на деветстотин метра височина. Ще се пребият. Реши да се обади до контролната кула и да прекрати приближаването, но видя на автопилота един бутон с надпис „APPR“. Струваше си да опита. Натисна бутона. Незабавно самолетът зави наляво и вертикалната стрелка застана в средата. Бяха насочени по централната линия на пистата и автопилотът все още направляваше самолета.

— Външният маркер след две мили — каза диспечерът.

Какво, по дяволите, е външен маркер? Напрегнат, Кат наблюдаваше хоризонталната стрелка за наклона, която слизаше бавно надолу. Изведнъж се включи някакъв предупредителен сигнал и на таблото започна да мига една лампа. Самолетът започна да се спуска отново и двете стрелки застанаха в центъра. Външният маркер трябва да е бил там, където започна спускането.

Успокоен, Кат въздъхна, но в следващия миг забеляза, че нещо не е наред. Скоростта се беше повишила до жълтия сектор и приближаваше червения. Той бързо отпусна лоста за газта и скоростта се върна в зеления сектор. Спусна клапите на крилете на десет градуса и тя намаля още. Стрелките все още се намираха в центъра. Автопилотът ще изпълни приближаването, но не би могъл да управлява газта.

Излязоха от облаци и видяха пистата — на около една миля напред. Облекчен, но треперещ, Кат намали скоростта още и спусна клапите на двадесет градуса. Изключи автопилота и пое управлението. След малко кацнаха.

— Много скапано го направи — каза Мег.

— Благодаря! — успя да отговори Кат, като си поемаше дълбоко въздух. Ризата под якето му беше мокра. Току-що беше направил нещо много глупаво. Беше рискувал живота и на двамата, правейки много сложно кацане, без да има опит. Закле се, че никога няма да прави подобни експерименти, освен ако не е напълно обучен.

Като се движеше по пистата, Кат видя един хангар с изписано на него име „Аеросервиз“. Отби от пистата и се насочи към него. Когато доближи, един помощник изтича и им посочи място за паркиране. Кат спря двигателя и погледна пред себе си. Напред и вдясно от тях видя вътрешността на отворения хангар.

— Виж! — посочи той.

— „Гълфстрийм“ ли е? — запита Мег.

— Да. Виждал съм няколко на летището в Атланта. Това е най-големият частен реактивен самолет.

Слязоха от самолета и разтовариха багажа си. Кат попита помощника къде се намира канцеларията и той посочи една остъклена стая във вътрешността на хангара. Минаха бавно покрай големия реактивен самолет и Кат погледна номера му. Започваше с буква N, което означаваше, че регистрацията е американска. На опашката беше нарисувана същата змия в дърво като на кибрита в джоба му, само че много по-голяма.

Уреди престоя и зареждането с гориво с един млад мъж на бюрото, който изглеждаше приятелски настроен.

— Кажете ми — запита Кат, — това „Гълфстрийм“ ли е?

— Да, сеньор. Красив е, нали?

— Разбира се. Никога не съм ги виждал отблизо. На кого е?

— На местна фирма. Тук в Кали.

— Но регистрацията му е американска.

— О, да. Главната кантора на фирмата е в Щатите.

— Питам се дали бихме могли да го разгледаме отвътре. Никога не съм се качвал в такъв самолет.

Младият човек кимна отрицателно, но се поколеба, когато видя стодоларовата банкнота, която Кат побутваше през бюрото към него.

— Един момент, сеньор. — Излезе от канцеларията и огледа хангара внимателно, след което се върна и каза: — Можете да се

качите, но само за малко, сеньор. — Поведе ги към самолета. Вратата, която образуваше и стълбата, стоеше отворена.

Кат и Мег се качиха в самолета, а младежът ги последва. Озоваха се в голяма кабина, декорирана с черна кожа и розово дърво. На пода имаше дебел килим.

— Ако можеш, ангажирай го за малко — прошепна Кат на Мег.

Тя направи знак с глава и като посочи някакви шкафове, запита:

— Това барът ли е?

— Да, сеньора.

— А къде е кухнята?

— Ето там, сеньора — поведе я назад младежът.

Кат отиде бързо в кабината, която беше като лабиринт от циферблати и прибори. Задъхан, започна да търси нещо, което знаеше, че ще бъде там. С.Р.Р.К.Т. — казваше си той — сертификат за изправност при излитане, разрешително за радиото и регистрация, книга на пилота и теглови и равновесни ограничения — документи, които би трябвало да се намират на борда на всеки самолет.

Намери ги в един пластмасов плик, закачен на една преграда, и ги разгледа бързо.

— Сеньор! — дочу зад себе си острия глас. Пъхна документите обратно в плика и се обърна. Младият мъж беше разярен.

— Не е разрешено да пипате по кабината!

— Искрах само да видя как е тук отпред — усмихна се Кат. — Майчице! Тук има доста оборудване, нали?

Мъжът се поотпусна.

— Да, предполагам, че е така. Трябва да слезем от самолета. Някой може да дойде и ще си имам неприятности — каза младият мъж и ги поведе по стълбата.

— Виждал съм този символ и преди — посочи опашката Кат.

— Да, сеньор. Компанията „Анаконда“. Много е голяма.

— Какъв е бизнесът им?

Мъжът вдигна рамене.

— Кой знае? Каквото си поискат според мен. Притежават „Аеросервиз“, притежават и мен, ако мога така да се изразя. Желаете ли такси?

— Да, благодаря ви. Кой хотел ми препоръчвате?

— „Интерконтинентал“. Да се обадя ли за вас?

— Да, моля ви. Бих искал апартамент, ако имат свободни. Казвам се Елис.

Мъжът се отдалечи към телефона.

— Самолетът е регистриран към някаква фирма в Лос Анжелос, „Емпайър Холдингс“. Ти видя ли нещо, което може да бъде от полза?

— Не — отговори Мег. — Собственикът, който и да е той, си пада по луксозните неща. Искаш ли да покажеш снимката на Джинкс на този човек?

— Мисля, че вече сме доста вътре в нещата, за да започна да размахвам снимката. Ако я е видял, може да спомене на някого за нас, а ние не искаме да привличаме внимание. Пък и изглежда съвсем сигурно, че е пристигнала в Кали с този самолет, ако съдим по думите на Родригес и по полетния план. Може още да е тука.

Младият мъж се върна.

— Апартаментът ви е запазен, а таксито ще пристигне след малко.

Кали изглеждаше голям и преуспяващ град, а хотел „Интерконтинентал“ беше огромен, съвременен и комфортен. Апартаментът имаше балкон с изглед към голям плувен басейн и Кат гореше от желание да поплува.

— Слушай — каза Мег, която го разбираше с лекота, — аз ще отида до някоя вестникарска будка и ще видя какво може да се намери за фирма „Анаконда“. Ако наистина са толкова големи, колкото изглеждат, все ще има нещо за тях в бизнес-страниците. Ти защо не идеш да поплуваш?

— Добре. Колко ще се бавиш?

— Може би два часа.

Тя излезе, а Кат започна да се съблича, но малко след това промени решението си. Беше в града, в който може би се намираше Джинкс, и не биваше да губи време в плуване. Обади се на администраторката:

— Можете ли да ми намерите шофьор на такси, който говори английски? Бих искал да се разходя из града.

— Разбира се, сеньор. Можете да тръгнете, когато желаете. Портиерът ще ви намери такъв шофьор.

Когато Кат слезе долу, към него се приближи един мъж.

— Вие ли сте мистър Елис, който търси шофьор на такси с английски език?

Говореше не като колумбиец, а като жител на Ню Йорк.

— Точно така.

— Казвам се Бил. Аз съм вашият човек.

Качиха се в таксито и тръгнаха.

— Нещо конкретно ли желаете да видите?

— Не. За първи път съм тук. Покажете ми каквото вие прецените. Колумбиец ли сте?

— Да. Роден съм тук, но живях дълго време в Ню Йорк. И там бях „файтонджия“. Спестих малко пари, а тук с тях може да се купи много повече, отколкото в Ню Йорк. Сега си имам собствено такси и живея доста добре. Какво ще кажете да започнем от горната част на града и да се движим надолу?

— Както желаете.

Изкачиха се нагоре по хълмовете и стигнаха до една голяма статуя на мъж, която гледаше към града. Излязоха от колата.

— Това е паметникът на Белаказар, основателя на града — обясни шофьорът. — Бил е испански благородник.

Кат огледа панорамата и спря погледа си върху съвременен блок. На върха му се виждаше символът на „Анаконда“.

— Бил, каква е тази сграда? Нещо във връзка с фирма „Анаконда“ ли?

— Да. Това е главната им кантора.

— С какво се занимават?

— Мисля, че със селско стопанство. Не зная. Но пък на горния етаж има хубав ресторант, от който се разкрива страхотен вечерен изглед върху града.

— Има ли много наркотици в Кали, Бил?

— Навсякъде в Колумбия има много наркотици. Но ако се интересувате от това, аз не съм човекът, който ви трябва. Ще ви намеря друг шофьор, ако желаете.

— Не. Не искам да купувам наркотици. Интересувам се от това, което се върши в Кали. Чух, че тук наркотиците са наистина нещо голямо.

— Елате — каза Бил. — Ще ви покажа нещо.

Закара таксито на няколко пресечки надолу от статуята и спря.

— Говори се, че най-големият търговец на наркотици живее ей там — каза Бил и посочи пред себе си.

Кат погледна към къщата, която се намираше на около сто и тридесетина метра от тях. Не можеше да види много, освен голяма част от покрива, дървета и ъгъла на един тенискорт. Някаква жена, с вързана на опашка коса и в екип за тенис, изтича до ъгъла след една топка и се върна в закритата от дърветата част. Тя беше по-ниска и по-набита от Джинкс. Тичаше доста мъжки. Кат продължи да гледа още две минути, но не видя никой. Къщата беше оградена от някаква улица и приличаше на малък остров сред останалите сгради.

— Бил, ще обиколиш ли къщата?

— Дадено — отговори той и включи на скорост.

Таксито се движеше бавно, Кат свали стъклото и започна да наблюдава. Около къщата, доста над нивото на улицата, се издигаше стена с ограда от ковано желязо и я заобикаляш от всички страни. Имаше две врати, на които стояха едри мъже с тъмни костюми. На едно място се показва голяма немска овчарка и изръмжа към таксито. Съседните къщи също имаха метални врати, но около тях Кат не видя охрана или кучета.

— Изглежда съвсем като крепост. Хайде да направим още една обиколка.

Бил поклати глава отрицателно.

— Не мисля, че това е добра идея. Един приятел, шофьор на такси, се заинтересувал веднъж и му записали номера. Ченгетата го викаха и му създадоха неприятности.

— Местно влияние, а?

— Така е. Ако имате техните пари, можете да купите почти всеки в града.

— Знаете ли името на собственика?

— Не. И това е нещо, за което не бих искал да задавам много въпроси. Трябва да спрем за бензин. Имате ли нещо против?

— Не.

Бил отби в една бензиностанция на няколко пресечки от голямата къща. Когато спря до колоната, един едър мъж се качи в голяма черна лимузина „Кадилак“ и тръгна.

— Има ли много от тези в Кали? — запита Кат.

— О, да. Много. Също и „Ролс ройс“. Но това е нещо ново, първата удължена лимузина. Принадлежи на къщата горе на хълма.

Кат запомни номера на лимузината и го записа в джобното си тефтерче до номера на реактивния „Гълфстрийм“. Не обърна голямо внимание на останалата част от града — стадиона, на който се проведеха олимпийските игри в началото на седемдесетте години, катедралата, пазарния район.

Когато се върна в хотела, Мег се печеше на слънце на балкона.

— Бързо се върна. Имаше ли късмет? — запита Кат.

— Да. Позволиха ми да вляза в библиотеката. Разговарях и с човека от бизнес-бюрото. „Анаконда“ се е появила в Колумбия преди четири години и е започнала да изкупува селскостопански фирми. Имат шест кантори из страната. В Кали са силни със захарта, в Меделин се занимават с кафе, на други места работят с говеда, банани и цветя.

— Цветя?

— Голям износ от Колумбия за Щатите.

— Кой е собственикът на фирмата?

— Човекът, с когото говорих, потърси името, но не откри нищо. Всяка кантора има свой директор. Няколко пъти поиска отговор от специалиста по пъблик рилейшънс, но отговорите бяха уклончиви. Станали са местна сила в Кали много бързо. Захарта тук е голям бизнес. Изкупили са много холдингови фирми. При това са били доста безмилостни. Свързани са добре с местните политици и шефът на вестника, където работи човекът, който ми каза всичко това, не позволява да се напише една лоша дума за тях.

— Трудно ми е да повярвам, че местният директор има на свое разположение оня „Гълфстрийм“. Само главен изпълнителен директор има право на такъв транспорт. Може би големият шеф в момента е в града.

Кат й разказа за обиколката си из града, за къщата и лимузината.

— „Анаконда“ има и голяма административна сграда. Шофьорът на таксито казва, че на последния й етаж има хубав ресторант. Искаш ли да го посетим довечера?

— Звучи добре.

Кат се обади на администратора и го помоли да направи резервация.

Бил ги закара до сградата на „Анаконда“ и се съгласи да дойде за тях след два часа. В мраморното фоайе имаше четири асансьора, но три от тях бяха оградени с въжета и една табелка указваше, че до ресторант „Каприз“, както беше името му, се стига само с единия. На последния етаж на сградата минаха през облицован с плюш вестибюл и влязоха в ресторанта, също изцяло в плюш. Настаниха ги на една малка маса и след като разгледаха менюто, си поръчаха напитките. Гледката, която се откриваше пред тях, привлече вниманието на Кат — светлините на града наподобяваха ярък килим, а най-отгоре се открояваше огряната от прожектори статуя на Белаказар. Менюто беше на френски, но в него имаше няколко колумбийски ястия. Кат разгледа списъка на вината — беше изключителен. Повечето от вината бяха френски и страхотно скъпи. Той си поръча хубаво вино кларет с вечерята.

Бяха на първото ястие, когато в ресторанта влезе голяма компания. Настаниха ги на широка маса в близкия ъгъл и Кат успя да ги преброи — дванадесет души. Сред тях имаше две елегантно облечени жени със северноамерикански черти. Мъжете бяха северноамериканци и латиноамериканци, облечени в тъмни делови костюми. Един от тях заинтригува Кат повече от останалите. Изглеждаше тридесет и пет годишен и независимо от скромния си костюм носеше косата си на опашка.

— Имам странното чувство, че мъжът с опашката е този, когото помислих за жена на тенискорта в къщата на търговеца на наркотици.

— Сигурен ли си? — запита Мег.

— Не, но си спомням, че тичаше някак по мъжки. Мисля, че прическата ме е заблудила.

Кат поглеждаше често към масата. Не бяха поднесени никакви менюта и храната и виното се появиха, сякаш бяха поръчани предварително. Когато Кат и Мег приключваха, а сервитьорите разчистваха съдовете от първото ястие на голямата маса, мъжът с опашката стана и тръгна към тоалетната. Кат се изправи и го последва, за да го огледа по-добре.

Беше по-дребен от Кат, с тясноскроен костюм на тънко райе. Сакото му беше дълго, набрано в кръста и с цепки от двете страни. Кат

беше купувал дрехи от Лондон достатъчно дълго, за да може да познае костюм на „Савил Роу“. Тръгна след него към тоалетната, но един едър мъж му прегради пътя и каза нещо на испански.

Кат вдигна рамене.

— Аз искам да отида до тоалетната.

— Почакайте един момент, моля — каза мъжът на английски, но със силен акцент.

Кат изчака две минути. Мъжът с опашката излезе от тоалетната и мина покрай него, без да го погледне. Едрият му направи знак, че може да влезе, и Кат се подчини. Опитваше се да запомни образа на опашатия — той беше дребен, около метър и седемдесет, добре сложен, с атлетична фигура и светла кожа. Имаше кестенява коса, интелигентно лице и широка уста, от която се усещаше смътна жестокост. Кат го виждаше за първи път, но беше сигурен, че никога няма да забрави лицето му.

Когато се върна на масата, се зае с кафето и десерта, като умишлено се бавеше и се опитваше да долови част от разговора на голямата маса. По едно време двете жени се запътиха към тоалетната и човекът от охраната, който кръжеше наоколо, ги последва.

Кат и Мег привършиха вечерята и си тръгнаха. Като излязоха от хотела, видяха дългата лимузина, спряла до бордюра. Няколко метра по-назад чакаше таксито на Бил.

— Бил — каза Кат, като се качиха, — тръгни и спри някъде, откъдето мога да наблюдавам входа на хотела.

Бил се подчини.

— Какво мислиш да правиш? — запита Мег.

— Не знам точно — отговори Кат. — Просто искам да видя къде ще отидат.

В този момент още две по-къси лимузини се приближиха до входа на хотела. След няколко минути групата слезе от ресторанта и застана пред входа, за да се сбогува. От дългата лимузина излязоха двама души и изчакаха, докато мъжът с опашката се настани на задната седалка. Другите влязоха в по-малките коли и лимузините тръгнаха една след друга.

— Бил, следвай ги отдалече. Ако се разделят, карай след дългата кола.

— Твърде много филми сте гледали, мистър — отговори Бил, но се подчини.

След няколко пресечки голямата кола зави наляво, а другите две продължиха напред. Бил също зави вляво. Скоро стана ясно, че се движат към летището. Късият път към хангара на „Аеросервиз“ се отклоняваше наляво от главния път и беше по-слабо осветен.

— Изключи светлините и спри тук — каза Кат, когато приближиха отбивката.

Виждаха лимузината, която отиваше към хангара. На площадката пред него се намираше големият „Гълфстрийм“ и двигателите му работеха. Видяха как двамата мъже от предната седалка изскочиха от колата и отвориха задните врати. От тях излязоха двама души и се качиха в самолета. Вратата му се затвори моментално и той тръгна, като лампите му мигаха по пистата. Малко по-късно самолетът беше във въздуха.

— Карай до хангара — нареди Кат.

Когато таксито спря, Кат направи знак на Мег да остане в колата. Сърцето му биеше до пръсване, но той влезе в хангара. Намери същия млад мъж, който му беше показал самолета.

— Здравейте! — каза той. — Искам да взема нещо от самолета си.

— Разбира се, сеньор.

— Виждам, че гълфстриймът е заминал — каза Кат. — Него ли видях да излита?

— Да, сеньор. Замина за Богота. Това е последният самолет, който излита тази вечер. Полетите след полунощ са забранени. Борба с шума.

Кат отключи „Чесната“ и се престори, че търси нещо в кабината, а след това се върна в таксито.

— Богота — каза той на Мег. — Не можем да излетим до утре сутринта.

— Точно така — отговори Мег. — Кат, видя ли ги добре, когато излязоха от хотела и се качиха в колите си?

— Да.

— Струва ми се, че мъжът с опашката се качи в лимузината сам, а тук от задната седалка слязоха двама.

— Видях — каза Кат. — С него слезе една жена.

19.

Планините, които заобикаляха Кали, останаха зад широката зелена долина на Рио Магдалена. Самолетът бръмчеше по пътя си на североизток към Богота. Отново се показаха планини. Разтревожен, Кат повторно провери надморските височини на картата си. Гълфстриймът на „Анаконда“ без съмнение беше заминал за международното летище „Елдорадо“ в Богота, което имаше дълга писта, полиция и системи за сигурност. На борда Кат имаше два пистолета и една пушка и не искаше да го оглеждат твърде старателно. Затова беше записал полета си за по-малкото летище, което се намиреше в другата част на града на надморска височина почти девет хиляди фута и беше оградено от още по-високи планини.

— Била съм в това малко летище — каза Мег. — Не си спомням да съм имала много проблеми.

— Може би не е проблем за самолет с турбонагнетател, но атмосферен двигател като нашия губи налягането в смукателните тръби с повишаването на височината и разреждането на въздуха. Не искам да ми се налага бързо да набирам височина в такива условия.

Времето беше благоприятно за тях и когато летището се появи пред очите им, околният терен се виждаше съвсем ясно. Кат приземи самолета на една къса писта и изрулира до събраните на едно място ниски сгради, които се оказаха местното летателно училище „Аероанди“. Разпореди се за гориво и паркинг и поръча такси.

— Какви планове имаш тука? — попита Мег.

— Планове? Господи! Не съм имал никакъв план, откакто дойдох в тази страна. Предполагам, че е най-добре да отидем до летището и да видим какво можем да научим там.

— Ще ни е по-лесно без багаж. Защо не го оставим в хотел? „Текуендама“ е добър.

Докато пътуваха из Богота с таксито, Кат остана, от една страна, очарован от продавачите на цветя покрай шосето, чиито сергии бяха отрупани с всевъзможни цветя, а, от друга — ужасен от количествата

на охранителното оборудване по къщите в началото на града. Прозорците и вратите на приземните етажи бяха отрупани с решетки. Изглежда, не беше приятно място за живеене.

Центърът на Богота в по-голямата си част беше съвременен, с високо строителство. Над града се извисяваха заобиколените от облаци зелени планини. Хотел „Текуендама“ представляваше съвременна сграда, не съвсем нова и, изглежда, предлагаше всичко, което човек би могъл да пожелае. Настаняването им в апартамента трая около половин час, а след това Кат нахлузи отново своя раменен кобур и провери дали пистолетът му е зареден. Усещаше, че му предстои нещо, и искаше да бъде готов. Депозира алуминиевия куфар в сейфа на хотела.

Мег го погледна с любопитство.

— Ти запален фотограф ли си? Още не съм те виждала да снимаш.

— Не. Това са само някои лични ценности. Доста съм слушал колко са добри крадците и джебчиите в тази страна.

— Да. Това е вярно и, разбира се, неприятно. Една прекрасна страна с чудесни хора, разядена от наркотиците, бедността и политическия тероризъм.

През фойето, което приличаше на пещера, се отправиха към входа за такситата.

— Ще ми се да мога да изпитвам повече загриженост за Колумбия — каза Кат, — но единственото, което искам сега, е да намеря Джинкс и да се махна оттук колкото е възможно по-бързо.

Една модерна магистрала с четири ленти ги изведе бързо на летище „Елдорадо“.

— Не искам да ти досаждам с този въпрос, но какво смяташ да правиш? — запита Мег. — Какво се надяваш да научиш на летището?

— Ами „Гълфстриймът“ е кацнал тук късно вечерта, което показва, че мъжът с опашката е имал намерението да спи в Богота. Най-напред нека намерим самолета, а след това да се опитаме да разберем къде е отседнал. Ако го намерим, може би ще открием и Джинкс. Жената, която се качи с него на самолета снощи, може да е била и тя.

— Добре. Идеята ти изглежда разумна.

— Надявам се, че в Богота няма такава крепост като онази в Кали. Едва ли ще имаме шанс да влезем в такова място при всичката тази охрана и кучета.

— Вчерашната вечер показва, че той няма да бъде без телохранители, където и да се намира — каза Мег.

— Ще прекосявам този мост, докато стигна до него — каза Кат, като не беше съвсем сигурен как ще го прекоси.

На летището Мег му показа група хангари.

— Ето тук обслужват самолетите на бизнесмените.

Един полицай огледа набързо кабината, а след това ги пропусти през вратата. Мег помоли шофьора да ги чака. Влязоха в една зала с канапета, очевидно предназначена за пътници от частни самолети.

— Измислил ли си за какво сме тук? — прошепна Мег.

— Търсим свой делови партньор.

Мег посочи към службата по деловите въпроси.

— Хайде да опитаме там.

Една млада жена дойде на гишето при тях.

— Търся свой приятел, който трябва да кацне с реактивен самолет от бизнес класа. Може да е пристигнал и снощи.

— Имате ли регистрационния номер, сеньор?

Кат отвори бележника си и ѝ го подаде.

— Самолетът е „Гълфстрийм“.

— Не — отговори жената. — Не е идвал „Гълфстрийм“ наскоро, а и не мога да ви кажа кога можете да го очаквате. Не знаем кой пристига, докато не ни се обадят по уредбата.

— Има ли някое друго място на летището, където този самолет може да е обслужен? — запита Кат.

— Да. Понякога по-големите самолети ги обслужват авиолиниите „Авианика“ и „Ийстърн“ на главния терминал. Извършват цялостно обслужване. Хангарите им са от другата страна на главния терминал, но може да имате трудности при преминаването през вратата, ако нямате пропуск.

— Как можем да вземем пропуск?

— Най-лесно би било да отидете на главния терминал. Ако има „Гълфстрийм“ в някой от сервизните хангари или на изход за излитане, ще го видите през прозорците на чакалнята. Ако самолетът

на приятеля ви е там, можете да подадете заявление за пропуск в канцеларията на директора.

— Благодаря ви.

Излязоха и таксито ги закара до входа на главния терминал. Летището беше претъпкано. Добре облечени бизнесмени стояха наред със селяни от вътрешността на страната — всички те се промъкваха през охраната към съответните изходи за отлитане.

— Винаги ли е така? — запита Кат, докато си проправяха бавно път през тълпата.

— Обикновено. Пътната мрежа не е много голяма, а и за разлика от американците малко колумбийци притежават леки коли. Пътуват с „Авианика“.

С известни трудности се добраха до прозорците, с изглед към площадката, където се качваха и слизаха пътниците. Огледаха внимателно редицата от самолети на „Авианика“ и „Ийстърн“, както и на останалите южноамерикански авиолинии. След това разгледаха и тези, които бяха паркирани около и в сервизните хангари от другата страна на площадката. Никъде не видяха „Гълфстрийм“.

На Кат много му се искаше самолетът да бъде там, защото в противен случай щеше да се окаже в задънена улица. Нямаше къде да ги търси.

— Виж! — каза Мег, като посочи към долния край на площадката.

Кат погледна и видя „Гълфстрийма“ на „Анаконда“, теглен към тях от малък влекач.

— Изглежда, го придвижват към някой терминал за излитане — продължи Мег. — Може би ще вземе собственика си и неговата компания.

Гледаха как самолетът беше изтеглен на едно празно място до главния терминал, намиращ се на стотина метра от тях. Хората от обслужващия персонал отвориха люка в задната част на самолета и започнаха да прехвърлят провизии от един камион.

— Трябва да измисля начин да се кача на този самолет — каза Кат. — Току-що дойде на площадката. Възможно е да няма никой на борда му и искам да бъда там, когато пътниците дойдат.

— Какво ще правиш тогава? — запита Мег.

— Въръжен съм — потупа рамото си Кат. — Ако Джинкс е с тях, ще я измъкна по някакъв начин. Ако не е, ще търся начин да се оправям.

— Можем да опитаме да вземем пропуск, както предложи дамата — каза Мег.

— Не. Това ще отнеме много време.

— Виж кой е тук — каза Мег, като посочи през прозореца. До самолета се беше приближила една дълга лимузина. Шофьорът разтоварваше багажника, но вратите останаха затворени.

Вниманието на Кат беше насочено на друго място.

— Кат, гледай... — повтори Мег, но замлъкна, като видя лицето му.

Беше се обърнал с гръб към прозореца и гледаше някъде в тълпата.

— Какво има, Кат?

— Там, оня младия, със светлосиния костюм. Без вратовръзка.

— С тъмна коса ли е?

— Не! Пред него. Рус, с мустаци.

— Да. Какво за него?

Кат тръгна през тълпата. За момент се беше поколебал заради мустака, но вече не се съмняваше.

— Чакай малко, Кат! — казваше Мег, като се опитваше да не изостава от него в тази маса от тела. — Кой е той?

— Това е Дени! — извика през рамото си Кат. — Нашият доброволен член на екипажа на „Катбърд“! Оня, който ме застреля!

Кат се буташе из тълпата. От Дени го дяляха двадесет души, но не изпускаше русата му глава от погледа си.

— Извинете... прощавайте... — казваше на ядосаните хора, като си проправяше път. Оставаха пет-шест души. Мег беше изостанала много назад заради някаква дебела селянка с две големи кошници. С приближаването към пунктовете за проверка тълпата ставаше все по-гъста. Кат изостави вежливостите и започна да си пробива път почти с бой, като се домогваше сантиметър по сантиметър до притежателя на бледосиния костюм и русата коса. Пред него се намираще единственият човек в света, който знаеше със сигурност какво е станало с Джинкс, и Кат щеше да го стиска за гърлото, докато не

разбере какво точно се е случило с нея. Може би нямаше да го пусне и след това. Дени премина проверката и тръгна по-бързо.

— Махни се от пътя ми! — крещеше Кат, като разбутваше изплашените и гневни пътници. Скоро и той щеше да мине през пункта и щеше да се движи по-свободно. Натисна с рамото си един едър мъж и се промъкна пред него. Премина покрай човека от охраната. Изведнъж му се стори, че светът експлодира. Включи се мощен звънец, започна да мига червена стробоскопна лампа и човекът с тъмна униформа се хвърли към него и увисна на ръката му.

— Пусни ме! — развика се Кат на мъжа, като се опитваше да се освободи. Видя как Дени погледна равнодушно през рамото си към суматохата и продължи да се движи към изхода. До Кат, от другата му страна, се появи още един полицаи, който се разкрещя на испански.

С огромно усилие Кат успя да замахне и заби лакътя си в корема на офицера вляво. Удряше с всички сили и почти се беше отървал от него.

В този момент нещо твърдо и тежко се стовари върху врата му и той се свлече на едното си коляно. Крайниците му омекнаха, опита се да се хвърли напред към вратата, но главата му беше посрещната от една черна обувка и той падна по лице върху хладния мраморен под. Преди напълно да загуби съзнание, Кат усещаше върху гърба си ритници от огромно разстояние и чуваше тиради от испанска реч, по всяка вероятност ругатни.

20.

Отначало Кат усещаше само болката. След това пропълзя и студът и болката се усили. Преди да се съвземе напълно, започна и да трепери, от което го заболя още повече. Събуди се. Отвори очи, но ги затвори веднага. Светлината беше твърде силна. С известни трудности се изправи на лакът, като отваряше очите си за малко, за да позволи на зениците си да се свият дотолкова, че да може да възприема светлината.

Лежеше напълно гол върху груб циментов под в малко помещение, оградено от две бетонни стени, а от другите две страни с решетки. Нямаше никакви мебели. Изправи се и започна бързо да разтрива дланите си, за да пропъди студа. Предположи, че вратата е зад него, но когато се опита да се обърне, като мълния го прониза болка във врата и лявото рамо.

Кат чу шум от отваряне на някаква врата в коридора и стъпки по бетонния под, придружени от тих разговор на испански. Вратата зад него изтрака, но той все още не можеше да се обърне, за да види кой влиза. След миг пред погледа му се появи плешив мъж в син костюм и каза нещо на някого зад гърба на Кат. Хвърлиха одеяло върху раменете му и две ръце го натиснаха, за да легне на пода. Мъжът със синия костюм извади малко фенерче и светна първо в едното, а след това в другото му око. После опипа крайниците му и завъртя внимателно главата му. Кат изстена.

— Как се казвате? — запита мъжът на английски със силен акцент.

— Кат... ъ-ъ, Робърт Елис — успя да изграчи Кат.

Мъжът заговори бързо на хората зад него, а някой му отвърна на по-бавен и тромав испански. Повдигнаха го внимателно, поставиха го на носилка и го завиха с още едно одеяло. Тръгнаха бързо по коридора, минаха през една врата и се озоваха в голяма зала. Оттам минаха през друга врата и излязоха. Носилката беше поставена в линейка, където се качи и санитар, и тръгнаха.

Кат затвори очи и се опита да се отпусне. Притискаше одеялото към себе си, постепенно студът отмина и въпреки болката той се унесе в лека дрямка. Усещаше, че колата се движи бързо и че около тях има други коли. Чувстваше и присъствието на седящия до него човек. Кат се питаше дали той говори английски, но не му се разговаряше и затова не каза нищо. Надяваше се, че отива на по-хубаво място от това, което току-що беше напуснал.

Събуди се, когато линейката спря. Потегли отново. През един процеп на пердето видя горната част на висока желязна ограда. Вратите на линейката се отвориха и двама мъже, единият в костюм, свалиха носилката и я избутаха през една врата. Минаха по някакъв коридор, влязоха в асансьора и тръгнаха надолу.

Друг мъж светна с фенерче в очите му и опипа тялото му. Това му причиняваше болка и Кат отговаряше с тежко сумтене. След това го закараха в стая с рентгенови апарати и го вдигнаха върху хладна маса, на която направиха снимки. Кат си помисли с облекчение, че се намира в болница, а не в затвор. Лекарят и сестрата, които бяха латиноамериканци, го изправиха и му облякоха пижама. Поставиха го обратно върху носилката и го закараха в една стая. Сложиха го на едно легло и сестрата го зави. Никой не му беше казал нито дума и след като го нагласиха удобно, го оставиха сам.

Кат повдигна глава, за да види къде се намира, но това усилие го омаломощи. Стаята беше малка и въпреки че почти нямаше мебели, изглежда, беше попаднал в истинска болница, а не в затворническо медицинско отделение. Затвори очи и се отпусна — искаше да почива и да не мисли за състоянието си. По-късно щеше да решава какво да прави. Дочу тих разговор пред вратата.

Малко по-късно някой влезе в стаята. Кат беше твърде слаб и не можеше да повдигне главата си, но след някакво тракане леглото се изправи и го вдигна в полуседнало положение. До него стоеше мъж в сив костюм на тънки райета и го гледаше с израз на антипатия и дори отвращение. Косата му беше ниско подстригана. Имаше гъсти вежди и квадратна челюст, а носът му явно някога беше чупен и беше заздравял лошо.

Бяха минали двадесет и пет години, но Кат го позна.

— Господи, Хеджър! — успя да се засмее. — Още ли се подстригваш в Куантико?

— Катлидж! — отговори Хеджър. Произнесе го като поздрав и обвинение.

— В болница ли съм? — запита Кат.

— Намираш се в болницата за персонала на американското посолство и имаш дяволски късмет, че е така. Късметлия си и за това, че си жив. В нито едно летище по света не се минава с пистолет през метален детектор. Това не ти ли е известно? Тукашните ченгета могат да те застрелят за такова нещо.

— Благодаря ти, че ме докара тук — каза Кат с чувство. — Как разбра?

— Твоята приятелка, сеньорита Гревил — Хеджър почти изплю името ѝ, — ми се обади от летището. Бях на среща с посланика, но тя настояваше да говори с мен.

— Тя тук ли е?

— Не. Не зная къде е.

— Бяхме отседнали в хотел „Текуендама“. Могат ли да ѝ се обадя?

— В стаята няма телефон, пък и на теб едва ли ти се разхожда наоколо. Секретарката ми ще позвъни. Какво да ѝ каже?

— Просто че съм добре и че ще ѝ се обадя при първа възможност. О, помолете я да се опита да разбере за къде е заминал самолетът.

— Самолетът?

— Тя ще разбере за какво става дума.

— Предполагам, че ще разбере, но аз не разбирам. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дълга история.

— Не се съмнявам. Една къса история не може да служи като прикритие на човек, който се движи въоръжен из страна от Южна Америка с фалшив паспорт и седемдесет и една хиляди долара в джоба си.

Кат въздъхна.

— Прав си. Не постъпих много умно. Опитвах се да настигна един човек, без да мисля достатъчно.

Лекарят влезе в стаята с рентгенови снимки в ръка.

— Няма нищо счупено — каза той на Хеджър, — но натъртванията са страшно много. Добре са го обработили.

— Не повече, отколкото заслужава.

— Кога мога да изляза оттук? — запита Кат.

— Мисля, че ще ви задържим само една нощ — отговори лекарят. — Нека бъдем сигурни, че няма сътресение на мозъка. Ако се чувствате добре, ще можете да си идете утре.

— Няма да ходи никъде, докато аз не наредя — отсече Хеджър.
— Благодаря, докторе. Това е всичко.

— Ще ви изпратя болкоуспокояващо и нещо, което да ви помогне да заспите — каза лекарят на Кат и излезе.

Хеджър се обърна отново към него.

— Ти все още си под арест, но успях да те освободя под моя гаранция. Не можеш да напуснеш посолството без разрешението на началника на полицията в Богота.

— Какво ще стане? Ще ме съдят ли?

— Вероятно. — Хеджър се обърна и тръгна към вратата. — Имам разговор по телефона. Ще ти намеря адвокат, който сигурно ще иска от теб да подкупваш някои хора, за да получиш по-ниска присъда. Няма почти никакви съмнения за вината ти. Естествено ще ти лепнат обвинение за притежание на оръжие, а и за съпротива при арестуването и нарушаване на митническите разпоредби — не си декларирал всичките тези пари. Не си го сторил, нали? — запита той и излезе от стаята.

Кат затвори очи. Господи! Наистина беше оплескал всичко. Нямаше да бъде полезен на Джинкс в затвора. Може би Мег ще продължи да работи по този въпрос. Нуждаеше се от нея повече от всякога. Може би тя е последната му възможност. Затвори очи и се опита да не мисли.

21.

На следващата сутрин, когато Кат се събуди, намери на леглото си пакет, загънат в амбалажна хартия. Дрехите му бяха изпрани и изгладени. Беше му трудно да стане така лесно, както би му се искало, но след двадесет минути под горещ душ откри, че може да се движи доста добре, стига да не поема дълбоко дъх или да се опитва да завърти главата си много наляво. Натъртванията по рамото и гърба му го шокираха. Реши да избягва огледалата, докато му минеха.

Донесоха му бекон с яйца. След като изпи две кафета и започна да се чувства по-добре, на вратата се появи една млада американка.

— Аз съм Кандис Лий, мистър Катлидж — каза тя. — Работя за Бари Хеджър. Как се чувствате тази сутрин?

— Много по-добре. Благодаря.

— Бари иска да се качите в стаята му, ако се чувствате достатъчно добре.

Кат се засмя:

— Ако той е онзи Хеджър, когото познавам, той би искал да се кача при него независимо дали ми се иска или не.

— Не мислех, че го познавате така добре — отвърна със смях тя, като закачи един пластмасов пропуск на джоба на якето му. — Елате с мен.

Жената го поведе към асансьора в дъното на коридора и натисна бутона за четвърти етаж. Облегна се на стената и въздъхна:

— Не споменавайте, че съм ви казала, но вчера следобед и тази сутрин той разговаря с Вашингтон и не остана особено доволен. Предполагам, че му е наредено да ви окаже всестранна помощ, така че не му се впечатлявайте много.

— Благодаря ви, че ми казахте.

— Изглежда, имате някого горе в управлението.

Кат вдигна рамене.

— Какво прави тук Хеджър?

— Заместник по въпросите на културата. — Замълча, а след това продължи: — Нещо такова.

Кат се канеше да задава още въпроси, но вратата на асансьора се отвори. Тръгнаха надолу по коридора и влязоха в средно голяма канцелария, облицована със светло дърво. Бари Хеджър седеше зад бюрото и разговаряше по телефона. Той посочи един стол и Кат седна.

— Да, да, предайте му, че това е всичко, което мога да направя за него в момента. Ако ми се обадят, ще го известя. Но му кажете, че ако иска да получава заплата, трябва да ми дава по-добри материали.

Затвори телефона, без да се сбогува, и погледна към Кат.

— Ти си на амбулаторно лечение, нали?

— Да. Слушай, много съм ти благодарен, че ме измъкна от оная килия. Не ти благодарих както трябва.

Хеджър отвърна уморено:

— Да, да. Е, сега зная малко повече за твоя проблем. Четох материала за яхтата и другите неща. Съжалявам за това, което ти се е случило. Било е кофти.

— Благодаря ти.

— Сега мислиш, че момичето е живо, така ли е?

— Сигурен съм в това.

Хеджър вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Все още не разбирам глупостта ти, но мисля, че мога да разбера подбудите ти. Ало, Мардж? Хеджър е. Качваме се. — Затвори телефона и каза: — Да тръгваме.

Кат тръгна след него към асансьора. Качиха се два етажа по-нагоре, минаха през много по-добре обзаведен коридор, през една малка приемна и стигнаха до някаква голяма врата. Хеджър почука.

— Влез — извика един глас от другата страна.

Влязоха в голяма, красиво обзаведена канцелария.

— Това е Уендъл Катлидж, сър. Катлидж, запознай се с посланика.

Кат се ръкува с него и седна. Посланикът го изгледа мълчаливо.

— Възстановихте ли се след малкото състезание по борба с полицията? — запита накрая той.

— Да. Благодаря ви. Малко съм се схванал, но съм добре. Благодаря ви, че ме приехте в посолството. Всички се отнесохте много внимателно с мене.

Посланикът се обърна към Хеджър:

— В такъв случай той е един от твоите хора.

Хеджър погледна неловко.

— Да, сър, малко или много... — опита да каже още нещо, но посланикът вдигна ръка.

— Повече или по-малко е достатъчно добро за мен. Не искам да зная повече. — Обърна се към Кат: — Мистър Катлидж, най-напред искам да ви кажа, че съжалявам за това, което се е случило на семейството ви.

— Благодаря ви.

— Разбирам, че дъщеря ви може би е жива и е в тази страна.

— Да, сър, почти съм сигурен в това.

— Разбира се, аз знаех за трагедията. През бюрото ми преминаха различни искания. Знайте, че те са разглеждани с най-голямо внимание от страна на посолството.

— Оценявам това.

— Вие разбирате, че в дадените обстоятелства след докладите по случая ние нямахме абсолютно никакви сведения, че дъщеря ви все още е жива.

„Иска да се измъкне от отговорност — помисли си Кат. — Затова съм тук. Иска да го освободя от отговорност.“

— Естествено, разбирам. Самият аз доскоро мислех, че е мъртва.

— Сега, когато има причини да се смята, че тя е жива, ще повикам министъра на правосъдието и ще поискам възобновяването на полицейските разследвания. Вие това ли искате?

Кат замръзна. Не беше очаквал такова нещо. Беше свикнал до такава степен със самостоятелното преследване на Джинкс и похитителите ѝ, че мисълта за намесата на полицията го шокира.

Преди Кат да може да отвори уста, Хеджър се обади:

— Ако мога да предложа, сър, бих желал да разгледаме положението с мистър Катлидж, преди отново да намесваме полицията.

— Ако считате, че това е най-доброто — отговори посланикът. — Мистър Катлидж, имате ли нещо против?

— Не. Не за момента.

— Чудесно. Не забравяйте, че с удоволствие ще започна официални разследвания, когато пожелаете, и ако сенатор Кар се

интересува от нашия разговор, искам да му кажете, че съм ви уверил точно в това.

— Да, разбира се. Благодаря ви.

Посланикът се наведе и скръсти ръце на гърдите си.

— Сега да поговорим за малката ви постъпка от вчера.

Стомахът на Кат се сви. Не гореше от нетърпение да бъде върнат на колумбийската полиция.

— Разговарях с министъра на правосъдието, който се срещал с началника на полицията. Решихме, че и за двете страни ще бъде най-добре, ако събитията от вчера се считат за нещо, което не се е случвало.

Кат щеше да припадне от облекчение.

— Благодаря ви, господин посланик! Много съм ви задължен.

Посланикът доброжелателно кимна с глава.

— Едва ли трябва да казвам, че всички, а най-вече вие, ще бъдат доволни, ако се избягват инциденти като този. Разбирате, че мога да ви помагам само донякъде.

За момент Кат се почувства като ученик в стаята на директора.

— Да, сър, разбирам ви напълно. Безкрайно съм благодарен за помощта ви!

Посланикът се изправи и протегна ръка.

— В такъв случай ще ви оставя на благоволенieto на мистър Хеджър и колегите му.

Кат стисна ръката му и последва Хеджър обратно към канцеларията му.

Хеджър посочи един стол, седна в своя и отвори едно чекмедже. Подхвърли към Кат тежък кафяв плик.

— Това са нещата, които полицаите са взели от теб вчера. Ще задържа само пистолета. Преброй парите.

Кат нахлузи ролекса си и започна да брой банкнотите.

— Всичките са. Благодаря! — Натъпка парите в раменния кобур-портфейл и го върна в плика. — Къде е паспортът ми?

— Имаш предвид ония глупости с Елис? Това също ще го задържа.

Хеджър се изправи, извади един телефон, който беше по-голям от този на бюрото му, и набра някакъв номер.

— Тук е Хеджър. От Богота. Дайте ми Дръмънд. Добро утро, сър. Хеджър е на телефона. Да, сър.

Побутна телефона към Кат и му подаде слушалката. Озадачен, той я пое. Не познаваше човек с име Дръмънд.

— Здравсти! Джим е на телефона. Ти добре ли си?

— О, здрасти. Да, добре съм. Хората тук ми оказват голяма помощ.

— Напредваш ли?

— Много.

— Добре. Продължавай така. Ще направят каквото могат, макар че няма да е много.

— Благодаря. Ценя това. И знаеш ли? Много съм благодарен за това, че потвърди за обаждането на Джинкс. Без това щях да се откажа.

— Радвам се да мога да ти помогна. Блуи беше ли ти от полза?

Сърцето на Кат се сви.

— Съжалявам, но Блуи го убиха в Санта Марта — каза той и обясни какво се беше случило. — Направих някои осигуровки за детето му.

— Добре си направил — отвърна Джим, — но не трябва да се притесняваш за Блуи. Той използва деветте си живота преди много време. Мечтаеше си да се оттегли и да се захване с някакъв легален бизнес, но можеш да ми вярваш, че нямаше да го направи. Не беше в характера му да води спокоен живот. Ако не го бяха убили в Санта Марта, щяха да го убият на друго място. Той беше професионалист и знаеше рисковете.

— Е, благодаря ти за това.

— Аз трябва да бягам. Дръж Хеджър в течение, той ще ме информира. Има ли нещо друго?

— Бих желал да задържа нещата, които ми даде.

— Разбира се. Както чувам, не сте се разбрали за това. Дай ми Хеджър. Бъди внимателен!

Кат подаде слушалката на Хеджър.

— Да, сър? — Той слуша известно време, след което остави слушалката. Върна телефона обратно в чекмеджето и подхвърли към Кат паспорта и портфейла на Елис. — Ти и Дръмънд откъде се познавате?

— Имаме общ познат — отговори Кат.

— Знаещ защо прави това.

Кат погледна озадачено към Хеджър.

— Не знаеш? Заради дъщеря си.

— Какво за дъщеря му?

— Беше началник на военна база в Париж преди четири години.

Момичето, на шестнадесет години, било отвлечено на път за училище. Застреляли офицера, който я карал. Дръмънд получил писмо от терористична организация.

— Какво са искали? Подкуп?

— Исаха Дръмънд. Казваха, че ще разменят момичето срещу него. Нашите хора и французите започнаха голяма операция. Нещо се обърка. Накълцаха четирима араби в една кола. Момичето не беше с тях. След това от похитителите нямаше никакви вести, нито искания.

— Какво стана после с момичето?

— Изпращаха я на Дръмънд нарязана на парчета в пратки по пощата. Най-напред пръстите, после ушите. Това се проточи с дни и ставаше все по-тягостно. Накрая полицаите намериха останките от тялото ѝ при внезапен обиск в едно скривалище. Рязали са я жива, парче по парче.

Кат разтърка челото си.

— Исусе Христе!

— След няколко дни французите хванаха един от похитителите. Оставиха Дръмънд насаме с него и оня предаде другите трима, все още останали живи. Полицията извърши нападение на един апартамент в Париж. Никой от тримата не оцеля. Французите не си поплюват в тези работи.

Кат не знаеше какво да каже.

— Това не е всичко. В резултат на тези неща съпругата на Дръмънд е на постоянен стационар в психиатрия. Това беше единственото им дете. Сега Дръмънд се е отдал на работа и се грижи за жена си.

— Това е най-ужасната история, която съм чувал.

— Твоята е почти същата, а може да стане и по-лоша.

Кат го погледна.

— Затова ли ми разказваш всичко това? За да ме подготвиш за най-лошото ли?

— Да. Мисля, че трябва да си наясно с нещата. Шансовете ти да намериш момичето са нищожни. Надявай се на чудо, но то може и да не се случи.

— Чудото вече се случи — отговори Кат, — когато чух гласа ѝ по телефона, когато разбрах, че е жива.

— Надявам се щастие то да не ти изневери. Но не смятам, че движиш нещата особено много, като се мотаеш с онази комунистка.

Кат се изправи.

— Комунистка?

— Твоята сеньорита Гревил. Не знаеш ли коя е тя?

— Какво, по дяволите, говориш?

— Помниш ли Чарлз Адам Гревил?

Името му звучеше познато, но не можа да си спомни откъде.

— Делото на Комисията за антиамериканска дейност през петдесетте години?

Кат започна да се досеща.

— Имаш предвид оня, дето беше изгонен от държавния департамент?

— Изгонен друг път. Беше агент на руснаците.

— Хайде, Хеджър, това не беше доказано.

— Той лежа в затвора заради това.

— Не. Спомням си, че беше затворен за пренебрежително отношение към съда. За много хора той беше герой. И все още е.

Хеджър изсумтя презрително:

— Герой! Изритаха го от Щатите, никога не си намери работа и умря опозорен. Разбира се, по онова време момичето беше още дете, но по-късно тръгна по стъпките му. Половината от репортажите ѝ са от вътрешни източници на комунистическите метежници по целия свят. Във Виетнам взе страната на виетконг, отиде до Ханой с Джейн Фонда. След това е била в Никарагуа, Филипините, Куба и тук, в Колумбия. Контактна с партизанската организация „М-19“. Много кофти хора са.

— Не мога да повярвам на нито една дума от това.

— Не? Ние почти ѝ отказахме жителство миналата година. Баща ѝ се оженил за майка ѝ, боливийка по произход, когато работел в посолството в Ла Пас. Паспортът ѝ беше задържан от Отдела за имиграция и натурализация, докато не докажа, че баща ѝ я е регистрирал като гражданин на САЩ по рождение. Успяла да запази

двойно жителство и да пътува с боливийски паспорт, когато ѝ изнася, като използва името на майка си, Гарсия. Не знаехме за това доста време. Така отиде във Филипините. Хората на Маркос са щели да я очистят, ако са я хванели. След като нейният материал за местните партизани бил излъчен по американската телевизия, Имелда започна да я нарича „червения репортер“, „кореспондента на «Правда»“.

Кат не отговори.

Хеджър погледна часовника си.

— Имам доста срещи, които ще продължат до четири часа. Върни се в хотела и си почини, а после ела отново тук, за да се видим. Искам да чуя всичко и ще видим какво можем да направим.

— Добре — каза Кат. Стана и тръгна към вратата, но се спря. — Знаеш ли? Има едно нещо, което се надявам, че можеш да провериш веднага. Един реактивен „Гълфстрийм“ излетя вчера от летище „Елдорадо“, мисля, веднага след арестуването ми. Можеш ли да разбереш къде е заминал.

Хеджър заведе Кат в съседната канцелария, където Кандис Лий работеше зад едно бюро.

— Свържи се с аташето по въпросите на въздухоплаването и виж има ли източник в системата на въздушния транспорт, който може да ни информира дали вчера от летището е излетял един реактивен „Гълфстрийм“. Искам да зная закъде е заявен полетът му и дали е кацнал там.

Кат записа номера на самолета и го подаде на жената.

Хеджър го заведе до асансьора.

— Когато се върнеш, не води Гарсия-Гревил със себе си. Не я искам тук.

— Както кажеш, Хеджър — каза Кат уморено, като натисна бутона на асансьора. На партера върна пропуска си и напусна посолството, придружен от охраната — морски пехотинец. Отвън имаше дълга опашка от латиноамериканци, която се проточваше покрай оградата до входа на сградата. Кат се досети, че те се редяха, за да подават молби за визи. Взе такси и на път към хотела намери време да огледа Богота. Беше прекалено зает предишния ден и не можа да види почти нищо от града. Опитваше се да прогони от мислите си това, което му наговори Хеджър за Мег.

Градът представляваше една смесица от модерното и порутеното. Уличното движение беше доста натоварено и шумно. Имаше пъстри училищни автобуси като в Санта Марта, претъпкани с пътници. Градът беше заобиколен от зелени планински върхове, засенчени от облаци. Денят беше сив и прохладен и, изглежда, щеше да вали.

Когато стигна в „Текуендама“, тъй като нямаше съобщения за него, взе ключа си и се качи в апартамента.

— Мег? — извика той. Никой не отговори. Влезе в спалнята. Чантите му лежаха отворени така, както ги беше оставил предния ден. Куфарите на Мег ги нямаше. Всичките ѝ вещи бяха изчезнали.

Огледа се за някаква бележка. Позвъни на администратора отново и поиска да провери за съобщения още веднъж, но нямаше такива.

Уморен, седна на леглото и се замисли къде може да е отишла. Дали не се е върнала в къщата си в Картагена? Изведнъж почувства липсата ѝ. Искаше я. Защо ще си отиде, без да остави никакво съобщение? Вярно ли беше онова, което Хеджър му каза за нея? А и имаше ли някакво значение? Не и за него. Тя трябва да знае, че Хеджър му е разказал за баща ѝ. Кат искаше да чуе нейното мнение по този въпрос.

Легна и се отдаде на болката и умората. Замисли се за Дръмънд и неговото нещастие. Имаше много прилика между съдбата на семейство Катлидж и тази на семейство Дръмънд.

22.

В четири часа Кат се представи на входа на посолството, показа паспорта си, с което удостовери самоличността си, и след като го претърсиха, го пуснаха да влезе.

Няколко минути по-късно беше при Хеджър, който го покани да седне. Той вдигна телефона и нареди:

— Вие, двамата, елате тук, когато свършите съвещанието.

Затвори телефона и потъна в мълчание. Вероятно чакаше някой да дойде.

— Защо се насочи към този вид работа? — запита Кат. Беше му любопитно как се е развила кариерата на Хеджър след Куантико.

— Работих с тези хора във Виетнам. Когато се върнах, получих покана. Предложението беше добро.

Кат все още не знаеше точно за кого работи Хеджър, но не беше трудно да се досети. Търсеше потвърждение. Отново го попита:

— Работил си за ЦРУ във Виетнам? Според мен по това време си имал батальон.

Хеджър поклати глава.

— Не. Стигнах само до подполковник. Намериха друга работа за мен.

Не отрече за ЦРУ, но беше очевидно, че е бил, предложението е било оттам. Ако един випускник на военната академия стигне само до подполковник по време на война, от него не може да излезе нищо. Кат не изкоментира това, защото щеше да има нужда от помощта на Хеджър.

— Чувам, че си подредил живота си добре — каза Хеджър кисело.

— Да. Имах добра идея и шурей, който е ловък бизнесмен.

Хеджър кимна, сякаш е знаел през цялото време, че успехът на Кат се дължи на труда на някой друг.

— Имаме няколко твои принтера в посолството. Много са шик.

— Благодаря — каза Кат, но изпитваше желание тези, които трябва да дойдат, да го сторят по-бързо. Хеджър винаги е бил труден събеседник.

Сякаш в отговор на желанието му вратата на канцеларията се отвори и влязоха Кандис Лий и един млад мъж.

— Познаваш Лий — каза Хеджър. Посочи с глава младия мъж: — Това е Сојер.

Кат се ръкува, а Хеджър предложи:

— Добре. Кажете ни всичко досега.

Кат се колебаеше. Не се доверяваше на Хеджър, но не знаеше дали недоверието му е махмурлук от старото познанство или нещо повече.

— Може би Дръмънд ви е казал, обаждането на дъщеря ми е потвърдено от един хотел в Картагена. Отидох там и я проследих до Кали. Предполагам, че сега е в Богота. Възможно е да е била на реактивния „Гълфстрийм“, за който споменах.

Кандис Лий се обади:

— Проверихме. Пилотът е регистрирал полет до Кали, но веднага след излитането е направил пререгистрация за Летиция. Самолетът има американски регистрационен номер. В Лангли издирват притежателя му.

Хеджър изглеждаше раздразнен от обаждането ѝ.

— На кого е самолетът? — запита той Кат. — Имаш ли представа?

— Мисля, че е на един търговец на наркотици. Едра риба.

— Тук ги има много — изсумтя Хеджър. — Какво още можеш да ни кажеш?

— Това май е всичко — отговори Кат.

— Е, колеги — обърна се Хеджър към двамата, — мисля, че щеше да бъде по-добре, ако мистър Катлидж се срещне с Бъз Бергман. — След това се обърна отново към Кат: — Моите хора не се занимават много с наркотиците. Мисията ни тук е свързана с политиката, с партизаните. Това ни запълва времето.

Вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Бъз? Тук е Бари. Искам да говориш с един човек. Имаш ли минутка? Да, сега. — Затвори телефона и тръгна към вратата. — Ела. Ще те представя на началника на Отдела за борба с наркотиците.

Кат го последва надолу по коридора. Кандис Лий и Соьер останаха в канцеларията. Преминаха голяма зала за приеми и пристигнаха в просторна канцелария, чиито стени бяха покрити с карти и снимки. Зад бюрото седеше един нисък и набит мъж.

— Това е Бъз Бергман. Бъз, Уендъл Катлидж. Предполагам, че си чел за случая „Катлидж“.

Бергман подаде ръка.

— Да. Съжалявам, мистър Катлидж.

— Благодаря — каза Кат, като се ръкува. Хареса Бергман веднага, без да знае защо.

Бергман им предложи да седнат на дивана, но Хеджър остана прав.

— Бъз, моята главна квартира и посланикът са обещали на мистър Катлидж да му окажат съдействие, за да открие дъщеря си, която може би все още е жива. Той смята, че изчезването ѝ е свързано с контрабандата с наркотици. Нека ти разкаже всичко, а ти ще му обясниш какво правиш тук и ще видиш дали можеш да му бъдеш полезен. Обадете се, когато свършите.

Хеджър излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

— Объркан съм — каза Бергман, когато седнаха на дивана. — Мислех, че дъщеря ви е убита.

— Така изглеждаше, но се случиха много неща.

Кат разказа историята от самото начало.

Когато свърши, Бергман го погледна за момент мълчаливо.

— И „Гълфстриймът“ е отишъл към Летиция?

— Кандис Лий каза, че е установила това. Къде е Летиция?

Бергман стана и го заведе до стената, където имаше голяма карта на Колумбия. На юг от Богота страната ставаше по-тясна и Бергман посочи най-крайната точка.

— Ето — каза той. — На река Амазонка.

— Не знаех, че Колумбия стига до Амазонка — учуди се Кат, като разглеждаше картата.

— Да. Летиция е граничната точка между Колумбия, Перу и Бразилия. Амазонка завива на югоизток, където стига до колумбийската граница. Както виждаш, Летиция е в най-южния ъгъл на трапецовидната област от Колумбия, оградена на изток и запад с прави граници, на север стига до река Путумайо, а на юг до Амазонка.

Тази зона, наречена Трапеца, е център на кокаиновата промишленост. Листата на коката се отглеждат в Перу и Боливия, след което се докарват в Летиция по въздуха или по Амазонка, а оттам — във фабрики в Трапеца, където се получава кокаинът.

Бергман заведе Кат до голяма дъска за обяви, облепена с фотографии на оборудване и колиби, някои от които горяха.

— Оттам кокаинът отива навсякъде, но най-вече на север към полуостров Гуахира — най-северната част на страната, откъдето го изнасят за Съединените щати.

— Да. Бил съм в Гуахира.

— Наистина ли? Там е доста опасно.

— Бихте ли ми казали на каква служба сте началник? — запита Кат.

— Отдел за борба с наркотиците. Беше създаден, за да пресече доставката на наркотици от източниците им преди експедирането за САЩ.

— Това е ново за мен — каза Кат. — Имате ли нещо общо с Агенцията за наркотиците?

— Не. Те са агенция за прокарване на закона към Съдебния отдел, който работи в САЩ и зад граница. Ние сме част от Държавния департамент. Нямаме специфична законодателна роля. Нашата работа е да мотивираме и подпомагаме правителствата на страните производители и износители на наркотици.

— Имате ли някакви успехи?

— Все по-големи, но проблемът е много сериозен. Тези хора работят в отдалечени области сред джунглата, което им осигурява закрила. Трудно е да бъдат намерени, а когато ги намерим и унищожим апаратурата им, те веднага започват да строят отново. По следите сме на криминална група, чиито средства са по-големи от тези на много държави. Бетонна писта? За тях това не е проблем, защото имат парите. Ако колумбийците я бомбардират днес, онези я ремонтират на следващия ден.

— След като са замесени толкова много пари, сигурно имате големи проблеми с корупцията.

— Огромни. Ако сте капитан от полицията някъде в глухата провинция и ако ви предложат да избирате между това да получите двеста хиляди долара в брой или да ви застрелят в леглото, трудно ще

кажете „не“. Тези хора са изключително свирепи. Проблемът стига до по-високи кръгове, но в повечето случаи смятаме, че работим с чисти правителствени служители. Разбира се, трудно е да се поддържа сигурността на операциите, когато някой чиновник или секретар получава хиляди долари само за едно телефонно обаждане, за да предупреди някого.

— Имате ли достатъчно средства?

— Бюджетът ни не е лош, но можем да работим по-добре, ако се простираме извън границите на агенцията и ако получаваме помощ. Например в Тексас има нещо като самолетно гробище с всякакви военни самолети, излезли извън строя — от хеликоптери „Хюи“ до транспортни самолети „Ц-130“. Един голям самолет би могъл да се възстанови за по-малко от сто хиляди долара и колумбийците да го използват. На практика обаче не мога да ги получа — бюрокрацията и съперничеството между отделите ми разгонват фамилията.

— Федералните агенции не си ли сътрудничат?

— О, сътрудничат си. Искам да кажа, че в момента ние заедно с колумбийците и хората от Агенцията за наркотиците работим по един въпрос, нещо наистина голямо, но когато човек се опита да премине през Държавния департамент до военновъздушните сили — е, понякога си мисля, че е по-лесно да се разбереш с руснаците.

— По какво работите сега?

— Не мога да говоря за това, но ще ви кажа, съвсем поверително, разбира се, че е най-голямата акция, по която някога сме работили заедно. Възможно е да се провалим, и то точно заради нещата, които току-що ви разказах. Но стига за моите проблеми. Трябваше да разговаряме за вас — каза Бергман и се строполи на дивана.

Кат седна на един стол.

— Да, изглежда, ще трябва да отида в Летиция.

Бергман заяви категорично:

— Стойте далеч от това място. Ще ви вземат или за търговец, или за наркоман. Ако полицаите ви сметнат за търговец, няма да бъдат много любезни с вас, а ако търговците ви сметнат за наркоман... е, Агенцията за наркотиците губи хора по доста ужасяващи начини. Пък и сам нямате шанс да научите нещо.

— Какво да правя? Това е единствената ми нишка.

— Самолетът ме интересува. Искам да кажа, че никога не съм чул за „Гълфстрийм“ по тези места. Никой колумбийски бизнесмен не може да си го позволи — това е самолет за петнадесет милиона. От тази история лъха на наркотици. Какво друго знаете за него?

— Мислите ли, че може да има нещо общо с голямата операция, по която работите? — запита Кат.

— Може би. Това със сигурност е нещо ново.

— Той е заминал за Летиция. Там ли ще се проведе голямата ви операция?

— Не мога да обсъждам това — каза твърдо Бергман. — Вижте, казахте ми, че сте преследвали самолета от Картахена дотук, но не ми казахте защо. Имам чувството, че нещо криете. Изглежда, знаете повече.

Кат се облегна. Винаги можеше да скрие това, което мисли, и да не му дава външен израз, и точно сега имаше голяма нужда от това.

— Може би. Покажете ми своите карти и аз ще ви покажа моите.

Лицето на Бергман също беше безизразно. Той гледа Кат мълчаливо около минута, след което стана и тръгна към вратата.

— Ще се върна след малко.

Нямаше го повече от минута. Кат започна да се разхожда из стаята, като разглеждаше материалите по стените. Имаше схеми, показващи тонове заловени и унищожени наркотици, снимки на самолетни писти, в съседство с тях — недодялани жилища, намиращи се в близост до фабриките.

Бергман се върна в стаята. С него дойдоха Бари Хеджър и един латиноамериканец.

— Мистър Катлидж, това е Хуан Гомес, резидент на Агенцията за наркотиците в Колумбия.

Кат се ръкува.

— Вие колумбиец ли сте, мистър Гомес?

Гомес беше доста едър — нещо не особено типично за латиноамериканец.

— Калифорниец съм — отговори той. — Наричайте ме Джони.

— Аз се казвам Кат.

Седнаха. Бергман се обади:

— Добре. Ще ви разкажа какво става, но разбирате, че не можете да се върнете в хотела и да си бъбрите с бармана за това. Ясно ви е,

нали?

— Разбира се.

— През последната година и половина и особено през последните шест месеца получаваме сведения за нова организация, по-голяма от всичко, с което сме се занимавали досега. Според слуховете тази организация контролира голяма част от производството на кока в Перу и на кокаин в Колумбия, а след това ги пласира в Съединените щати.

— Това мафия ли е? — запита Кат.

— Не. Не в общоприетия смисъл. Тези хора може да работят с мафиози на някакво ниво, но, изглежда, са нещо отделно и самостоятелно, нещо съвсем ново. Говори се, че са влагали първоначалните си печалби за подкупване на служители и по тази причина знаем толкова малко за тях. На практика работят, несмуцавани от никого доста време, но вероятно не повече от четири години. Това, което ни плаши в тази група, е, че се ръководи по съвременните методи на бизнеса. Повечето от членовете й нямат криминално минало, поради което е много трудно да ги намерим. Очевидно, някой е наемал хора от деловите среди на Съединените щати, такива, които почитат закона, и ги е използвал за създаване на мрежа за разпространение на наркотици. Корумпирани служители на авторитетни банки перат пари, добре подставени ръководители на големи международни компании използват възможностите си за внос, за да вкарват наркотици, дребни продавачи се наемат за продажбите — магазинери, фризьори, търговски пътници — хора, доскоро почитани, сега търгуват с бялата стока.

— Всичко това за четири години? — запита Кат.

— Предполагаме, че ако това е законен бизнес, щеше да се намира в първите петдесет на списание „Форчън 500“. Ако през следващите две години продължи да расте, ще бъде между първите десет и точно това може да ни позволи да нанесем удар. Чуваме, че възнамеряват да се превърнат в многонационална организация и да започнат дейност и в Европа и Азия, като в същото време удвоят обемите в Съединените щати. Всичко това наведнъж в една година.

— Господи! — възкликна Кат. — Зная някои неща за разпространяването и това ми се струва невъзможно. Никой не би могъл да осъществи такива продажби, дори и фирма като „Ай Би Ем“.

— Да предположим, че „Ай Би Ем“ може да плаща на своите дистрибутори по един милион долара за първите шест месеца и милион долара седмично след това — каза Бергман. — Мислите ли, че това може да ускори завладяването на световния пазар?

— Предполагам — призна Кат. — А тези наистина ли имат толкова пари?

— Вярвайте ми — отвърна Бергман. — И когато една организация е ръководена така находчиво, тези пари могат да се използват много ефективно.

— Ами продуктите? Могат ли да получават достатъчно суровини и да повишават производството, за да задоволят цялото това търсене?

— Научихме, че има нова гигантска фабрика в Трапеца, която вече работи. Сега се говори, че произвеждат изключително чист продукт и го държат на склад.

— Знаете ли кой управлява организацията? — запита Кат.

— Не. Не знаем. Чували сме всякакви теории — колумбиец, англичанин, френски консорциум. Не знаем. Но за него не е проблем да си позволи един реактивен „Гълфстрийм“ за лично ползване.

— Между другото — прекъсна ги Хеджър — имаме съобщение. Самолетът е кацнал в Летиция и е излетял отново снощи. Регистрирал е полет за Богота.

— Значи вече е тук? — запита Гомес.

— Не. Не е пристигнал. Просто е изчезнал. От Летиция има възможност да достигне до всяко място в Южна Америка. Проверихме номера. Фалшив е.

— Мама му стара! — изруга Бергман.

След известно мълчание Кат се обади:

— Господа, мога да ви кажа, че самолетът е регистриран на името на „Емпайър Корпорейшън“ от Лос Анжелос. Номерът на опашката му не съответства на този в регистрационния талон.

— Откъде знаеш това? — запита Хеджър.

— Още нещо — добави Кат, — не зная кой е ръководителят на организацията, но мога да ви го опиша. Американец е. Висок е около метър и седемдесет, тежи около седемдесет килограма, със светло лице, дълга светлокестенява коса, която носи на опашка. Облича се във фини лондонски дрехи и поддържа апартамент в хотел „Карибе“ в

Картахена. Има къща на един от хълмовете в Кали и е свързан с конгломерата, наречен „Компания Анаконда“.

Бергман се обади:

— Чувал съм за „Анаконда“ — занимават се с плодове или нещо подобно. Почтени са.

Кат погледна Бергман.

— Мога да ви запозная с един търговец на наркотици, един управител на хотел в Картахена и един шофьор на такси в Кали, които ще ви извадят от това заблуждение.

23.

Това, което Кат разказа, предизвика раздвижване, но като ги запозна с фактите, които знаеше, го отпратиха като дете, казаха му да се прибере в хотела и да чака да му се обадят. Това не му хареса особено, но се подчини.

Поръча си обяд и докато ядеше, гледаше разсеяно някакъв футболен мач по телевизията. Когато мачът свърши, започна шоуто на Бил Козби^[1], но на испански.

Кат съжеляваше, че им беше казал всичко, което знаеше, а не измъкна почти нищо в замяна. Когато си легна, си спомни за Мег. Чудеше се какво ли прави, какво ѝ се е случило. Все още нямаше никаква вест от нея. Тревожеше се и за Джинкс. Разказът за това, което се беше случило на Дръмънд, го измъчваше. Чувстваше, че е някъде близо до дъщеря си, но сега тя може да се намира в Летиция, а може и да е в някоя друга страна, далеч отук. Позвъня в къщата на Мег, но никой не вдигна телефона. През нощта не можа да спи добре.

На сутринта Кат нетърпеливо чакаше Бергман да му позвъни. До обяд прочете всички вестници на английски език, които успя да намери в хотела. Започна да се разхожда из стаята. Към два часа реши той да позвъни на Бергман, но се отказа. Взе такси и отиде в посолството.

Показа паспорта си, но администраторката настоя да позвъни на Бергман, който да потвърди срещата. Подаде слушалката на Кат намръщена.

На телефона беше Бергман.

— Какво правите тук? Казах ви, че аз ще ви потърся.

— Не мога просто да си седя в хотела и да чакам — каза разгорещено Кат. — Какво става?

— Слушайте! Тук е настъпил страхотен хаос. Не мога да говоря с вас точно сега.

— Искам да зная какво става — настоя Кат. — Изпратете някой за мен или ще повикам посланика.

Бергман постави за момент ръката си върху слушалката и Кат дочу тих разговор. След малко се обади отново:

— Добре. Ще изпратя някого.

Кат чакаше нетърпеливо. След десет минути се появи Кандис Лий и му се усмихна. Когато влязоха в асансьора, тя му каза:

— Бъдете по-настойтелен и всичко ще бъде наред. Не им позволявайте да ви разиграват.

Заведе го до канцеларията на Бергман. В стаята имаше шест души, половината от които разговаряха по телефона. Бергман, Гомес и Хеджър седяха на дивана, наведени над няколко регионални телефонни указателя.

Бергман го покани да седне и не му обърна повече внимание.

— Какво зная за Марв Хинделман? — попита той Хеджър. — Ами той е помощник-министър на правосъдието.

— Няма да стане — обади се Гомес. — Той е твърде ниско в йерархията, пък и почти не го познавам.

— Защо не се срещнем с посланика? — запита Хеджър. — Ще поискаме да се обади на държавния секретар.

Бергман кимна отрицателно:

— Не би го направил. Не и при иск за финансиране. А ако се съгласи, дори и държавният секретар няма да може да задвижи нещата навреме.

— Изглежда, сме в безизходица — каза Гомес. — Моят човек се намира в „Хилтън“, но не мога да го напъхам в тази операция.

И тримата мъже млъкнаха. Чуваше се само тихото мърморене на останалите, които водеха телефонни разговори на испански.

— Какво става? — запита Кат.

Бергман въздъхна.

— Проверихме „Емпайър Холдингс“, компанията, на чието име ни казахте, че е регистриран „Гълфстрийма“, проучихме и управляващите директори според вашето описание. — Разрови книгата на масата и му подаде една снимка.

Кат видя познатата фигура в дрехи за тенис, а около него и други мъже и жени, облечени по същия начин. Разпозна го. Видя и тричетири известни филмови звезди.

— От ФБР провериха това снощи и ни го изпратиха по факса. Снимката е направена на турнир по тенис в Лос Анжелос преди пет

години. Името на този е Стантън Майкъл Принс. Имаше верига от модерни автомивки в Лос Анжелос, наречена „Стане Дитейлърс“, която беше параван за търговията с кокаин. Агенцията за наркотиците го беше спипала около месец след като е била направена снимката. Той излезе под гаранция срещу два милиона и оттогава никой не го е виждал в Щатите. Просто изостави процъфтяващ бизнес, който бе взет от правителството. Можел е да си го позволи. Очевидно е бил продавач и на едро, и на дребно. Трябва да е печелил от доста време. Нямаше досие и не е общувал с нечисти хора. Затова не можем да го хванем лесно.

Бергман разрови хартиите отново и извади един лист.

— Има диплом по бизнес-мениджмънт от Харвард. Особен престъпник. Все още проверяваме компания „Анаконда“, но дотук няма нищо незаконно. Но ако този човек има работа с тях, значи не са чисти.

— Е, чудесно — каза Кат, — вече знаете кой е той. И какво ще правите сега?

— Мислим по въпроса — каза Бергман.

Кат посочи с ръка из стаята и каза:

— Виждам, но от поведението ви разбирам, че нещо не е наред. Какво е то?

Хеджър се намеси:

— Намираме се в страхотна бюрократична каша.

— Каква каша?

Хеджър погледна уморено към Бергман.

— По-добре да му кажеш. Може би тогава ще ни остави на спокойствие.

Кат погледна Бергман с очакване.

— Е?

— Добре — предаде се Бергман, вдигайки ръце. — Но пак повтарям, това е строго поверително.

— Разбира се.

— Казах ти, че имаме сведения за една нова фабрика в Трапеца.

— Да. Спомням си, че стана дума за това вчера.

— Това е повече от обикновено донесение. Сигурни сме, че е вярно.

— Така си и мислех.

— Фабриката — и приятелят ти Принс може би е главният — провежда нещо като международна конференция по продажбите. Изглежда, са били поканени петдесет или повече души от Щатите, Европа и Далечния изток, които ще бъдат новите дистрибутори на кокаина или може би по-точната дума е — привилегировани районни продавачи. Създават лицензни продажби както „Макдоналдс“.

— И знаете ли кога е тази конференция?

— Вдругиден.

— Значи ще отидете там и ще арестувате всички, така ли?

Бергман се усмихна тъжно.

— Нищо не би ми се харесало повече.

— Искате да кажете, че поради някаква причина не можете?

— Всъщност причините са две. Първо, не знаем местоположението на фабриката.

— Но вие казахте...

— Да, намира се в Трапеца. Мисля, че не осъзнавате колко голяма е площта му. Става дума за хиляди квадратни километри джунгла. Невъзможно е въздушно наблюдение, защото фабриката е скрита под дървесно покритие и, разбира се, маскировка. На една армия ще ѝ бъдат необходими години да претърси цялата площ. Там няма нищо, освен няколко индианци.

— Откъде получихте тази информация? — запита Кат.

— От няколко източника, но най-вече от един правителствен служител от средна категория, който е бил подкупен, но не могъл да продължава повече така.

— Той не знае ли къде е мястото?

— Не. Никога не е бил там. Нито някой от другите ни информатори. И все пак намерихме начин да открием фабриката.

— *Намерихте я?*

— Да. Като почнахме от края на кокаиновата верига в Щатите. Агенцията за наркотиците хвана един адвокат в Маями, който бил важна фигура при прането на пари, но не могъл да издържи при мисълта за затвора, та разказа някои неща. Държахме го натясно и успяхме чрез него да внедрим един от хората си... да го акредитираме за тази конференция. — Бергман спря да говори и се засмя. — Господи! Сякаш си говорим за Обединените нации, а не за операция, свързана с наркотици.

Кат се оживи.

— Искате да кажете, че ще имате човек на мястото ли?

Гомес се намеси:

— Агенцията за наркотиците ни осигури един човек, тъй като трябва да бъде някой, когото не познават в сферата на наркотиците, ново лице. Не можем да изпратим от нашите хора тук, защото съществува вероятност да ги разпознаят. Но този, новият, е идеален и дори успяхме да му измислим прикритие, което трябва да свърши работа, ако не го наблюдават твърде отблизо. Разбирате, че всичко това се е случило през последните няколко дни. Опитваме се да ги догоним възможно най-бързо.

— И това е проблемът ни — каза Бергман. — Необходимо е време при подготвяне на операция като тази — за оправяне на канцеларските книги, за финансиране. Наистина, Джони Гомес и хората му осигуриха, и то доста бързо, човек, Хеджър и хората му се справиха с прикритието, но финансирането е друг въпрос.

— Финансиране ли? — учуди се Кат. — Нали казахте, че имате бюджет.

— Разбира се, имаме. Но не забравяйте, че Отделът за борба с наркотиците не е оперативен. Би трябвало колумбийците да вършат цялата работа и те се организираха много бързо за военна операция срещу тази нова фабрика, когато я намерим. Тайният агент, изпратен от американска страна, не се финансира от колумбийците, пък и да си призна, това не е операция на Отдела за борба с наркотиците, за да се използва бюджетът му. Не можем да му платим и от средствата на Хеджър.

— Започвам да разбирам проблема ви с бюрокрацията — каза Кат. — Но колко струва внедряването на вашия човек?

Бергман изглеждаше доста притеснен.

— Е, не точно внедряването е проблемът. Искам да кажа, че човекът е от Отдела за борба с наркотиците и е на заплата. Проблемът е в таксата за разрешителното.

— За какво?

— Нали тази фабрика на практика продава разрешително.

— Като „Макдоналдс“.

— Да. Когато искаш да отвориш ресторант „Макдоналдс“, трябва да заплатиш на компанията такса за разрешително.

— И колко е тази такса?

— Един милион долара.

Кат впери поглед в Бергман и каза:

— Нека изясним какво става. Имате възможност да разбийете може би най-голямата афера с наркотици в цялата вселена, имате таен агент в Богота, който е готов и чака да влезе в действие, а не можете да направите нищо, защото Държавният отдел, Агенцията за наркотиците и Централното разузнавателно управление не могат да намерят един милион долара?

Бергман, Хеджър и Гомес гледаха смутено.

— Така е по същество — каза Бергман. — Знам, че звучи шантаво, когато човек чуе за милиардите във федералния бюджет, но се иска много работа, за да накараш една правителствена агенция да се раздели с толкова много пари в брой за каквато и да е операция, особено ако не се знае дали ще се възвърнат. Ако бяхме Агенция за наркотиците в Маями, щяхме да използваме пари от конфискуваните наркотици, да ги завъртим и да ги пуснем отново в движение. Но ние не сме и мисълта за един милион долара в стодоларови банкноти смразява всеки федерален служител. Никой няма да подпише за тези пари. Никой не иска да поеме отговорност.

Кат млъкна и обърна поглед към стената. Беше слисан и се опитваше да не се изсмее на абсурдността на положението. След това се обърна към Бергман:

— Позволете да ви запитам нещо. Казвате, че агентът от Агенцията за наркотиците е непозната личност. Означава ли това, че той е нов и в работата?

— Да — отговори Гомес. — Работи в агенцията от две седмици, но има военно минало. — След това добави помирително: — Вижте, човекът не трябва да бъде Джеймс Бонд. Просто трябва да отиде там с парите, да си купи разрешително, да ни каже къде е фабриката и да изчезне.

Кат се наведе напред и изгледа тримата мъже.

— Чуйте какво ще ви кажа. Аз искам да го направя. Искам да ида на тази „конференция“.

За момент настъпи тишина, след което Бергман каза:

— Мистър Катлидж, зная колко сте загрижен за дъщеря си и съм съгласен, че е възможно тя да се намира във фабриката с този Принс,

но трябва да разберете, че вие не сте човекът, който може да отиде там и да я измъкне. Вие сте напълно неквалифициран за такава операция.

— Така ли? — запита Кат. — Смятам, че съм толкова квалифициран, колкото и човекът, когото искате да изпратите. Аз също имам военно минало — бях офицер от морската пехота на Съединените щати.

— Не е толкова просто, мистър Катлидж. Съществува проблем с прикритието ви. Няма да можем да ви го осигурим навреме.

— Аз вече имам много добро прикритие, което хората на Хеджър ми изготвиха — паспорт, кредитни карти, самоличност на бизнесмен и подкрепа. Аз също съм, както се изразихте, непознато лице. Човекът на Гомес преминал ли е някакво специално обучение за тази работа?

— Ами не, с изключение на опреснителен курс по боравене с малки оръжия.

— Аз се справям твърде добре с малки оръжия. Питайте Хеджър. Хеджър вдигна очи нагоре.

— Вярно е. В казармата аз бях точен стрелец, докато той стигна до експерт. — Усмихна се и допълни: — Разбира се, това не му попречи да се опита да пренесе малко оръжие през металния детектор на аерогарата.

— Сбърках — каза Кат. — Но се уча от грешките си.

— Мистър Катлидж...

Кат не позволи да го прекъснат.

— Освен това имам доста по-голям стимул, отколкото вашият човек — дъщеря ми е използвана за нещо, за което бих желал да не мисля, но не мога.

— Това е проблемът — обади се Хеджър. — Съществува опасност да се интересува повече от нея, отколкото да извикаш армията.

— За бога! — каза разгневен Кат. — Ще бъдем сред проклетата джунгла! Аз ще имам нужда от армията!

— Мистър Катлидж — намеси се Бергман, — това е неосъществима прищявка. Ние...

— И накрая — продължи Кат, — аз имам нещо, което няма нито вашият човек, нито вие.

Бергман погледна Кат с усмивка, но любопитството му беше раздражено.

— Какво е то, мистър Катлидж? — запита той.

Кат също си позволи една лека усмивка.

— Имам един милион долара в брой.

Хеджър се наведе към него.

— В брой ли каза?

— В банкноти по сто долара.

Бергман се опита да го прекъсне, но Хеджър махна с ръка.

— Колко време ще ти бъде необходимо, за да ги вземеш?

— Половин час.

Хеджър погледна към Бергман и каза:

— На нас ни трябва един милион долара, той има един милион долара...

Бергман поклати глава утвърдително.

— Чуйте, мистър Катлидж, заемете ни тези пари и ви обещаваме, че нашият човек ще направи всичко, което е по силите му, за да измъкне дъщеря ви.

— Хич не се надявайте — отговори Кат. — Вашият човек няма интерес да му виене на ръцете една непозната жена. Той ще иска да се измъкне жив оттам, когато му стане напечено на задника, и аз няма да ви дам нито цент, за да го изпратите.

— Мистър Катлидж, бъдете благоразумен — каза с умолителен тон Бергман. — Аз съм федерален служител. Нямам пълномощие да ангажирам граждан с опасна правителствена мисия.

— Каква правителствена мисия? — запита Кат. — Шибаните колумбийци отиват в джунглата, а на тях хич не им пука кой ще им каже къде е фабриката. Не ме изпрацвайте, просто ми кажете как да стигна дотам, и ще отида по собствено желание. Ще подпиша документ за освобождаването ви от отговорност, ако това ще ви накара да се чувствате по-добре. Ще поема пълна отговорност за себе си и дъщеря си.

Кат се изправи и продължи:

— Ще ви кажа още нещо. Ако някой от вас изпрати колумбийската армия на онова място, преди аз да съм извел дъщеря си оттам и в резултат на това тя пострада, ще държа отговорни представляваните от вас агенции и вас лично. Вече видяхте как пресата отрази случилото се с мен и семейството ми — представете си отзивите, които ще предизвикам, ако убият Джинкс заради вас.

Тримата седяха безмълвни и го гледаха. Останалите хора в стаята бяха спрели да разговарят по телефоните и също го слушаха.

— Това е положението, в което се намирате, господа — каза накрая Кат. — Без парите ми няма да се проведе операцията ви или ако намерите начин да я проведете, то аз ще бъда, както е казал незабравимият Линдън Джонсън^[2], извън палатката и ще пикая вътре. От друга страна, ако използвате парите ми и ме пуснете да ида вместо вашия човек, ще имате това, което искате — ще нанесете удар на една гигантска мрежа за наркотици и ще имате шанса да станете герои. Ще вечеряте в Белия дом с Нанси Рейгън. Ако нещата се объркат, аз няма да съм жив, за да разкажа какво се е случило.

Бергман, Хеджър и Гомес все още го гледаха, без да казват нищо. Накрая Бергман се обърна към Хеджър:

— Познаваш го по-добре от мен. Има ли каквото е нужно, за да се справи?

Кат погледна Хеджър, който не го изпускаше от погледа си. Чакаше нервно да чуе отговора. Сега всичко зависеше от думата на човека, който, Кат беше сигурен в това, го мрази повече от всичко на света.

— Не зная — каза накрая Хеджър. — Но ще ви кажа едно — той е най-безмилостният кучи син, когото познавам.

[1] Популярен американски тв. водещ. — Б.пр. ↑

[2] Линдън Бейнс Джонсън (1908–1970) — президент на САЩ (1963–1969). — Б.пр. ↑

24.

Кат отново чакаше. Стоеше до прозореца в стаята си и гледаше облаците, преминаващи над зелените планини, които заобикаляха града. Вече от час беше в хотела. Телефонът звънна.

— Ало!

— Тук е Бъз Бергман. Всичко е уредено. Ще се видим утре, за да поговорим повече, но тази вечер ще трябва да те проучват онези хора. Джони Гомес ще ти обясни.

Кат изчака мълчаливо. С изненада установи, че ръката му трепери леко.

— Тук е Джони Гомес, Кат. Слушай внимателно. На най-горния етаж на „Текуендама“ има нощен клуб. Нали си в този хотел?

— Да.

— Горе има кубински танцьорки — от хотел „Тропикана“ в Хавана. Идват в Богота всяка година. Обади се в клуба, за да направиш резервация. Представи се и кажи, че си приятел на мистър Варгас и искаш самостоятелна маса. Дотук ясно ли е?

— Да. Аз съм Елис, приятел на Варгас.

— Точно така. Трябва да вземеш със себе си сто хиляди долара в стодоларови банкноти.

— Ясно. Какво да правя, като ида там?

— Отпусни се и се наслаждавай на представлението. Чух, че е страхотно. При теб ще дойде човек на име Варгас и ще поиска парите. Той ще те инструктира какво да правиш след това. Може да ти зададе някои въпроси. Затова трябва да знаеш. Представен си от един адвокат от Маями, който се казва Уолтър Джаспър, викат му Уолт. Върши някои неща за фирмата ти във Флорида. През последните шест месеца си го опознал и той те е поканил за тази сделка. Джаспър е висок един и осемдесет, тежи шестдесет и осем килограма, косата му е руса и започва да посивява. На външния край на лявото око има дълбок белег с формата на полумесец. Той им е говорил за тебе — казал е, че те познава достатъчно добре и те е описал. Това е всичко, така че ако

задават много въпроси, започни да си измисляш. Ще пратим отговорите ти на Джаспър, за да не могат да те хванат. Ясно ли е?

— Ясно. Какво друго трябва да зная?

— Е, за твое успокоение трябва да ти кажа, че моят човек, когото замествах, също ще бъде там някъде. Той е метър и осемдесет, тежи осемдесет килограма, със светлоруса, късо подстригана коса и много сипаничава кожа. Той ще те наблюдава, но не му говори и не му обръщай никакво внимание. Важно е да изглежда, че не си свързан с никого, разбираш ли? Там ще бъдеш съвсем сам.

— Разбирам.

— Когато срещата свърши, допий напитката си, изчакай да свърши представлението, върни се в стаята си и ми позвъни вкъщи. Имаш ли други въпроси?

— Не.

— Желая ти късмет.

— Благодаря — каза Кат и затвори телефона. Позвъни в нощния клуб и се отправи към рецепцията. Поиска куфара си от сейфа. Един от администраторите го заведе до трезора и застана с гръб към него, а Кат извади две пачки с банкноти от по сто долара и заключи куфара. Върна се в апартамента си и се опита да заспи, но не можа.

В девет часа се качи с асансьора на последния етаж и съобщи името си на оберкелнера.

— Приятел съм на мистър Варгас — каза му Кат.

— Разбира се, сеньор — отговори оберкелнерът. — Разбирам.

Заведоха го до една маса в ъгъла на заведението, далеч от сцената, където малък състав свиреше вяло старомодна американска музика, а на дансинга танцуваха една-две двойки. Клубът се пълнеше бързо. Сервитьорът взе поръчката му и остави менюто. Кат реши, че ще е по-добре да вечеря, и си поръча стек и половин бутилка от любимото си чилийско вино. Огледа се и веднага видя човека на Гомес, който седеше на една маса близо до сцената. Дори и от такова разстояние си личеше сипаничавата му кожа.

Музиката спря и на сцената се появи група в доста пъстро облекло. Прозвуча жива латиноамериканска мелодия и изведнъж атмосферата се промени. Дансингът се изпълни с двойки — жени с дълбоко изрязани рокли и мъже в тесни костюми, които танцуваха самоуверено и невъздържано. Кат неволно се усмихна. Преди повече

от двадесет години беше виждал възрастни хора да се забавляват така добре.

Донесоха му стека — беше превъзходен. Вече привършваше с яденето, когато музикантите спряха да свирят и излезе една по-пищно облечена група. След малко музиката започна отново и на сцената се появи нова труппа. Това бяха кубинци, които танцуваха диво и пееха с пълна сила. Свършиха номера си и едно от момичетата, най-красивото, пристъпи в центъра на сцената и започна някаква страстна балада. Беше изключително красива и гледайки я, Кат изпита копнеж по Мег. *Къде ли беше тя?* Представлението продължи около час и той, погълнат от атмосферата му, забрави защо беше тук.

Когато програмата съвсем неочаквано свърши, сервитьорът пристигна и постави един чек на масата. Той се запъти с нежелание да донесе брндито, което Кат му поръча. Очевидно беше, че очакваше масата да се освободи. Започнаха да влизат хората за нощното представление. Кат се питаше дали не трябва да дойде по-късно. Беше запазил маса за по-ранното представление, без да обмисли. Брндито му пристигна. Забеляза, че човекът на Гомес също си е поръчал нова напитка.

Внезапно двама латиноамериканци седнаха на масата на Кат. И двамата бяха облечени в делови костюми, които изглеждаха консервативни за Богота. Единият мъж беше на около тридесет години, як и тъповат на външен вид. Другият, който беше по-близо до възрастта на Кат, имаше остри черти и малки очи.

По-възрастният постави един малък кожен портфейл на масата, отвори го и показа някаква значка.

Кат се смрази.

— Да? — едва успя да каже той.

— Мога ли да видя паспорта ви? — запита мъжът на английски език с подчертан акцент. Не молеше.

Кат извади паспорта си и го подаде на мъжа, като се огледа бързо из стаята. Не видя никой, който да прилича на Варгас. Сърцето му започна да бие силно.

— Каква е целта на посещението ви в Богота, мистър Елис? — запита полицаят, като постави паспорта му на масата и го закри с длан.

— Тук съм по работа — отговори Кат. Срещата беше пропаднала. Разбра го веднага. Сега никой не би посмял да дойде при

него. Щеше му се да удари с юмрук по масата и да изругае, но се въздържа.

— И каква е работата ви?

— Продавам компютърно оборудване. Надявам се да намеря нов пазар в Колумбия за нашите продукти.

— Разрешете ми да видя други документи.

Кат подаде на мъжа портфейла си, където бяха шофьорската книжка на името на Елис и кредитните карти. Какво да прави сега? Дали Варгас ще уреди друга среща, след като разбере, че Кат е пипнат от полицията? Сигурно е, че той наблюдава всичко това.

— Имате ли визитна картичка?

Кат му подаде една.

Мъжът я разгледа отблизо.

— Въоръжен ли сте?

— Разбира се, че не.

— Разкопчайте якето си, моля.

Кат разкопча якето си и го отвори.

— Какво има в левия вътрешен джоб на якето ви, мистър Елис?

Кат трепна неволно. Ако полицаят види парите, ще го арестуват. Само търговец на наркотици може да носи толкова много със себе си.

— Плик — отговори Кат.

— Какво има в него?

— Пътните ми разноски.

— Моля, поставете го на масата.

Кат извади дебелия плик и го сложи на масата пред себе си. Полицаят го отвори, повдигна вежди и опипа пачките. Сложи парите в джоба си, след като побутна паспорта и портфейла през масата.

— Това обир ли е? — запита Кат. — Това ли прави полицията в тази страна?

Мъжът се усмихна и каза:

— Аз съм Варгас. Вдругиден в пет следобед бъдете на бара в „Парадор Тикуня“ в Летиция. Носете деветстотин хиляди долара със себе си.

Без да кажат нищо повече, двамата мъже станаха и си отидоха.

Кат си допи питието и се опита да успокои нервите си. Нещата не се развива така, както очакваше. Подписа чек и се върна в апартамента си. Затвори вратата и набра номера на Гомес.

— Тук е Катлидж.

— Добре ли си? — запита тревожно Гомес. — Моят човек каза, че си бил проверяван от полицията.

— Беше Варгас. Трябва да бъда в някакво заведение в Летиция, наречено „Парадор Тикуня“, вдругиден в пет следобед и да нося остатъка от милиона.

— Какво те пита?

— Поиска да се легитимирам и да му кажа по каква работа съм тук. Доста усърдно разглежда документите ми.

Кат погледна към вратата на спалнята. Когато излезе, тя беше отворена. Вероятно камериерката е била тук, за да оправи леглата, защото сега я намираще затворена.

— Добре — каза Гомес. — Наспи се добре и ела утре в девет сутринта в посолството. Питай за Бергман. Ще направим някои планове.

Гомес затвори телефона, преди той да се опита да каже нещо.

Кат отново погледна към вратата на спалнята. Под нея не се виждаше светлина, а той беше оставил лампата включена. Малката му брезентова чанта лежеше на бюрото в хола. Отиде до нея, намери пистолета на Блуи и провери дали е зареден. Върна се при телефона и без да вдига слушалката, набра 0.

— Ало, операторът ли е? Искам да се обадя до Съединените щати — каза той и даде номера. — Да, ще почакам.

Изхлузи обувките си и отиде бързо до вратата на спалнята, като дишаше ускорено. Знаеше, че ако се колебае, не би могъл да го направи, и затова отвори вратата и насочи пистолета пред себе си.

Някой седеше на леглото в тъмната стая, някаква жена. Намери ключа за лампата и го завъртя. Лампата освети стаята и Кат установи, че е насочил пистолета към водещата танцьорка и певица от състава на „Тропикана“. Той замръзна на мястото си. Беше изненадан и не можеше да говори.

— Господи! — дочу някакъв глас вляво.

Кат се завъртя с насочен напред пистолет. На вратата на банята стоеше Мет, завита в хавлиена кърпа. Отпусна пистолета и запита:

— Какво става? Къде беше?

Радваше се, че я вижда, но и го беше яд, че толкова време я нямаше.

— Бях заета — отвърна тя. Отиде до него, взе пистолета от ръката му и го остави на шкафчето. — Бари Хеджър не ти ли предаде съобщението ми?

— Какво съобщение? — запита Кат, все още задъхан.

— О, разбирам какво е станало — каза Мег и седна на леглото. — Когато полицаите от аерогарата ти се нахвърлиха, аз се обадих на Хеджър.

— Знам за това — каза Кат. — Благодаря. Иначе щяха да ми се случат много неприятни неща.

— Не можех да направя нищо сама и затова чаках пред затвора, докато Хеджър дойде с линейката и те откара. На следващата сутрин се обадих, за да разбера как си. Хеджър каза, че са те били лошо и ще останеш в болницата на посолството няколко дни.

— Не ми е предавал, че си се обаждала втори път. Защо не ми остави бележка или някакво съобщение?

— Мислех, че ще се върна, преди да излезеш от болницата. Съжалявам, ти сигурно си се тревожил за мен.

— Да, точно така.

— О, прости ми. Кат, това е приятелката ми, Марибел Иноченто.

Кат се обърна към жената на другото легло.

— Здравейте. Гледах ви в представлението тази вечер. Бяхте прекрасна.

Жената се усмихна безизразно и запита:

— Que?^[1]

Мег преведе, а тя се усмихна отново и отговори на лош английски:

— Благодаря ви!

Мег представи Кат на испански.

— Къде сте се запознали? — попита Кат.

— Преди три години отидох в Хавана за интервю с Фидел Кастро. Бях в „Тропикана“, а Кастро отлагаше интервюто, та останах две седмици. С Марибел се срещнах на плажа и се сблизихме.

— Значи сега имате малка приятелска среща?

— Не точно това — отговори Мег. — Марибел иска да емигрира от Куба.

— В Колумбия ли?

— Е, в Съединените щати.

Марибел отправи ослепителна усмивка към Кат.

Той си помисли, че наистина е разкошна. Черна като смола коса, прекрасна кожа и невероятно бели зъби. Едва сега забеляза, че носеше пенъар, който не беше стегнат добре и голяма част от гърдите ѝ се виждаха.

— Не разбирам — каза той на Мег. — Как може да се избяга за Щатите от Богота?

— Работя по въпроса — каза Мег. — Баща ѝ е в Маями. Избягал от Куба преди години и оттогава се опитва да измъкне и Марибел. Свързах се с американския консул в посолството. Той не обеща нищо предварително, но намекна, че ако тя напусне трупата и изрази официално желание да замине за Щатите, може да се направи нещо. Тя е голяма звезда в Куба. Администрацията на Рейгън може да превърне в страхотно шоу бягството ѝ.

— И каква е следващата стъпка?

— Трябва да я измъкнем от хотела и да я заведем в посолството.

— Говориш така, сякаш тя трябва да бъде изнесена в коша с прането. Не може ли просто да слезе и да вземе едно такси.

Мег пое дъх и погледна към тавана.

Кат изпита неприятно чувство и запита:

— Е?

— Малко по-сложно е. С трупата пътуват четирима от тайната полиция, за да предотвратяват такива неща.

„Мама му стара!“ — изруга той наум.

— Как се измъкнахте от тях?

— Беше сравнително лесно. Трупата е настанена два етажа по-долу. Аз бях зад сцената и когато представлението свърши и всички тръгнаха надолу, успях да я кача в асансьора и слязохме на този етаж.

— Господи! Четиримата полицаи не ви ли видяха?

— Те се качиха на асансьора преди нас. Ние тръгнахме няколко секунди след тях и сигурно не са видели на кой етаж е спрял асансьорът. Може би си мислят, че сме напуснали хотела.

Някой почука на вратата на апартамента.

Кат подскочи и каза:

— Може би.

Мег каза нещо бързо на Марибел и се отправиха към банята.

— Разкарай го, който и да е той. — Мег затвори вратата на банята.

Кат взе пистолета и го бутна отзад в колана си. Когато отвори вратата, един набит латиноамериканец започна да му говори на испански.

— Съжалявам, не говоря испански.

— Охрана на хотела — каза на английски мъжът. — Търсим две жени, които обраха наш клиент в ресторанта на последния етаж. Трябва да претърся стаята ви.

— Боя се... — каза Кат, но мъжът вече беше минал покрай него. Огледа бързо кухнята, след това хола и се насочи към спалнята.

— Хей, почакай — извика Кат. — Жена ми е вътре.

Мъжът дори не забави крачка. Отиде до вратата и я отвори рязко. Мег стоеше пред огледалото с пенъоара на Марибел и с увита кърпа около главата. Лицето ѝ беше намазано с бял крем. Тя започна да бълва нещо на испански.

Изненадан, мъжът пристъпи назад. Кат застана пред него и извика:

— Добре, а сега се омитай!

Мег продължаваше да крещи отвътре. Кат държеше ръцете си до тялото си, но бутна мъжа с гърдите си.

— Махай се от стаята ми или ще извикам полицията.

Кубинецът се обърна и излезе. Кат заключи вратата и постави верижката. Облегна се на вратата, като държеше лицето си с ръце. Какво още може да му се случи за една вечер? Успокои се и се върна в спалнята.

— Какво имаш на лицето си? — запита той Мег, като я последва към банята. — Никога не съм те виждал да използваш такъв крем.

— Паста за зъби — отговори тя, докато се плискаше с вода. — Това беше единственото нещо подръка.

Мег каза нещо на испански, вратата от матово стъкло на ваната се плъзна и Марибел се показа гола, без ни най-малко да се притеснява от това. Двете се засмяха и се прегърнаха.

Кат се върна в спалнята, но му беше трудно да свали очите си от удивителното тяло на Марибел. Жените го последваха. Марибел, вече облечена в пенъоара, но не го беше завързала добре и това влудяваше Кат.

Мег обясни със спокоен тон:

— Утре сутринта ще намерим начин да я заведем в посолството. Може да остане тук тази вечер, нали? Има две легла. Тя може да спи на едното, а ги на другото.

Кат каза:

— Всичко много се обърква и става прекалено шантаво за мен.

— Чуй ме — започна Мег. — Зная, че се тревожиш за Джинкс, аз също се тревожа, но това няма да ни забави.

— Не знаеш какво се случи от последната ни среща насам. Имам да ти разказвам много неща.

— Трябва ли да предприемем нещо сега?

— А, не, но...

Мег сложи ръка на бузата му.

— Кат, трябва да отведем Марибел при баща ѝ. Мисля, можеш да разбереш, че това е важно за тях.

— Да, добре, съгласен съм. Господи! Какъв ден!

— И какво се случи, докато ме нямаше?

Кат наля бренди за тримата и разказа всичко на Мег.

— Значи отиваме в Летиция?

— Аз отивам в Летиция.

— Слушай, Кат — каза твърдо Мег. — Свикни с това. Идвам с теб, където и да отидеш. Отиваш в Летиция, аз също. Това е. Не знаеш езика, спомняш ли си това? Все още се нуждаеш от помощта ми. Каквото и да става, повече няма да те изпусна от погледа си.

Кат гаврътна брендито си и наля още по едно.

— Бог ми е свидетел, че предпочитам да дойдеш с мен. Не бих стигнал дотук сам. — После стана и каза: — Виж какво, трябва да се наспя. Съсипан съм.

Отиде в спалнята, съблече се и се пхна бързо в леглото. Винаги спеше гол и нямаше пижама.

Шепотът и смехът на двете жени не му попречиха да заспи мигновено. Беше прекалено уморен, за да може да мисли за Варгас или Марибел, за Хеджър, Бергман или Гомес. Да вървят по дяволите! Ако искаше да остане с всичкия си, трябваше да спи.

[1] Какво? (исп.). — Б.пр. ↑

25.

Кат се облегна на стената на асансьора и погледна двете жени, застанали срещу него. Марибел беше с блед грим и червило, а косата ѝ беше навита в толкова стегнат кок, че той се чудеше как изобщо можеше да мига. Носеше очила с тежки рамки от черупка на костенурка и практични обувки. Фигурата ѝ се криеше под скромен шлифер. Мег се беше постарала да намери достатъчно парцали, за да я превърне в безинтересна на вид жена, а това според Кат не беше никак лесно. От друга страна, Мег приличаше на Кармен Миранда^[1] без плодовете. Гримът ѝ беше пъстроцветен, косата буйна, с тясна пола и екстравагантни очила. Не изглеждаше много като Марибел, но ефектът беше страхотен.

Стигнаха на приземния етаж, Кат пое дълбоко дъх и излезе пръв. Отиде бързо до края на редицата асансьори и погледна във фойето. Видя тримата кубински полицаи, които не стояха на главния вход на хотела, но бяха достатъчно близо, за да могат да дойдат там веднага. Четвъртият полицай се беше разположил до втория вход в близост до гишетото на авиолинията.

Кат се обърна и даде знак на Мег, която пое въздух надълбоко и тръгна през фойето към главния вход, като почти тичаше. Ефектът върху кубинците беше поразителен. След като се насочи към въртящата врата, те се струпаха около нея от всички страни. Тя изписка и удари единия с тежката си чанта, от което той се олюля.

Четвъртият кубинец напусна поста си и се притече на помощ на останалите, като без съмнение се опасяваше, че ще изпусне схватката и наградата за залавянето на беглец.

Кат и Марибел, хванати под ръка, се появиха от коридора с асансьорите и тръгнаха небрежно към втория изход. Когато минаха през фойето, започнаха да зяпат към суматохата. Щяха да изглеждат много странно, ако не зяпаха. Миг след това бяха извън хотела и се качиха в едно такси.

— Американското посолство — каза Кат, а Марибел повтори същото на испански.

Стисна ръката на Кат и се облегна на рамото му, като повтаряше:

— Благодаря ви, благодаря ви!

Кат потупа ръката ѝ.

— Всичко е наред. Скоро ще бъдем в посолството.

— Благодаря ви, благодаря ви! — повтори тя и преди Кат да реагира, залепи една целувка на устните му.

Кат направи всичко възможно, за да я успокои, като избърса с ръка червилото от устните си. Не след дълго таксито спря до същата задна врата, през която неотдавна линейката го беше докарала. Кандис Лий, придружена от един морски пехотинец и някакъв мъж, ги очакваше. Кат предаде Марибел на Кандис и служителя и ги последва.

От канцеларията на Бъз Бергман позвъни до „Текуендама“ и поиска да го свържат с апартамента му. За негово успокоение отговори Мег.

— Добре ли си? — запита Кат.

— О, да! Не съм се забавлявала така от години! Извикахме управителя, местната полиция, портиера — всички се включиха. Сигурно не си виждал латиноамериканец да се изчервява така, както тези! Марибел в безопасност ли е?

— Да. Сега е в канцеларията на консула и се занимават с някакви книжа. Мисля, че вече е разговаряла с баща си.

— Добре. Сега слушай! Кога трябва да заминем за Летиция?

— Искам да излятя утре сутринта точно в осем, ясно ли е?

— Ясно е, но може да не се видим дотогава. Имам да свърша някои неща, но няма да изпусна самолета, вярвай ми.

— Ще се видим там — каза Кат и затвори.

Бари Хеджър влезе в стаята с един куфар в ръка.

— Добро утро! — поздрави той. — Готов ли си за малко шпионско оборудване?

— Да, защо не? — отвърна Кат.

Хеджър отвори куфара и извади един голям транзистор „Сони“.

— Така — каза той. — Тук имаме едно обикновено многовълно радио, нали? — Включи го и завъртя копчето за станциите. От радиото се дочуха смесени гласове и статични смущения.

— Но — продължи Хеджър — ако изтеглиш копчето и го завъртиш обратно на часовниковата стрелка — и той демонстрира, — получаваш предавател, който излъчва сигнал, лесно доловим от системата за автоматично намиране на посоката на всеки самолет.

Кат се опита да включи радиото, както беше инструктиран.

— Само това ли е? — запита той. — Просто да го включа ли?

— Не съвсем. Трябва да бъдеш на открито, далеч от големи постройки, които може да смущават сигнала, и да изтеглиш антената докрай, разбра ли?

— Да. Какъв диапазон има това нещо?

— Около четиридесет мили за самолет на две хиляди мили и повече за по-големите надморски височини.

— Не е много.

— Достатъчно, за да свърши работа. Ние ще прелитаме, над Трапеца през определени интервали от момента, в който тръгнеш от Летиция за базата на Принс. Колумбийското поделение ще бъде разположено в една военна база в Бразилия, отвъд границата през река Амазонка. Ето тук. — И той посочи една точка на картата, надолу по течението на реката. — На батерии радиото може да излъчва в продължение на един час, ако, разбира се, не прекараш твърде много време в слушане на рокендрол. Пази това нещо, защото иначе ще трябва да търсиш телефонна кабина.

— Добре — каза Кат.

В стаята влезе Джони Гомес.

— Здравей, Кат. Искан да ти кажа, че ще има едно приятелско лице в Летиция. Моят човек, сипаничавият, който беше в клуба снощи, вече е на път за там. Той ще отседне в Парадор Тикуня като турист, регистриран с името Конрой. Ще бъде в бара по време на твоята среща. Ако желаеш да се откажеш от всичко това, той ще ти помогне и това ще е последният ти шанс. Разбираш ли?

— Разбирам, но аз няма да се откажа.

Бъз Бергман се обади:

— Кат, най-доброто, което можеш да направиш, е да намериш дъщеря си, да я измъкнеш, да включиш радиото и да се криеш някъде. Когато войниците дойдат, вероятно ще стрелят по всичко, което се движи. Не се показвай, докато стрелбата не спре. Много внимавай да не те пречука някой от „добрите“, нали разбираш?

— Ще направя всичко възможно.

Бергман и Гомес му стиснаха ръката и му пожелаха успех, а след това Хеджър го заведе в своята канцелария.

— Откога не си стрелял с пистолет? — запита той, като извади пистолета на Кат от бюрото си.

— От казармата — отговори Кат, малко притеснен.

Хеджър му посочи асансьорите. Слязоха в мазето и той включи някаква лампа.

Кат усети миризма на разкопана земя. Влязоха в стая, едната стена на която беше от пръст. Хеджър включи още лампи и пред тях се разкри дълго разширение, което наподобяваше тунел. В края му имаше мишена, а на нея беше нарисувана човешка фигура.

— Охраната го използва — каза Хеджър и подаде пистолета на Кат. — Бъди мой гост.

Кат провери пачката с патроните, зареди пистолета, сне предпазителя и зае стойка. След като изстреля пет куршума, Хеджър го спря и изтегли мишената с едно дълго въже при тях. Два от изстрелите не бяха улучили целта, а другите три имаха точно попадение.

— Забрави военната стойка. Прави го като полицаите — каза Хеджър и взе пистолета. Приклепна и протегна ръце напред. След това смени мишената и я изтегли на мястото ѝ.

Кат приклепна и изстреля още пет куршума.

Хеджър погледна през бинокъла.

— По-добре. Групирал си ги добре, но всички попадания са в горния десен ъгъл на мишената. Не дърпай, а стискай, спомняш ли си?

След още пет изстрела започна да презарежда пълнителя с куршуми от една кутия, която Хеджър беше донесъл.

— Много по-добре — каза Хеджър, след като изтегли мишената. — В средата. Сега трябва да групираш попаданията в по-малко място.

Кат стреля в продължение на един час, като слушаше внимателно съветите на Хеджър.

Най-после той остана доволен. Извади от шкафа с амунициите един сак от кожа и брезент.

— Ето ти нещо, което ще ти бъде от полза — каза той и отвори сака. Като натисна страните на дъното му и го повдигна, се разкри едно плитко отделение. — Има място за пистолета и амунициите ти. Но не го прекарвай през апаратите за проверка на летищата.

— Благодаря — отговори Кат. — Ще се опитам да запомня това.

Хеджър отиде до един тезгях и намери някои неща за почистване. Кат наблюдаваше как той разглоби с лекота пистолета и започна да го почиства внимателно.

— Знаеш ли — обади се Хеджър, без да вдига поглед от пистолета. — Доста време те мразех.

Кат не отговори.

— Ти ме би по задника неведнъж в Куантико и това не ми харесваше.

— Боя се, че на мен ми харесваше повече, отколкото трябваше. Съжалявам.

— Няма за какво. Това ме направи по-твърд по-късно, когато ми се наложи да бъда такъв.

Хеджър продължи да чисти пистолета мълчаливо, сглоби го отново и го подаде на Кат.

— Възхищавам се на това, което правиш и което възнамеряваш да правиш. Мисля, че ако бях на твое място, щях да постъпя по същия начин. Желая ти успех, Кат.

Хеджър го нарече с малкото му име за първи път. Кат пое подадената ръка.

[1] Известна американска ваниететна актриса. — Б.пр. ↑

26.

Кат отвори алуминиевия куфар и отброи осемнайсет пачки със стодоларови банкноти. Сложи сака на Бари Хеджър на масата, разтвори го и махна фалшивото дъно. Вкара един от трите пълнителя в пистолета, мушна го в преграденото отделение, постави раменния кобур и заглушителя, след което зареди магнума на Блуи и опита да сложи и него в отделението под фалшивото дъно. Пистолетът едва се побра и не остана място за кутията с патроните. Кат намери една ролка безцветни лепенки и успя да нагласи още няколко куршума на различни места. Върна второто дъно на мястото му и натрупа парите върху него. Сакът се напълни до половината. Отгоре той подреди няколко ризи и постави транзистора на Бари Хеджър.

В куфара имаше още един милион долара и се чудеше какво да прави с тях. Добре, че не беше разбрал добре Блуи за това колко пари да вземе. Имаше „таксата за разрешителното“, но другият милион беше бreme. Досега ги беше възприемал като купчина хартия, но сега си припомни, че този милион беше всичко, което притежаваше, освен къщата и имуществото на фирмата. Опита се да не мисли за това. Ако това е нужно, за да измъкне Джинкс, така да бъде. И без това щеше да си има достатъчно друга работа, за да мисли и за парите. Мина му мисъл да ги остави в сейфа на хотела и да се върне да си ги вземе, но винаги можеха да му потрябват. Затвори куфара и завъртя ключалката. Часовникът му показваше седем.

Кат освободи апартамента в хотела и взе такси до летището. Летателното училище беше пусто и Мег не се виждаше никъде. Помисли си, че така е по-добре. Искаше тя да бъде с него, но сега отиваше на място, където може би е по-добре да бъде сам, за да не се тревожи и за нейната безопасност.

Захвърли чантите на задната седалка, след това извади стълбата и провери резервоарите в крилете. Бяха пълни. Пълен беше и допълнителният резервоар в багажното отделение. Направи цялостна предполетна подготовка на самолета и добави литър масло. След това

седна в кабината, извади картите и полетния си план и отново провери данните — курс, разстояние, гориво. Всичко съответстваше на плана, който беше изготвил предната вечер. Имаше прогнозата за времето от „Елдорадо сървисиз“ и с помощта на един служител, който говореше английски, беше регистрирал летене по прибори, каквото не беше правил досега. Но все пак, според разрешителното му, макар и фалшиво, се предполагаше, че е квалифициран.

Беше малко след осем часа и не му оставаше нищо друго, освен да излети. Изведнъж се почувства ужасно сам. Трябваше да прекоси осемстотин мили планини и джунгла без място за аварийно кацане. Досега винаги му помагаша — Блуи, след това Мег, Хеджър, Гомес и Бергман, — а в този момент беше сам. Испита желание да избяга, да зареже самолета, да остави Хеджър, Бергман и Принс да се оправят сами. Но не можеше да го направи заради Джинкс. Не беше сигурен, че тя е на мястото, където отиваше, но съществуваше възможност да е там и затова трябваше да замине. Пое дълбоко дъх. Мег я нямаше, а той трябваше или да излети, или да прекрати полетния си план.

Чувстваше се празен въпреки обилната закуска. Взе списъка с инструкциите и започна да ги изпълнява: коланите затегнати, вратите затворени, радиото и навигационните уреди настроени на правилната честота, клапите на двигателя отворени, превключвателят на радиооборудването изключен, електрическата верига включена, горивната смес обогатена, управлението на витлото включено, подгриването на карбуратора изключено, кранът на горивото за двигателя отворен, зоната пред самолета чиста. Кат огледа около самолета, за да е сигурен, че няма никой пред витлото, после погледна вдясно и подскочи. Лицето на Мег надзърташе през прозореца. Тя почука по стъклото.

Кат отвори вратата, а тя захвърли чантите си на седалката, качи се вътре и го целуна по врата.

— Извини ме, че закъснях. Ти нямаше да тръгнеш без мене, нали?

— Щях да тръгна и все още си мисля, че трябва да тръгна сам.

— Не ме ли искаш със себе си? — Тя изглеждаше засегната.

— Не е това. Благодарение на теб стигнах дотук. Няма за кога да ти обяснявам всичко — трябва да се включи във времето, иначе ще ми прекратят полета. Мога само да ти кажа, че ако дойдеш с мен, не е

изключено никой от нас да не остане жив и мисля, че нямам право да искам от теб да поемаш този риск. Надявам се, разбираш, че не преувеличавам.

Мег наведе глава на една страна.

— Слушай, готин. Била съм на по-опасни места от теб през последните няколко години и все още съм цяла. Така че ще остана. Не се тревожи за мен.

— Ще ти обясня по пътя — каза Кат. — Ние винаги можем да се разделим в Летиция.

Погледна през прозореца и извика:

— Пази се!

Завъртя ключа и двигателя кихна и заработи. Поставиха слушалките и Кат продължи проверките. Тъй като нямаше контролна кула, на която да се обади, той закара самолета до края на пистата и спря. Подаде газ до 1700 оборота и направи последните проверки. Всичко беше готово. Погледна нагоре за приближаващи самолети и излезе на пистата. Беше по-къса от тези, с които беше свикнал, но все пак беше достатъчно дълга — хиляда метра. Обогати горивната смес докрай и обяви излитането си заради самолетите, които евентуално можеха да се намират във въздуха, а след това бутна газта. Самолетът тръгна. Кат наблюдаваше скоростомера, като чакаше да достигне шестдесет мили, за да може да отлепи самолета. Стрелката се вдигна до четиридесет, четиридесет и пет, но му се струваше, че напредва много бавно. Бяха изминали две трети от пистата, когато Кат разбра, че няма да могат да излетят.

Погледна приборите, като беше готов да удари спирачките, но знаеше, че в никакъв случай няма да могат да спрат. Щяха да отидат право в храстите в края на пистата. Забеляза, че налягането в тръбопровода беше ниско и изведнъж се досети къде е грешката.

— Мама му стара! — изрева той, като изплаши Мег. Бързо спусна клапите на двадесет градуса и когато пистата вече свършваше, самолетът бавно се повдигна на няколко метра във въздуха. Изкачването до двеста метра трая цяла вечност, след което Кат прибра клапите на десет градуса и започнаха да се изкачват по-бързо.

— Какво беше това? — запита Мег. Беше останала без дъх.

— Моя грешка — каза Кат, като попиваше потта от челото си. — Забравих, че тук сме на около три хиляди метра надморска височина.

Въздухът е рядък и двигателят не може да развие пълна мощност. Затова ни трябва по-дълга писта за излитане. Ако бях спуснал клапите в самото начало, всичко щеше да бъде много по-добре.

Прибра клапите напълно, започна завоя към радиомаяка в Елдорадо и се обади на службата в Богота. Макар и с трудноразбираем акцент, диспечерът успя да му даде инструкциите по отлитането. Не след дълго бяха излезли от планините и летяха над долината Магдалена. Кат включи автопилота и се отпусна, като провери положението си с далекомерното оборудване. Скоро щяха да излязат от обсега му, а по-долу на юг нямаше лоран. Но имаше достатъчно пособия за навигация, които да ги заведат до Летиция.

— Добре — каза той. — Какво прави през последните два дни?

— Трябваше да видя някои хора — отговори тя. — След като разбрах, че си добре, реших да използвам свободното време и да потърся материал за статия.

— Мислех, че вече имаш материал — каза начумерено Кат.

— Хайде, хайде. Не ревнувай. Нямах какво да правя. Можех ли да дойда на всичките тези срещи в посолството, ако бях с теб?

— Не. Бари Хеджър мисли, че си комунистически агент или нещо подобно.

Тя се засмя презрително.

— Разбира се. Разказал ти е за баща ми, нали?

— Да. Спомних си оня инцидент.

— То беше много повече от инцидент. След него баща ми никога не можа да се съвземе. Умря на петдесет и пет години. Разбиха сърцето му.

— Хеджър казва, че повечето от репортерската ти дейност е посветена на различни комунистически революционни движения.

— Да, голяма част от нея — съгласи се Мег. — Всякакви леви групировки използваха името на баща ми. За тях той беше истински герой. Предполагам, че за мен това е било нещо като пропуск.

Кат мълчеше.

— О, виждам, че искаш да знаеш дали наистина съм комунистически шпионин. Така ли е?

— Е? — запита той. — Искам да кажа, че не ми пука изобщо, но бих желал да зная.

Тя разкопча раменния си колан и се обърна към него.

— Пука ти, по дяволите. Боиш се, че си се захванал с някаква червена напаст, нали?

— Виж...

— Е, радвам се, че ти пука. Не съм комунистически шпионин или дори комунист. Презирам това, което правят много от партизанските движения или по-скоро начина, по който го правят. От друга страна, презирам и много от нещата, които правят Съединените щати. В политическо отношение предполагам, че съм личност без собствена държава. Искам да кажа, че се радвам, че една част от мене е северноамериканска, а другата е южноамериканска — чувствам се така добре тук, както и в Щатите. Те имат дясна администрация, която ненавиждам, а тук в Колумбия има партизански движения, които също мразя. За мен няма политически дом, освен ако мястото не е като Швеция, но не бих могла да живея там, защото не съм социалист и наполовина съм южноамериканка с гореща кръв.

Кат се засмя.

— Мога да гарантирам за това.

Летяха над джунглата. Докъдето стигаше погледът им, не се виждаше нищо друго. Беше толкова гъсто. Кат дори си помисли, че може да приземи самолета върху дърветата. През две минути поглеждаше към приборите. Стрелките бяха стабилни и двигателят бръмчеше монотонно. Разходът на гориво беше малко по-голям от това, което беше планирал, но имаха много по-голяма резерва, отколкото когато той и Блуи напуснаха Флорида.

Мег беше наклонила седалката назад и спеше дълбоко. Погледна лицето ѝ — спокойно и детско. Знаеше, че не можеше да я спре да дойде с него в Трапеца, и това го радваше. Припомни си ужасния момент, когато се почувства напълно сам.

Малко по-късно ядоха сандвичи, а след това, в ранния следобед, Кат видя кафява просека през зеленината на джунглата. Изпита вълнение и страх. Амазонка — най-голямата река в света, пред която Конго, Нил и Мисисипи са като джуджета. Беше на около тридесет мили от нея, но тук нямаше замърсяване на въздуха, а само мъгла, издигаща се от гората. С приближаването им реката ставаше все по-голяма и се виждаше още по-ясно колко много вода има в нея. Простираше се на изток и на запад, докъдето стигаше погледът. На двадесет мили от Летиция, която на фона на Амазонка изглеждаше

като петънце, Кат повика кулата и получи инструкции за спускане. След няколко минути влязоха в транспортния график на движението и когато Кат се насочи за кацане, един голям хеликоптер се вдигна и се отправи на север, като летеше ниско.

Жегата се усещаше още преди да кацнат. Щом се приземиха, отвориха прозорците. Едно момче им посочи място за паркиране и Кат изключи електрооборудването и навигационните уреди, а след това угаси и двигателя. Вече се потеше, но не беше сигурен дали е от жегата.

Докато момчето подреждаше чантите на ръчна количка, Кат се разпореди за връзването и дозареждането на самолета. Взеха такси за „Парадор Тикуня“. Пред хотела имаше тълпа от хора. Мег попита шофьора какво става, но той не знаеше. Излезе от таксито и започна да вади багажа, без да обръща внимание на суматохата.

Кат и Мег се приближиха до края на тълпата. Един полицаи се промъкна покрай тях и хората се разделиха, за да му направят път. Кат успя да види какво имаше в центъра на тълпата. Един мъж, северноамериканец, облечен в американски леген костюм, лежеше по гръб на земята. Главата му плуваше сред локва кръв, а устните и зъбите му бяха направени на каша. Беше прострелян в тила и куршумът беше излязъл през устата му, но лицето му все още можеше да бъде разпознато. Кат видя светлорусата коса и сипаничавото лице, а след това тълпата се затвори отново и скри трупа.

Кат се обърна. Чувстваше се зле. Това беше поредният нещастен случай след убийството на Блуи Холанд в опита да бъде предпазен Кат Катлидж. Кого ли още ще убият заради него, преди всичко това да свърши?

27.

Кат погледна отново часовника си. Беше малко след шест, а седяха на бара от два или три часа следобед. Не беше казал на Мег кой е убитият мъж и не мислеше да го прави. Отначало те бяха единствените посетители, а около пет часа барът започна да се пълни с хора — няколко местни жители и група германски туристи. Кат започваше да се тревожи.

Един висок рус мъж с брезентови дрехи влезе в бара, погледна нещо в дланта си и се доближи до Кат.

— Мистър Елис?

Кат се изправи.

— Точно така.

— Казвам се Ханк. Елате с мен, ако обичате.

Кат и Мег започнаха да си събират багажа.

— Извинете ме — каза несигурно мъжът. — Мислех, че сте сам.

— Грешите — каза твърдо Кат. — Мис Гарсия е моят делови партньор. Никъде не ходя без нея.

Мъжът ги изгледа за момент и каза:

— Добре. Последвайте ме. Вие сте последните ми пътници за деня. Съжалявам, че ви накарах да чакате. Днес летях доста.

Заведе ги до едно такси, което ги върна на летището. Спряха близо до хеликоптера, който Кат беше видял да излита по-рано. Високият мъж сложи багажа им в багажното отделение и ги настани на задната седалка, като им обясни как да закопчаят коланите. Малко покъсно се отделиха от асфалта и се отпавиха на север, като летяха на не повече от сто и петдесет метра.

Хеликоптерът беше луксозно обзаведен — с четири кожени седалки и с дебел килим. Шумът от двигателя и витлото беше добре изолиран, но на Кат не му се говореше. Знаеше, че скоро ще види Джинкс. Беше възбуден и в същото време уплашен. Стисна ръката на Мег, а тя му се усмихна.

Кат погледна през рамото на пилота към скоростомера и видя, че летят със сто и тридесет мили в час. Движеха се малко на изток от северната посока. Летяха ниско и дърветата под тях сега не изглеждаха като зелен килим, както от три километра височина. Между тях имаше съвсем малко пролуки и земята се виждаше тук-там. Преминаха над голяма река, а след това над две по-малки. Летяха вече един час и осем минути според часовника на Кат, когато хеликоптерът започна да намалява скоростта. След още две минути започнаха да кръжат, а след това се спуснаха под върховете на дърветата.

Хеликоптерът кацна на голяма, наскоро разчистена зона. Когато слязоха, на стотина метра от тях Кат видя група работници и щом шумът от двигателите замря, дочу гневното ръмжене на триони. За негова изненада, съвсем близо до тях беше паркиран един малък самолет с високо разположени крила, покрит с маскировъчна мрежа. Кат се чудеше как може да е кацнал на такава малка площ — според него просеката беше широка към четиридесет и пет метра и дълга около седемдесет или осемдесет метра. След като видя името „Моол“, написано на тялото на самолета, си спомни, че беше виждал такъв в Атланта. Това беше самолет, който можеше да излита и каца на къса писта.

Един прислужник с бяло сако, който теглеше количка, постави багажа им върху нея, след което им махна с ръка да го последват. Излязоха от сечището и двама работници започнаха да завиват хеликоптера с маскировъчна мрежа.

Прислужникът ги поведе по широка пътека, дълга стотина метра, и излязоха на път, настлан с плоски камъни. От двете му страни имаше екзотични цветя, а зад тях джунглата изглеждаше невероятно гъста. Въпреки че слънцето беше още високо над хоризонта, те се намираха в мрачния заслон на високите дървета, които се извисяваха към небето. Скоро пътят се разшири и излязоха в някаква градина. Кат очакваше да види някакъв примитивен лагер, като онези от снимките в канцеларията на Бъз Бергман, но с изненада видя пред себе си голяма къща, измазана с бежов гипс, със зелени керемиди. Изкачиха дванадесет стъпала от градината до една широка веранда пред къщата, и Кат забеляза други масивни сгради, разпръснати между дърветата около къщата.

Прислужникът им отвори вратата и като прекрачиха прага на стаята, ги лъхна прохладен сух въздух. Постройката беше с климатична инсталация. Мъжът каза:

— Ще ви чакам тук. Моля, идете най-напред в канцеларията, ето там — и той посочи една отворена врата.

Кат и Мег влязоха в голяма и добре обзаведена стая. Имаше много мебели, а на стената — шкаф с книги и нещо, подобно на голяма стереоуредба с много копчета и превключватели. Имаше и система за радиоточка, защото на един рафт се виждаше микрофон. Зад едно внушително бюро седеше Варгас, същият, на когото Кат даде сто хиляди долара в клуба на хотел „Текуендама“ в Богота.

Варгас вдигна поглед и разпозна Кат, но като видя Мег, се намръщи. Изправи се и го погледна гневно.

— Коя е тази жена? — запита той.

— Това е Мария Евгения Гарсия. Моят делови партньор — отговори Кат. — Мег, това е мистър Варгас, с когото се запознах в Богота.

— Очаквахме да пристигнете сам — изсъска яростно Варгас. — Не споменахте нищо за тази жена.

— Вие не ми дадохте такава възможност. — Кат се стараяше да говори с раздражение. — Вие просто взехте парите ми и напуснахте бързо, а половината са на мис Гарсия.

— В такъв случай тя защо не беше на срещата? — настоя Варгас.

— Все още не беше пристигнала в Богота.

— Чакайте отвън и затворете вратата.

Кат и Мег излязоха от стаята и затвориха вратата след себе си.

— Ами сега? — запита Мег.

— На бюрото имаше телефон. Предполагам, че докладва на шефа си.

След една-две минути Варгас отвори вратата и ги покани да влязат.

— Дайте ми паспорта си — каза той на Мег.

Тя му подаде боливийския си паспорт, той го занесе до една копирна машина и направи копие. Върна паспорта и каза на Кат:

— Искам деветстотин хиляди долара в брой.

— В багажа ни са — отговори Кат, като се обърна към вратата. — Ще се върна веднага.

Излезе от канцеларията и отиде на верандата, където прислужникът чакаше с багажа. Извади брезентовия сак и се върна. Отвори сака, извади ризите и радиото на Хеджър и започна да трупа пачките на бюрото.

Варгас взе радиото и започна да го разглежда отблизо.

Кат се направи, че не забелязва, и продължи да нарежда парите. Варгас включи радиото и завъртя копчето за станциите. Не се чу нищо, освен пукот.

— Не знаех, че ще бъдем толкова далече от радиостанции — каза Кат.

— Не се безпокойте, мистър Елис. Ще ви забавляваме, докато сте тук. — Варгас преброи бързо парите и, изглежда, остана доволен. — Вие двамата ще делите едно помещение. Възможностите ни тук са запълнени докрай. Ще бъдете настанени в къща номер дванадесет. Момчето ще ви заведе дотам. Моля, върнете се тук в седем часа за коктейл, след който е вечерята.

Последваха прислужника по друга настлана пътека. Минаха покрай голям плувен басейн и два оградени тенискорта, на които нямаше никой. Настланата с трева пътека се разшири и заприлича на улица, а от двете ѝ страни имаше малки гипсови къщи. Прислужникът изтегли количката пред номер дванадесет и ги покани да влязат. Кат се озова в една малка, но приятно обзаведена стая. Прислужникът им показа спалнята, банята и кухнята. Приличаше на бунгало, което човек може да наеме на плажа, но с по-хубава мебелировка. Прислужникът ги напусна.

— Господи! — каза Кат. — Не очаквах такова нещо. Мислех, че ще ни настанят в някой бордей в джунглата.

— Мисля да взема душ — каза Мег. Постави пръст на устните си и го подкани да отиде с нея в банята. Пусна душа и долепи устни до ухото му. — В канцеларията на Варгас имаше страхотно много електронно оборудване. Преди да продължим да разговаряме, искам да проверя за микрофони.

Кат я наблюдаваше как с един малък уред премина последователно из цялата къща, като проверяваше навсякъде за скрити микрофони. Прегледа и телефона, след което го постави на мястото му.

— Изглежда чисто — каза тя, — а мене ме бива доста в тези работи. Най-добрите са ме подслушвали.

— Впечатлен съм, но по-добре влизай под душа или го спри.
Тя се изкъпа и се върна.

— Кажи ми сега откъде взе тези деветстотин хиляди долара.

— От банката — отговори той. — Откъде иначе?

— В Богота?

— В Атланта.

— Искаш да кажеш, че си мъкнал толкова пари по цяла Колумбия?

— Повече. Дадох сто хиляди на Варгас в Богота.

— Господи! Радвам се, че не си ми казал. Щях да бъда много нервна. А сега какво?

— Ще се покажем на коктейла в седем. Ако Джинкс е тук, може би ще присъства.

— И ако е там?

— Е, трябва да опипаме терена, преди да я измъкнем оттук. Първо да открием къде е тя.

Мег се засмя.

— Докато се занимаваш с това, какво ще кажеш да опитаме да разберем къде сме ние.

— Мога да ти кажа най-общо. Намираме се на около сто четиридесет и пет мили на североизток от Летиция.

— Страхотно. Още какво има наоколо?

— Абсолютно нищо. Може би няколко индианци. Иначе само джунгла. В която и да е посока.

— И ако Джинкс е тук, и ако можеш да я достигнеш, какво тогава?

— Все още мисля по този въпрос.

— Искаш ли да огледаме мястото преди коктейла?

— Не. Откакто слязохме, не съм виждал жив човек тук, освен персонала и Варгас. Нека не привличаме вниманието върху себе си, като зяпаме наоколо.

— Защо според теб не ни претърсиха, когато дойдохме?

— Защо да си правят труда? Имат милион долара наши пари и знаят, че няма да откраднем нищо. Пък и като се има предвид мястото, в което се намираме, дори и да сме въоръжени, какво можем да им направим сред охраняван лагер?

— Точно така — каза Мег. — Какво можем да направим?

Кат отиде до леглото си и извади радиото на Хеджър.

— Това е указателен маяк. Когато вземем Джинкс, трябва да го включим и да се крием, докато пристигне кавалерията. Ще ни търсят.

— Господи! — каза Мег. — Дано!

Малко след седем часа Кат и Мег напуснаха вилата и се отправиха към голямата къща. Небето над тях беше още светло, но в сенките на гигантските дървета беше почти тъмно. Следваха пътеката. Други мъже също излязоха от вилите си и тръгнаха пред или зад тях. Въздухът все още беше тежък и горещ и Кат се потеше, но не само от жегата. Искаше да се отдели и да започне да търси дъщеря си. Мег хвана ръката му, сякаш знаеше за какво си мисли.

Прекошиха верандата и влязоха в къщата. Голямото фоайе беше осветено от полилей със сложни орнаменти. Двадесет-тридесет човека се хранеха на бара и на масите, отрупани с ястия и добре подредени. Кат предположи, че стопанинът има хладилно помещение, защото един голям съд съдържаше към пет килограма хайвер.

Хората бяха добре облечени, но изглеждаха малко унили. Когато Кат и Мег достигнаха бара, един висок мъж, който се потеше във фино ушит дебел вълнен костюм и говореше с акцент на англичанин от погорните класи, си поръча джин и тоник с много лед. Взеха си напитки и храна и застанаха в един ъгъл на стаята, като започнаха да разглеждат отблизо новите си колеги. Кат видя хора, които вече познаваше.

В другия край на стаята, в центъра на малка група, стоеше Стантън Майкъл Принс, който сипеше усмивки и чар наляво и надясно, а опашката му се тръскаше, когато се обръщаше към някого. В края на тази групичка, като наблюдаваше внимателно не Принс, а хората около него, стоеше Дени. Стомахът на Кат се сви, когато очите на Дени се спряха върху него. Няма значение, че беше загубил тегло и беше без брада. Сега ще го разпознаят и тревогата ще бъде вдигната. Погледът на Дени се отмести. Той не реагира и Кат отново започна да диша спокойно.

Когато се беше запознал с президента на Щатите, беше забелязал, че охраната му никога не гледаше в него. Гледаха в тълпата, както правеше сега и Дени. Кат знаеше, че той е въоръжен.

Очите му бяха привлечени от раздвижване на стълбището, водещо към горния етаж. Осем-девет момичета, всичките красиви и

прекрасно облечени, слизаха надолу. Само след миг Кат осъзна, че последната от тях, високата красавица в тясноскроена рокля без презрамки, беше Джинкс.

Стоеше прикован и не можеше да откъсне очи от нея — косата ѝ беше станала по-дълга. Имаше повече грим от обикновено. Външният ѝ вид не беше такъв, какъвто тя би избрала. Кат изпита особено чувство на въодушевление и болка. Беше я намерил, а не можеше да направи нищо; все още не можеше да я достигне. Ето я там, на десет метра от него, жива и доколкото можеше да види, изглеждаше съвсем добре, а той не беше в състояние да направи нищо.

Мег стисна ръката му.

— Гледай в мене — прошепна му тя.

Кат откъсна очи от Джинкс и се обърна към Мег.

— Високото момиче ли е Джинкс? — запита тя.

— Да. Всичко в нея е различно — гримът, косата, дрехите. Но това е Джинкс.

— Тогава, за бога, спри да я гледаш.

Кат се опита да не гледа точно в Джинкс, а в някой около нея. Момичетата слязоха до долния край на стълбището и се разпръснаха между мъжете, като разговаряха приятелски с тях. Джинкс продължи през групата и отиде до Принс. Той постави собственически ръка на голото ѝ рамо и започна да я представя на тълпата.

Преди Кат да помисли каквото и да било за това, го разсея някакъв вик и раздвижване на входната врата. Група мъже влизаше и един от тях поздравяваше някого, когото познаваше. Кат се обърна натам и замръзна на мястото си. На не повече от три метра стоеше синът му Дел и го гледаше.

28.

Кат никога не беше виждал поглед като този. Дел стоеше с лице, изкривено от омраза, каквато Кат не допускаше, че синът му е способен да изпитва. Преди Дел да се помръдне, Кат знаеше, че всичко е свършено. След няколко секунди Принс щеше да узнае кой е той и защо е тук. Нямаше да има възможност да се добере до Джинкс. Единственото спасение за него и Мег беше да избягат в джунглата. Но Кат си мислеше, че не биха могли да стигнат дори и до вратата.

Някакъв мъж постави ръка на рамото на Дел и очевидно се чудеше какво има. Той се отмести и тръгна към мястото, където се намираще Принс. Кат хвана Мег за ръката и я поведе към предната врата на къщата.

— Върви и слушай — каза той, като си пробиваше път през тълпата. — Тук ме познават. Трябва да бягаме. Щом стигнем до вратата, тичай към пистата и не се бави. Иди направо в джунглата и ме чакай. Това е единственият ни шанс.

Искаше му се да е въоръжен, да има карта, храна и вода, да има поне едно джобно ножче и пет минути преднина. Нямаше нито едно от тези неща.

Погледна назад, видя Дел и спря. Той стоеше като вдървен в средата на стаята и гледаше към Принс, който беше на около пет метра от него. Кат не можеше да зърне лицето му, но разбираше, че е видял Джинкс и при това за първи път. Не би могъл да знае, че сестра му е тук. Кат стисна ръката на Мег.

— Чакай близо до вратата. Ако настъпи суматоха, бягай.

Остави я и тръгна към Дел, като гледаше ту него, ту Джинкс. Тя все още не го беше забелязала. Проправи си път през тълпата възможно най-бързо, без да привлича внимание върху себе си, като се извиняваше, когато се блъснеше в някого, и се усмихваше, за да скрие страха си. Изглежда, Джинкс не ги виждаше, защото гледаше някъде по средата между Принс и тях. „Скъпа, недей да виждаш Дел, недей да виждаш и мен“ — молеше ѝ се Кат.

Добра се до Дел и хвана ръката му, като го завъртя с гръб към Джинкс.

— Недей да говориш, а само се усмихвай и ела с мен.

— Какво... — започна Дел.

— Мълчи и се усмихвай! — Кат го поведе през тълпата към задния край на стаята, където имаше портални врати. — Върви и не говори нищо! — повтори той. Кат достигна вратата и я отвори. Избута Дел навън пред себе си. Озоваха се в двора на къщата, където имаше фонтан.

— Тя е мъртва — каза Дел. — Не е ли мъртва?

— Не. Не е мъртва. Това е Джинкс. — Кат го заведе до фонтана и го накара да седне на ръба му.

— Какво става? — запита Дел с изплашен глас. — Защо си тук? Защо Джинкс е тук?

— Слушай. Джинкс не умря на лодката. Убили са друго момиче. Отвели са я, докато бях в безсъзнание. Разбрах това едва преди няколко седмици. Оттогава я търся. Видях я една минута преди да я видиш и ти. — Кат спря и почака да види реакцията му.

По лицето на Дел се стичаха сълзи, той си поемаше трудно дъх.

— Успокой се — каза Кат. — Поеми си дъх.

— Не разбирам нищо. Скъсвам си задника да изкарам някой милион и идвам в това невероятно шибано място, за да срещна мъртвата си сестра и теб. Господи! — обърна се и погледна Кат за първи път. — Къде е мама?

— Тя умря на яхтата. Сигурно е. — Кат погледна Дел отблизо. Изглеждаше с разума си. — Ще измъкна Джинкс оттук, а от теб искам да не правиш нищо, за да не оплескаш нещата.

— Да ги оплескам? — почти извика Дел. — Ти си този, който ги оплесква! Няма да ти позволя да объркаш нещата. Платил съм един милион долара, от които само двеста хиляди бяха мои, така че ще взема това, за което съм дошъл. Иначе не мога да се върна в Маями, ще ме накълцат на парчета.

— Това не е важно сега. По-важно е да измъкнем Джинкс оттук.

— Ти да не си се сбъркал? — запита Дел. — Знаеш ли къде се намиращ? На майната си, посред джунглата и единственият начин да се измъкнеш оттук е с хеликоптера, който те докара.

— Не можеш да ме предадеш на Принс — каза Кат.

— На кой?

— Мъжът с опашката.

— Анакондата? Разбира се, че мога да те предам. Щях да го направя преди минута, но като видях Джинкс, се обърках. Тя какво прави с него?

— Казва се Принс. Отвлякъл я е или са я отвлекли вместо него — нещо такова. Не съм сигурен. Зная само, че тя не е тук по своя воля.

— Не, не. Не може да бъде. Тя стои там и разговаря с хората, сякаш че притежава това място. Трябва да е тук, защото иска това. Иначе ще се скъса да вика.

— Да вика? Тя е посред джунглата с група контрабандисти. Какво трябва да прави, да извика полиция ли?

— Не ми е ясно как си разбрал, че тя е тук.

— Държали са я в един хотел в Картахена, но тя е успяла да се добере до телефона и да ми позвъни. Помогнаха ми и я намерих.

Дел се изправи и започна да крачи напред-назад покрай фонтана.

— Смяташ ли, че ще повярвам на всичко това? Аз мисля, че ти си тук заради мен. Разбрал си, че съм направил тази сделка, и отново се опитваш да ми пречиш.

— Дел, заклевам се, нямах ни най-малка представа, че си тук, до момента, когато те видях да влизаш в стаята. Не ме интересува какво правиш тук и не се опитвам да ти преча. Искам само да измъкна Джинкс, но за това ми е нужна помощта ти.

Дел се завъртя към него.

— Копеле такова! Дори имаш наглостта да искаш помощ от мен.

— Джинкс се нуждае от помощта ти. И нея ли мразиш?

— Разбира се, че не!

— В такъв случай направи само едно. Не ми се пречкай и си затваряй устата.

— Какво ще правиш?

— Не зная и ми е нужно време да реша. Принс, Анакондата, мисли, че съм тук по същата работа, за която и ти. Аз също трябваше да платя един милион долара. — Кат въздъхна. — Слушай, трябва да ти доверя нещо. Мога ли?

— Вероятно не.

— Ти си в не по-малка опасност от Джинкс.

— Така ли? Чувствам се в пълна безопасност.

— Грешеш! Не след дълго това място ще бъде нападнато от колумбийската армия.

— Глупости! Очакваш да ти повярвам ли?

— Трябва да ми повярваш. Ще го нападнат с всичките си средства — хеликоптери, парашутисти, тежки оръжия — всичко. Ще дойдат и ще превърнат това място във военна зона.

— Откъде могат да знаят, че се намираме точно тук? — запита Дел. — Тук не могат никога да ни намерят.

— Те вече знаят къде е — излъга Кат. — Имаше информатор. Групираат силите си на по-малко от двеста мили оттук, отвъд бразилската граница, и когато нападнат, ще стрелят по всичко, което се движи.

— Не ти вярвам. Как мога да ти вярвам?

— Не си длъжен. Но това, което чуваш, е истина. Един от хората на Принс уби майка ти и отвлече сестра ти. Само Господ знае какво са правили с нея. Животът на сестра ти, а и твоят зависят от теб.

Дел се разхождаше нервно напред-назад. Обърна се към Кат:

— Какво искаш да направя?

— Първо, стой далеч от Джинкс. Не позволявай да те вижда. Не трябва да ни вижда, докато се намира сред тълпата. Ако те види, кажи й да мълчи и стой далеч от нея. Аз ще намеря начин да я известя, че сме тук. С мене има една жена, която ми помага. Казва се Мег.

— Това е откачена работа — каза Дел.

— Зная, но няма какво да се прави. Аз трябва да измъкна Джинкс оттук и да я скрия, докато нападението отmine. Може би ще се наложи да се крием в джунглата, докато спре стрелбата. Бих искал да дойдеш с нас. Шансовете ти тук не са много добри.

Дел стоеше неподвижно и гледаше Кат.

— Ще направя следното — ще се върна в стаята и ще кажа на Анакондата всичко за това нападение. Той знае какво да прави.

— Какво може да направи? Доколкото видях, на тази среща всички бяха докарани с един хеликоптер за шестима пътници — на летището в Летиция нямаше друг. Знаеш какво ще направи Анакондата, ако му кажеш. Ще се качи на хеликоптера и ще се махне оттук, а останалите да вървят на майната си. Изборът ще бъде или колумбийската армия, или джунглата — решавай.

Дел се изсмя.

— Наистина ли мислиш, че просто ще се махне оттук и ще остави мястото да бъде разрушено? Не виждаш ли колко пари и работа са вложени?

— Дел, това място представлява малка част от богатството на този човек. Той има административна сграда и къща в Кали, които струват повече от това тук, мрежа от предприятия по цялата страна и Бог знае къде още. И знай, че не се е сдобил с тях, като е бил добър с хората.

— Майната ти! — каза Дел. Обърна се и тръгна към порталната врата.

Кат тръгна след него и когато стигна до вратата, Дел беше вътре и стоеше сам в средата на голямото фойе. Някой беше отворил две големи врати и хората се бяха преместили в друга стая. Дел ги последва, а Кат вървеше след него. Искеше да се опита да говори отново с него, преди да достигне Принс.

Дел се беше спрял, защото вниманието му беше отвлечено от нещо. Кат застана до него в края на групата и проследи погледа му. В центъра на стаята имаше две големи кръгли маси. На едната от тях имаше огромна купчина пари — пачки от стодоларови банкноти. Другата беше отрупана със също толкова висока купчина найлонови торбички, пълни с бял прах. Кат погледна към Дел. Той изглеждаше зашеметен.

Мег подръпна ръкава на Кат и запита.

— С нас всичко наред ли е?

— Не зная — отговори Кат, като не сваляше очи от Дел. — Ние сме...

— Господа! — Гласът дойде от другия край на стаята. — Господа, моля за вашето внимание.

Кат проследи гласа и видя Варгас.

— Господа, имам удоволствието да ви представя човека, който ви доведе тук, който направи всичко това — той разпери ръце, за да посочи парите и кокаина — възможно. Господа... и дами — Анакондата!

Избухнаха бурни аплодисменти и Принс пристъпи между масите.

— Добър вечер, господа — каза усмихнат той. Махна с ръка към масата с парите. — Тук са плодовете на вашите усилия — петдесет

милиона долара. — След това посочи към другата маса. — А тук са плодовете на моя труд — най-чист кокаин на стойност петдесет милиона долара. Събрали сме се тук, за да обединим усилията си и да постигнем обща печалба.

Кат чуваше за първи път Принс да говори и беше впечатлен. Гласът му беше богат и приятен, а маниерът му уверен. Той би могъл да бъде председател на някоя компания от „Форчън 500“, който се обръща към продавачите си. Всъщност Кат си помисли, че може би е точно такъв.

Принс продължи:

— Тази стока е само малка част от това, което ще произвеждам тук, а тези пари — нищожна част от това, което ние заедно ще получим. На неколкостотин метра оттук, в джунглата, се намира най-голямата и модерна фабрика за кокаин, която е била строена някога. През следващата седмица ще изоставим грубите и тромави методи, по които е произведен продуктът пред вас, и ще се пренесем в нова ера на производство. След около месец, когато отстраним спънките в системата, можем да увеличим продукцията си осем пъти и вие сте тук точно по тази причина. Вие, господа, тъй като повечето от вас са внимателно избрани заради успехите ви в законния бизнес, ще образувате базата на една нова система на разпространение и продажба, която ще покрие света за много кратко време. Естествено, ние ще ви снабдяваме с най-финия и най-чист продукт, който може да се намери, но ще правим и много повече от това. В разстояние на една седмица аз и моите хора ще ви инструктираме за нашите доказани методи — управление; наемане на продавачи; сигурността на мрежата ви; купуването на ключови служители на закона; вашето предпазване от незаконни действия, опазването и защитата на вашите операции. Планирали сме делова седмица, но половината от всеки ден и вечерите ще бъдат за развлечения. Предлагаме всичко, което може да ви предложи един добър хотел, а може би и малко повече. Има голяма библиотека с книги и видеокасети, плувен басейн и тенискортове, малко казино и доста добра дискотека. Ще има и женска компания, макар че трябва да се извиня за недостатъчния брой на дамите. Възможностите ни тук са използвани докрай и не можахме да доведем повече дами за случая. — Той се усмихна. — Но нашите момичета са

много навити и можете да бъдете сигурни, че на никой от вас няма да се налага да остане цяла седмица без женска компания.

Вътрешностите на Кат се свиха. Младите жени, които беше видял, трябва да развличат посетителите, а Джинкс беше между тях.

— И накрая, преди да отидем на вечерята, моля да ми позволите да спомена едно-две от правилата тук. Можете да се движите свободно из района, изследвайте всичко, с изключение на фабриката и джунглата. Ще посетите фабриката с водач, но не искаме работата да бъде смущавана от непредвидени посещения. Недейте да влизате в джунглата, защото има вероятност да не се върнете. По-гъста е, отколкото си мислите, и е много лесно да загубите ориентация и да се отдалечите от лагера, докато мислите, че се приближавате към него. Има и зверове, които обичат човешка плът. Ще ви помоля да бъдете в помещенията си преди полунощ и да не излизате навън до разсъмване. Нощем удвояваме охраната, а хората ми са инструктирани първо да стрелят, а след това да задават въпросите. Последно и най-важно. Трябва да ви кажа, че не търпя използването на наркотици тук. Всъщност не търпя използването на наркотици от никой, който е свързан с мен, и вие, господа, бяхте избрани донякъде и защото не сте потребители. Но въпреки всичко някой може да се е промъкнал през мрежата на моите проверки и трябва да ви предупредя — и съм напълно сериозен, — ще застрелям на място първия, който бъде хванат. Сега, дами и господа, вечерята е сервирана. На всеки стол ще намерите картичка с имената. — Принс махна с ръка и още една голяма врата се отвори — пред тях се намираше огромна зала за вечеря с една дълга маса.

Кат остана назад с Мег и наблюдаваше Дел, който влезе в стаята с другите.

— Това е синът ми, Дел — каза той. — Не се разбираме от няколко години. Тук е в качеството си на купувач и не мога да обещаая, че няма да ни предаде, но трябва да рискуваме.

— О, страхотно — каза тихо Мег.

— Още нещо — продължи Кат. — Джинкс не знае, че и двамата сме тук, и не искам да ни вижда, без да е предупредена. Не зная дали ще седим един до друг, но опитай да се добереш до нея и да й кажеш, че Дел и аз сме тук. Ако можеш, разбери къде е стаята ѝ и как можем да се срещнем.

— Добре — каза Мег.

Влязоха в стаята и видяха, че всички са се струпали около стената, която беше стъклена и имаше врата в единия край. Кат и Мег последваха останалите. Зад дебелото стъкло част от джунглата беше оградена от покрив. Имаше много зеленина, а през средата преминаваше малко поточе. Всички се бяха загледали в нещо. Кат погледна и видя най-голямата змия, която някога беше виждал, увиснала на едно дърво.

— Господи! — каза неволно той.

— Това е анаконда — каза Мег. — Виждала съм, но беше много по-малка.

Огромното влечуго не забелязваше публиката си. Хората постепенно започнаха да се оттеглят към масата и да търсят местата си.

Мег намери своята картичка, а след нея и Кат — от другата страна на масата през дванадесет стола. Забеляза, че Дел е на отсрещната страна, близо до края на масата. Лицето му имаше безучастен израз, но той беше спокоен. След това видя и Джинкс, която седна близо до Мег — на два стола от нея. Помисли си, че това е добре, защото Мег имаше възможност да разговаря с нея. На стола между тях се настани Дени.

Джинкс лесно можеше да види Кат и това го тревожеше. И все пак външният му вид се беше променил — тогава косата му беше по-дълга, брадата по-гъста, пък и беше наддал двадесет килограма. Но Джинкс би могла да си го спомни по-слаб и бръснат — през годините, когато тя беше в юношеска възраст. Тя погледна точно в него. Кат се обърна, а после крадешком я стрелна с очи. Не беше реагирала. Дени ѝ каза нещо, но тя не му обърна внимание и той, изглежда, се ядоса. Тя многозначително се обърна встрани и започна да разговаря с мъжа от другата ѝ страна.

Вниманието на Кат беше погълнато от Джинкс и не видя човека, който седна до него, докато той не го заговори:

— Красива е нали?

Кат се обърна и видя до себе си Принс.

— Да — отговори той. След това запита: — Как убедихте толкова красиво момиче да дойде сред джунглата?

Искаше му се да вземе вилицата и да я забодне в лицето на Принс.

Той се усмихна. Показаха се бели и равни зъби.

— О, има различни начини за привличане. Вие сте югоизточен, нали?

На Кат му трябваше един момент да се досети какво искаше да каже Принс.

— О, да. Казвам се Боб Елис.

Стиснаха си ръцете.

— Е, Боб, ще те направим богат.

— Аз вече съм богат.

Принс се засмя с глас.

— Разбира се, че си. В края на краищата си заплатил един милион долара, за да отседнеш за една седмица на курорт в джунглата, нали?

— Точно така.

— Кажи ми, Боб, какво желаш, а все още го нямаш?

— Искам да бъда богат колкото теб — усмихна се Кат.

Принс се засмя отново.

— Това ми харесва — каза той. — Харесвам амбициите. Ще бъдеш богат, Боб, ще бъдеш богат.

Кат посочи с глава към стъклото в другия край на стаята.

— Това е анаконда, така ли?

— Разбира се. Най-голямата, която някога е хващана. Индианците, които разчистваха земята тук, я хванали. Щеше да бъде жалко да я убием, затова ѝ построихме дом.

— С какво я храните?

— Малки животни и по някой и друг човек.

Кат не можа да разбере дали Принс се шегуваше или не.

Супата дойде и започнаха да се хранят.

— Кажи ми — запита Кат, — как се случи така, че ме сложиха да седна до Анакондата?

— Жребий — отговори Принс. — Не съм имал никакви претенции.

— Засегнат съм — каза Кат. — Помислих си, че сте ме избрали.

— Е, виждате, че не познавам никого тук, освен хората си и не бих могъл да имам предпочитания. Разбирам обаче, че водите някого със себе си.

— Да. Деловия си партньор.

— Добър избор — каза Принс, като гледаше към Мег, — ако е толкова умна, колкото и привлекателна.

— Такава е. — Осени го внезапна мисъл. — Играете ли тенис?

— Играя.

— Мег и аз сме доста опасна смесена двойка. — Кат посочи Джинкс с глава. — Може би ти и твоята дама ще се срещнете с нас. Тя играе ли?

— Да, разбира се. Доста добре — каза ентузиазирано Принс. — Утре сутринта в осем? Обичам да ставам рано, жегата става след мен.

— Осем е добре. Изглежда, че е по-добре да остана трезвен тази вечер.

Принс отново се засмя. Донесоха основното блюдо, а той се обърна и започна разговор с човека от другата си страна.

Кат погледна към мястото, където седеше Джинкс, но видя, че нейният стол е празен. Мег също не беше на масата. Кат имаше желание да стане и да тръгне да ги търси, но го преодоля и се съсредоточи над храната си, която беше превъзходна. След около пет минути Джинкс се върна. Не го погледна, а веднага започна разговор с мъжа до себе си. Скоро се върна и Мег, но и тя не погледна към него. Изглеждаше много заета.

Принс се изправи.

— Сега, приятели, ако сте изпили кафето си, ще се оттеглим. За онези, които биха желали малко нощен живот, дискотеката се намира на две минути път оттук. Пригответе си малко представление за вас.

Кат отиде при Мег и последваха тълпата.

— Какво стана? Говори ли с нея?

— Да, но нищо не разбирам — каза Мег. — Сигурен ли си, че това е дъщеря ти?

— Какво говориш? Разбира се, че съм сигурен.

— Това е много странно.

— *Какво?*

— Бяхме сами в тоалетната на втория етаж. Започнах да ѝ разказвам за теб и за Дел, но тя не разбра нито дума, докато не минах на испански. Момичето е южноамериканка.

— Това не е възможно.

— Не мога да определя точно акцента ѝ. Джинкс говори ли испански?

— Учила го е в училището, но не разбирам как може да го говори много добре.

Мег въздъхна.

— Виж! Ако ти си отвлечен от кокаинов барон и изведнъж някой дойде и ти каже, че баща ти е долу, как ще реагираш? Тя ми обясни на испански, че не разбира за какво ѝ говоря, и си тръгна. Сигурен ли си, че това е дъщеря ти?

— Мег, казвам ти, че това е Джинкс. Мислиш ли, че няма да позная дъщеря си?

Мег го погледна и каза:

— Започвам да се съмнявам.

29.

Кат разтърси Мег и я събуди.

— Колко е часът? — измърмори тя.

— Седем и тридесет. Имаме тенисмач в осем.

— *Какво?*

— Извинявай. Снощи забравих да ти кажа. Ще играем тенис с Принс и Джинкс.

Мег седна в леглото и разтърка очите си.

— Всичко това е смешно. Идваме в този лагер в джунглата, който се оказва някаква амазонска почивна станция на рокендрола. Намираме дъщеря ти, която не говори нищо друго, освен испански и е във властта на някакъв кокаинов магнат, и играем тенис с тях.

— Е, никога не съм те карал да скучаеш, пали?

Тя го прегърна с едната си ръка и го целуна.

— Бог е свидетел, че това е вярно. Слушай, бих те проснала и бих те изчукала точно сега, ако не трябваше да играя тенис.

Принс ги очакваше, като загряваше с Джинкс.

— Добро утро! — извика бодро той.

— Добро утро! — извика в отговор Кат. — Съжалявам, че закъсняхме.

Наблюдаваше Джинкс. Тя отиде от другата страна на мрежата при Принс. Малко понапълняла е, но трябваше да е Джинкс. Дори начинът, по който връщаше топката, беше същият.

Принс спечели сервиса, но загуби сета с шест на три.

— Слушайте, вие сте по-силни от нас. Защо не си разменим партньорите? Така може да направим и по-добър мач.

— Дадено — отговори Кат. — Мег, играй с нашия домакин.

Наблюдаваше Джинкс отблизо, докато тя заобиколи мрежата. Не избягваше погледа му, но не показа с нищо, че го познава. Кат се забави със сервиса. Опитваше се да измисли какво да предприеме. Спечелиха играта и си размениха полетата. Кат се постара да върви близо до Джинкс.

— Слушай ме, но не реагирай — каза тихо той. Дойдох да те измъкна оттук и искам да зная къде се намира стаята ти.

— *Que?* — каза тя, като вдигна веждите си. — Не говоря английски — продължи със силен акцент. — Вие говорите ли испански?

— За бога, Джинкс! Какво става с теб? Тук е тате. Не ме ли позна?

Бяха достигнали крайната линия. Тя се усмихна и вдигна рамене, а след това посочи себе си.

Кат погледна към Принс. Той разговаряше с Мег.

— Да. Дойдох за теб! — каза той, като се опитваше да не изкрещи.

Джинкс посочи топката. Беше й ред да бие сервиса и тя искаше топката.

Кат довърши мача с размътено съзнание, разочарован и объркан. Принс и Мег спечелиха лесно следващите два сета. Принс ги подкани да отидат към един малък павилион, намиращ се встрани от корта.

— Закусвали ли сте? — запита той. — Присъединете се към нас.

Взеха си яйца, кренвирши и бекон от бюфета и седнаха на красиво наредената маса.

— Хубав мач — каза Принс, — но не бяхте съвсем добър през последните две игри.

— Май още не съм се събудил напълно — каза неуверено Кат. — Кажете ми, как избрахте това място за фабриката и... всичко това?

— Фабриката беше първа — отвърна Принс. — Избрах мястото просто защото е достатъчно отдалечено. Качихме се на един хеликоптер в Летиция и започнахме да търсим. Тук имаше малко незалесена земя, а и близо на север има река. Вземаме водата оттам. Започнахме достатъчно семпло, но бизнесът беше така добър, че си струваше да построя нещо по-трайно. На практика тук сме предпазени от всякакви неканени посетители.

— Но мястото може да стане известно на властите, нали?

— Евентуално и предполагам, че ще стане — отговори Принс. — Но вие не осъзнавате доколко сме проникнали в, органите на властта. Практически няма нищо, което се върши в полицията или армията, без аз да знам за него. Достъпът до тази информация е забележително евтин, като се има предвид действителната ѝ стойност.

— В такъв случай вие не се страхувате от арестуване?

— Разбира се, че не, но дори и да арестуват някой от хората ми, той никога няма да стигне до съд, ако стигне, никога няма да бъде осъден, а ако бъде осъден, няма да излежава присъдата. Почти няма човек, който не може да бъде подкупен, а изключенията обикновено изчезват.

Кат не знаеше какво да каже. Принс грешеше за армията. Дано да греши. Кат насочи вниманието си към яйцата. Но Принс не беше свършил с интересните неща.

— Ще ти кажа, Боб, че след две години ще контролираме напълно тази страна. — Облегна се и отпи от портокаловия сок. — Никой няма да заема служба без нашето одобрение. Нито един служител няма да бъде назначаван, нито един полицай няма да бъде наеман или повишаван, нито един военен офицер няма да има правото да командва, нито един съдия да заседава, ако аз не разреша. Мислил ли си какво нещо е човек да има на разположение цяла една нация?

— Не, не съм — отговори Кат.

— О, аз не искам да бъда един нов Адолф Хитлер, не ме разбирай неправилно. Изобщо не се интересувам от политика или от международното положение, ако не засягат бизнеса ми. Не желая да управлявам тази страна, а просто да контролирам хората, които я управляват. И повярвайте ми, хората ще бъдат много по-добре, когато аз контролирам.

— Как? — запита Мег. — Ще направите ли нещо за тях?

— Разбира се. Тази страна има външен дълг от тринадесет милиарда долара. Не колкото Бразилия и Аржентина, но е достатъчно зле.

Кат преглътна.

— *Тринадесет милиарда долара?* Как по дяволите можете да платите това?

— Нашият консорциум, заедно с още шест други, притежава значително повече от това — каза Принс. — А след като този дълг се изплати, доларът от данъчното облагане може да бъде изразходван за жилищно строителство, професионално обучение, промишлено развитие и най-вече за програми за лечение на наркомани.

— Не разбирам — каза Кат. — Защо ще искате програма за отказване от наркотиците в тази страна?

— Много просто — отговори Принс, като разтвори ръце. — Проблемът с наркотиците е много скъп за нацията — поражда силна престъпност, която изисква голям полицейски апарат и система от затвори, за да бъде контролиран. Ще елиминираме проблема с наркотиците много бързо, защото ние владеем източника им. Ние виждаме търговията с кокаина изцяло като износна. Когато посетите тази страна след пет години, ще видите общо благоденствие, туризмът ще бъде възроден, просяците и крадците ще са се махнали от улиците, решетките ще бъдат свалени от прозорците и вратите на къщите. Колумбия ще бъде перлата на западното полукълбо. Повярвайте ми, ще направя всичко това реалност.

— Това е смайващ план — каза Мег. — Колко хора ще трябва да убиете, за да осъществите това?

Принс вдигна рамене.

— Има ли значение? Колкото трябва. Наркоманите, които не се поддават на лечение, трябва да заминат, известна част от правителствените, съдебните и журналистическите среди също ще трябва да бъдат елиминирани. Ще има цензура върху пресата, но само дотолкова, доколкото засяга нас. Всичко това ще бъде извършвано по много делови начин. Това е тайната на моята програма — провежда се стриктно по доказани предприемачески методи.

Кат погледна Джинкс. Тя се хранеше и очевидно не обръщаше внимание на разговора.

Принс се изправи.

— Желаете ли малка разходка из мястото?

— Да, благодаря — отговори Кат. — С удоволствие.

Принс се обърна, каза нещо на испански на един прислужник, а Кат прошепна на Мег:

— Опитай се да говориш с Джинкс. Разбери къде е стаята ѝ и какъв режим има.

Принс ги поведе към голямата къща. Кат тръгна до него, а Мег изостана с Джинкс.

— Колко време ти е трябвало, за да построиш всичко това?

— От началото минаха две години. Когато наемеш работници, плащаш им добре и ги държиш тук, докато свършат работата, всичко става много бързо. Не е завършено, но след два месеца ще бъдем готови.

— Виждам, че строите самолетна писта — каза Кат.

— Да. Ще имаме писта, която може да приема голям транспортен самолет, както и моя.

Продължиха напред по пътеката. Принс показва водопречиствателната станция, зеленчуковата и овощната градина.

— Тук имаме всичко необходимо. Когато пистата стане готова, ще можем да донасяме каквото ни е нужно направо от Богота.

— Не сте ли малко откъснати от външния свят? — запита Кат.

— Елате. Ще ви покажа нещо — каза Принс и ги поведе в къщата към канцеларията на Варгас.

Варгас вдигна поглед от бюрото.

— Не си губи времето с нас — каза му Принс и продължи към съседната стая, която беше пълна с електронно оборудване.

— Тук имаме пълен комуникационен център. Свързваме се със света, както един кораб в морето — и той посочи към една група от радиооборудване, а след това към друга, която един техник монтираше. — Скоро ще имаме собствена международна телефонна система. Близо до фабриката се монтират две сателитни антени, които ще ни свързват със света чрез спътник — ще можем да приемаме всяка телевизия, която си пожелаем. Надявах се, че ще имам тези неща готови за това събиране, но нещата се позабавиха.

Принс отиде до един компютърен терминал и започна да обяснява. Вниманието на Кат беше привлечено от намиращия се до лакътя на Принс принтер „Кат-1“. До него, с лицевата страна надолу, лежеше упътването за работа, а на обратната страна беше отпечатана негова снимка, направена в канцеларията му след случката с яхтата, когато беше обръснал брадата си и загубил килограми. Приликата беше поразителна. Под снимката името му беше с удебелен шрифт.

— Ние сме така добре оборудвани, както всички корпорации — казваше Принс. — Нормалните си операции ръководим от квартирата ни в Кали, но тук имам достатъчно средства, за да издавам нареждания.

Кат се разходи из стаята, като разглеждаше апаратурата. Спря се до Принс, взе упътването за принтера и започна да го разглежда.

— Имате ли офис тук? — запита той.

— Имам удобен апартамент на горния етаж и кабинетът ми се намира там — отговори Принс, но не предложи да го покаже.

Кат затвори упътването за принтера и го постави на един рафт над него, далече от погледа на Принс.

— Е, аз имам работа — каза Принс. — Вие можете да си поръчате обяд във вилата. Имате разписанието за семинарите, нали?

— Да — отговори Кат.

Последваха Принс до главното фоайе, а той се извини и се изкачи по стълбите. Джинкс го последва като кученце.

Кат хвана Мег за ръката и я изведе навън.

— Е? Откри ли нещо?

— Живее с Принс в апартамента му — каза Мег. Тръгнаха по пътеката към вилата си. — Другите момичета имат нещо като обща спалня в задната част на къщата.

— Това е лошо. Трудно ще мога да се добера до нея, ако е с Принс през цялото време.

И въпреки това желанието му да се добере до нея, пък и до Принс, се засили.

— Успя ли да разбереш още нещо?

— Казва, че е родена и израснала в Картагена, но акцентът ѝ не е както трябва. Може би е американка.

— Това е безсмислица. Джинкс е. Уверявам те.

— Тя каза още нещо.

— Какво?

— Питам я как се е запознала с Анакондата.

— И?

— Думите ѝ бяха „Винаги съм познавала Стан“.

— Господи! Той ѝ е направил нещо, упоил я е или нещо такова.

— Не играе тенис като упоен човек, Кат. Момичето ми изглежда съвсем нормално. Или най-малкото толкова нормално, колкото човек може да е на място като това. Тя изглежда доста доволна, че е със Стан.

— Направил ѝ е нещо — каза упорито Кат. — Трябва да намеря начин да я измъкна оттук.

Мег спря и се обърна към него.

— Кат! Изслушай ме.

— Добре — спря се той.

— Може би не си откачен. Може би това момиче е дъщеря ти.

— Е, благодаря поне за това.

Мег продължи:

— Но тя не е вече твоята дъщеря — това трябва да ти бъде ясно.

— Какво говориш? Искаш да кажеш, че след като вече не е същата, аз трябва да забравя за нея?

— Не. Не искам да кажа това. Знам, че ще се опиташ да я измъкнеш оттук.

— За това си права.

— Но трябва да осъзнаеш нещо.

— Какво? — запита той.

— Тя няма да иска.

30.

Кат седя вцепенено по време на следобедните уроци на тема „Създаване на мрежа за продажба на кокаин в откупена територия“. Намираше се тук вече двадесет и четири часа и не беше стигнал доникъде. Да. Знаеше къде живее Джинкс, но се оказа, че това може би е най-добре охраняваното място — всъщност *единственото* сигурно място. С изключение на фабриката в лагера беше достатъчно лесно да се види всичко и никой не питаше никого къде отива. Принс и хората му, изглежда, се считаха за неуязвими поради отдалечеността им и след като бяха проверили всеки, който се намираше тук, бяха достатъчно надменни, за да не подозират никого.

Лекцията свърши и Кат се върна във вилата. Мег беше на друга лекция и все още я нямаше. Температурата отвън беше замайваща, а влагата правеше нещата още по-лоши. Кат обу банските си и тръгна към басейна. Там имаше шест души, които бяха насядали по масите и пиеха напитки. Между тях беше Дел, когото виждаше за първи път от миналата вечер. Кат преплува две дължини, седна на ръба на басейна и започна да чака. Скоро Дел дойде и седна до него.

— Опитвах се да разговарям с Джинкс снощи — каза той. — Тя се престори, че не ме познава и дори, че не разбира какво говоря.

— Зная. Имам същия проблем. Не зная дали се преструва.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би не е с всичкия си. Може би това, през което е преминала, е било толкова ужасно, че просто е блокирала.

Дел стисна челюстта си и за момент не каза нищо.

— Ти сериозно ли говореше снощи? — запита той накрая. — За нападението и за отмъкването на Джинкс.

— Да. Съвсем.

— Добре. Няма да ти преча.

— Ами милионът? — запита Кат.

— Мислих за това и смятам, че мога да си го възвърна, когато започне нападението, е, може би и нещо повече.

— Дел, лудост е да се опитваш. И без да предприемаме разни глупости, ще бъде достатъчно трудно да се спасим от войниците.

— Не ми разправяй какво е глупаво — промълви Дел през зъби.
— Мога да се грижа за себе си.

— Както кажеш — отговори Кат. Трябваше да се старае да не предизвиква повече конфликти с Дел. — Само запомни — скрий се някъде, докато премине стрелбата, а след това се предай. Кажи им кой си и обясни, че си бил тук, за да ми помагаш. Ако аз не се измъкна, питай за човек на име Бари Хеджър. Той е важна личност в посолството в Богота.

— Това кога ще стане?

— Не съм сигурен, но ако чуеш хеликоптери, значи е започнало.

— Ясно — каза Дел и понечи да стане, но Кат го задържа.

— Слушай, когато всичко това свърши и ако се измъкнем живи, искам да поговорим и да се опитаме да намерим общ език.

За момент Дел изглеждаше несигурен и уязвим. След това се изправи и се отдалечи.

Кат се върна във вилата. Мег беше легнала и си вееше с ветрило.

— Какво ново? — запита тя.

Кат седна на леглото до нея.

— Засега не можем да постигнем нищо.

Мег се изправи и се облегна на лакът.

— Какво искаш да кажеш? Аз мисля, че се справяме добре. Намерихме Джинкс, знаем къде живее, а и аз имам една великолепна видеокасета — каза тя и потупа голямата си дамска чанта, която беше поставена на леглото до нея и в която имаше миниатюрна камера. — Записах целия разговор с Принс по време на закуската след тениса. Ще бъде невероятно в ефира. Сега искам само няколко снимки на приближаващите се хеликоптери.

— Извинявай. Не исках да кажа, че не сме стигнали донякъде, а че просто няма докъде да стигнем. Няма да можем да накараме Джинкс да излезе от къщата. Мисля, че ще трябва да предприемем по-преки действия.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че е време да включа транзистора и да повикам войските. Утре призори ще изляза да потичам. Ще ида до пистата и ще оставя транзистора там. След това трябва да се разположим до

голямата къща. Когато чуем първия хеликоптер, ще изтичаме в стаите на Принс, ще се заключим вътре заедно с него и Джинкс, докато стрелбата премине. Какво мислиш?

— Стаите му ще бъдат охранявани.

— Ако е необходимо, ще си пробием път със стрелба, но разчитам на теб да ги уговориш да ни пуснат да влезем.

— Е, мисля, че ще имам достатъчно добър изглед от прозорците на Принс, нали?

Кат се усмихна.

— Предполагам.

Наведе се и я целуна. Тя го придърпа на леглото и сгуши главата си на рамото му. Не след дълго заспа. „Май че така е по-добре“ — помисли си Кат. Искаше да ѝ разкаже какво мисли да направи тази вечер, но може би беше по-добре тя да не знае.

Кат се облече за вечеря и докато Мег беше в банята, той махна фалшивото дъно от брезентовия сак и извади автоматичния пистолет. Сложи си раменния кобур, зави заглушителя на цевта и се опита да нагласи пистолета в кобура. Не влизаше с поставен заглушител. Разви го, сложи го в джоба на панталона си и пъкна пистолета в кобура.

Тази вечер на масата нямаше картички с имената. Кат и Мег седнаха близо до вратата, далеч от Принс и Джинкс. Атмосферата беше някак си по-приятелска в сравнение с предишната вечер. Хората започваха да се опознават. Кат установи, че е седнал до англичанина с дебелия костюм, който сега беше облечен по-подходящо.

Англичанинът се представи.

— Откъде сте, приятелю? — каза провлечено той.

— От югоизточните Съединени щати — отвърна Кат.

— Аз съм лондончанин — каза Куут. Беше пил доста. — Живея в Бъркшир в момента, но очаквам не след дълго да се върна в Лондон — И той намигна грубо. — След като започне да идва стоката, нали се досещате. Недвижимите имоти в Лондон имат много добра стойност тези дни. Мисля си за Ийтън Скуеър.

— Хубаво място — каза Кат.

— Проклетият Уестминстърски херцог притежава цялото това шибано място.

— Чувал съм.

— Бяхме в казармата заедно.

— Така ли?

— О, да, разбира се. Не може да се каже, че бяхме близки, но все пак предполагам, че ще му е приятно да се преместя в Ийтън Скуеър. Старият полк и прочие...

— Това помага и при създаването на връзки, предполагам.

Англичанинът намигна отново.

— Били ли сте с някое от тези момичета?

— Не.

— Страхотни са. Снощи бях с една. Американка.

Кат замръзна.

— Анакондата трябва да се отнася много добре с тях. Беше страшно навита.

Кат не каза нищо.

— Чувам, че тази вечер ще има малко представление в дискотеката. Ще ходите ли?

— Не съм мислил за това.

— О, трябва да идете, приятелю. Всички ще бъдат там. Казват, че ще бъде страхотно. — Намигна отново, а след това очите му придобиха странно изражение.

Кат проследи погледа му. Вратите на стаята бяха отворени и един индианец, облечен в униформа с цвят каки, с автомат в ръка, застана на вратата. С него имаше някакво момиче и той го държеше за косата.

— Господи! — възкликна англичанинът. — Тя е моята! Искам да кажа онази, с която спях снощи!

Момичето трепереше силно и плачеше. По носа и горната ѝ устна имаше бяла прах. В стаята стана много тихо.

Кат дочу скърцане на стол в другия край на масата. Не можеше да откъсне очи от ужасеното момиче. Принс влезе в полезрението му. Движеше се спокойно и бавно. Приблужи се до момичето и спря. Войникът каза нещо, което Кат не можа да долови. Принс посегна към кобура на колана на войника, разкопча го и извади пистолет тридесет и осми калибър. Войникът дръпна рязко косата на момичето назад, тя започна да плаче. Принс пхна дулото на пистолета в устата ѝ и натисна спусъка. Дълга струя кръв плисна от тила ѝ и тя увисна. Принс върна пистолета на войника и се обърна към присъстващите.

— Ужасно съжалявам, че прекъснах вечерята ви, дами и господа, но ви обясних, че употребата на наркотици е забранена. Тази забрана е

нарушена и беше необходимо да взема мерки. Моля, продължавайте да се храните.

Принс махна с ръка на един от сервитьорите, който извади една салфетка и започна да попива кръвта. Войникът издърпа момичето от стаята, като го влачеше за косата. Принс се върна на стола си.

Кат седеше, без да мърда. Мег вдигна чаша вода и я изпи. Лицето ѝ беше бледо. Англичанинът издаде някакъв звук, стана и излезе от стаята с притисната до устните си салфетка. Дочу се шум от разговори, но този път слаб. Кат погледна към Джинкс. Погледът ѝ, вперен напред, беше празен. Долната ѝ устна трепереше.

Кат изпита силно желание да не изчаква до сутринта, а да се изправи срещу Анакондата. Всичките му намерения за това, което искаше да направи с него, сега се изпариха.

31.

Спряха на едно разклонение на пътеката.

— Как се чувстваш? — попита Кат.

— Зле — отвърна Мег. — Виждала съм да убиват хора и преди. Виждала съм и екзекутиране на хора. Във Филипините видях шест души, заставени да коленичат и застреляни в тила от партизани комунисти. Но никога не съм виждала нещо толкова преднамерено... небрежно. Мисля, че Принс е луд и не е нужно да отбелязвам — много опасен.

— Това спокойно можеше да бъде Джинкс — каза Кат.

— Ще бъде, ако не я измъкнеш оттук.

— Зная. Ще го сторя утре. Сега смятам, че трябва да се върнеш във вилата и да си починеш. Аз все още не съм готов да спя.

— Внимавай — каза му тя, като го целуна леко и тръгна. Кат я гледа известно време, а след това се обърна и се отправи към дискотеката, която се намираше в една постройка на около стотина метра от голямата къща, сгущена зад дърветата. Опитваше се да запази самообладание. Гневът, който беше контролирал толкова внимателно от пиратския акт насам, сега заплашваше да го залее и напразното убийство на момичето беше преляло чашата. Дълбоко в себе си знаеше какво ще направи, но като осъзна, че ще го извърши тази вечер, се изненада.

Отвори вратата на сградата и го посрещна стена от шум. Не можеше да определи какво точно е това, може би беше музика, но силата беше зашеметяваща. Сложи ръце на ушите си и присви очи. Изглежда, това беше някакво светлинно шоу, съпроводено с музика, но никой не танцуваше. Хората, повечето от които мъже, стояха на редици, спускащи се към дансинга, и гледаха нещо. Кат отиде до края на тълпата и се повдигна на пръсти, за да може да види.

Двама надарени индианци танцуваха с много красива блондинка на един килим, проснат на пода. Един от мъжете легна долу, а момичето клекна между краката му. Наведе се над него и пое пениса

му в устата си, като остави бедрата си повдигнати нагоре. Другият мъж намаза големия си член с някакъв мехлем и го вкара отзад. Тримата започнаха да се движат, склучени в този ексцентричен сексуален танц.

Кат отвърна поглед, почти му се доповръща. Момичето не беше по-голямо от Джинкс и изглеждаше упоено и изплашено. Някои от тълпата крещяха окуражително и надвикваха ужасната музика.

Кат започна да оглежда внимателно публиката. Видя този, когото търсеше, застанал в края на тълпата, почти най-отпред. Представлението, изглежда, току-що беше започнало и Кат имаше чувството, че няма да спре скоро. Искаше да огледа мястото. Проправи си път през тълпата, мина покрай някаква колона и се озова в слабо осветен коридор, в чийто край имаше врата. Тръгна бързо по коридора, мина покрай женската тоалетна и стигна до мъжката. Вътре имаше четири писоара и две тоалетни. На другата стена имаше четири мивки. Помещението беше скъпо обзаведено, но толкова слабо осветено, колкото и коридора. Кат излезе. В края на коридора, от лявата страна, имаше двукрилна врата, която се отваряше в двете посоки и водеше към някаква кухня, където работеха двама души от персонала в бели униформи.

Кат отвори вратата в края на коридора, погледна в тъмната стая и намери ключа за осветлението. Това беше голям килер, добре запасен с консервирани храни и продукти от първа необходимост. Той влезе в стаята. До отсрещната стена, където имаше чували с картофи и лук, се намираха два еднакви варела с изсушен фасул, единият от които беше отворен наскоро и беше пълен, а другият имаше само два-три сантиметра на дъното. Кат изключи осветлението, излезе от килера и се върна в дискотеката.

Шоуто продължаваше, но участниците бяха нови. Сега имаше две момичета и един огромен латиноамериканец. Интересът на тълпата беше все така жив. Кат погледна към този, за когото беше дошъл — изглеждаше отегчен. Изведнъж човекът се обърна и започна да си проправя път през тълпата към коридора. Кат се промъкна до колоната и започна да го наблюдава — отиваше към мъжката тоалетна. Погледна назад, за да се увери, че никой не идва. Тълпата беше изпаднала в екстаз. Кат си помисли, че това е прекалено добре и нещо ще се обърка. Беше напрегнат и дишането му се учести.

Тръгна бързо надолу по коридора, като поглеждаше назад през рамо, и влезе в тоалетната. Дени стоеше пред един писоар. Кат отиде до мивката и започна да мие ръцете си. Музиката беше силна и се чуваше добре. С разтреперани ръце написка с вода лицето си. Моментът, за който дори се боеше да се надява, беше настъпил.

— Хубаво шоу, а? — каза високо Дени.

Кат подскочи. Не очакваше той да го заговори.

— Да.

Дени закопча ципа на панталона си и пристъпи до съседната мивка. Пусна водата и започна да си мие ръцете.

— Да. Тези момичета съм ги избирал аз. — Беше пиан. — Всяка една от тях. Анакондата не обича латиноамериканки. Само северноамериканки. И те трябва да са от класа и да са млади. Аз му ги доставям.

Дени се наведе над мивката, плисна вода на лицето си и започна да го разтърква енергично.

Кат отстъпи назад от мивката, обърна се към Дени и с всичката сила, която можа да събере, го ритна в основата на гръбначния стълб. Викът на Дени беше отчасти заглушен от крана, в който си разби устата. Но при този шум никой не би могъл и да го чуе. Той падна по гръб, продължи да вика и започна да плюе зъбите си.

Кат извади автоматичния пистолет. Лицето на Дени се беше изкривило. Смаян, изведнъж спря да вика.

— Педераст такъв! — изсъска той, — Не усещам нищо в... мамка му, не мога да си движа краката!

Кат извади пълнителя с патроните от пистолета, разгледа го така, че да види Дени, и го пъкна обратно.

— Това е, защото сега си парализиран.

— Кой си ти? — избърбори Дени. — Защо правиш това с мен?

Кат извади заглушителя от джоба си и започна да го завърта на цевта на пистолета.

— Имаш къса памет, Дени. Запознахме се преди няколко месеца, когато притежавах малка яхта с името „Катбърд“ и когато имах жена и дъщеря. Закарах те до Панама, не си ли спомняш? Разбира се, не стигнахме дотам...

Лицето на Дени изразяваше страх и той се опита да лази по пода, като влачеше безпомощно краката си.

Кат го грабна за яката, издърпа го и го подпря в един ъгъл.

— Не ме изоставяй, Дени. Изостави ме последния път, когато мислеше, че си ме пречукал със собствената ми пушка, след като беше убил жена ми и онова момиче. Коя е тя? И защо я уби и я заряза там?

Дени го гледаше онемял.

Кат удари заглушителя в костта на носа му и я счупи. По ризата на Дени плисна кръв.

— Разказвай или ще продължавам да ти причинявам болка.

— Тя беше старото гадже на Педро — проплака Дени, като сега се стараеше да умилостиви Кат. — Беше му писнало от нея и реши, че случаят е удобен, за да я разкара. Тя го беше заплашвала, че ще отиде при ченгетата и ще им разкаже за кокаина, с който търгува.

— Да. Чиста работа, нали? Пръсваш ѝ главата и я оставяш да потъне с мен, жена ми и „Катбърд“. — Кат го хвана за косата и тресна главата му в стената. — Какво направи с Джинкс? Защо говори само на испански?

Дени извика и хвана главата си с ръце.

— Не съм ѝ правил нищо. Заклевам се в Бога, дори не съм я чукал! Анакондата ги иска пресни! Но тя не искаше да говори и не отговаряше на името си. Аз и Педро я закарахме в Картагена, а тя през целия път седеше свита като бебе в кърмата на яхтата. Отказваше да говори няколко седмици. Анакондата беше пратил една жена да се грижи за нея и тя ѝ говореше на испански. Когато започна да се съвзема, говореше само на испански. Заклевам се в Бога! Не съм ѝ правил нищо!

— Не — каза Кат, като насочи пистолета към Дени. — Нищо. Само дете уби родителите ѝ, изостави ги на потъващата яхта и я продаде на един садистичен маниак, който... — Кат спря да говори, като осъзна какво е направил Принс на Джинкс, за да я накара да се отдели от собствената си личност и да откаже да говори и родния си език. — Гнусно малко копеле — каза Кат тихо. Изстреля няколко куршума в дупката на тоалетната.

— О, Господи! — заплака Дени. — Моля те, недей... О, Господи!

— Малко късно е да викаш Господ, Дени. Тази вечер ще спиш в ада. — Кат почака малко, за да може Дени да осъзнае думите му, а след това стреля в челото му. Пистолетът издаде звук, подобен на пляскане

с ръка върху кожен куфар. Дени изпусна къса въздишка и главата му увисна. Кат стреля още веднъж в слепоочието му.

Погледа трупа за момент и отиде бързо до вратата. Огледа се. Веселбата в дискотеката продължаваше и коридорът беше празен. Кат се върна, хвана тялото на Дени за китката, дръпна го от стената и го преметна на хълбока си. Погледна отново в коридора, преметна тялото върху бедрото си и като ходеше полуприклекнал, занесе тялото в килера. Включи осветлението и занесе Дени до почти празния варел. С известно усилие успя да напъха тялото с краката напред и го сви като бебе в утроба. Размени местата на двата варела, взе един голям черпак от рафта и започна да прехвърля сушения боб във варела с тялото. Напълни го догоре и Дени изчезна под боба.

Кат изгаси осветлението и излезе в коридора. Нищо не се беше променило. Върна се в мъжката тоалетна, взе няколко хартиени салфетки и попи кръвта от стената. Премести едно кошче за боклук върху мястото на килима, опръскано с кръв.

Отстъпи и огледа помещението. Никой не би разбрал, че тук е убит човек. Или поне докато не се изяде доста боб. Кат мина покрай викащата тълпа и излезе от сградата, като бършеше потта от лицето и врата си. Разкопча яката си и тръгна към вилата. Току-що беше убил човек и се учудваше, че не се чувства ужасно. Не беше радостен — не се беше насладил на убиването на Дени, но все пак изпитваше чувство на задоволство, което идва след извършването на нещо важно.

Но Кат не беше приключил. Имаше още една цел — Принс. На сутринта преди разсъмване ще включи чудесния малък транзистор на Бари Хеджър и след около един-два часа от небето ще завалят хеликоптери и войски. По това време той ще се е барикадирал в апартамента на Принс с Джинкс, Мег и Дел. Принс ще бъде мъртъв. Кат се чудеше дали ще може да намери по-бавен начин да свърши с него, отколкото с Дени.

Стигна до вилата и влезе. За негова изненада Мег не спеше. Беше седнала на един стол в хола и всички лампи бяха включени. Изглеждаше много особено.

— Какво има? — запита Кат.

— Когато се прибрах, вилата беше претършувана. Не си личи, но е претърсена съвсем внимателно.

Кат огледа стаята. Всичко му изглеждаше съвсем наред.

— Взели ли са нещо? Тук ли са камерата и лентите ти?

Мег поклати отрицателно глава.

— Предполагам, че съм го изненадала, защото прозорецът на спалнята беше отворен. Доколкото мога да установя, липсват само две неща.

— Кои две неща?

— Открил е фалшивото дъно на сака. Пистолета на Блуи го няма.

— Какво друго?

Мег въздъхна.

— Транзистора на Бари Хеджър.

32.

— Въпросът е кой го е взел — каза Мег.

— Не е важно кой го е взел — отвърна Кат. — Без него работата ни е спукана. По никакъв начин не можем да повикаме армията.

— Това е едната страна на въпроса, но е страхотно важно кой го е направил. Искам да кажа, че ако това е просто обир, добре. Но, ако Принс е наредил вилата да бъде претърсена, нещата стават съвсем други.

Имаше смисъл в думите ѝ.

— Права си. Ако Принс разбере какво има в този транзистор, ние сме загубени. Трябва да му съобщим за кражбата.

— Това няма ли повече да привлече вниманието им?

— Да. Но ако го направим и наистина е било обир, имаме някакъв шанс да си върнем транзистора, без Принс да разбере какво има в него. Но пък ако Принс е замесен в претърсването на вилата, няма да ни навреди да се обадим, защото той вече знае. Може да станем подозрителни, ако не реагираме. Възможно е транзисторът да е при него, без той да знае какъв е.

— Добре — каза Мег. — Ще докладваме и ще видим какво ще стане. Но мисля, че това си е чист обир. Може би е някой от персонала.

— Надявам се, че си права, но дори и да е така, ако не можем да си възвърнем транзистора...

— Нещата не са чак толкова лоши — прекъсна го Мег. — Искам да кажа, че не *е належащо* да измъкнем Джинкс оттук още днес. Можем да чакаме до края на конференцията, да отлетим с хеликоптера им и да докладваме всичко, когато се завърнем. Хеджър и хората, след като им дадем плана на всичко тук, могат да нападнат, като съответно положат специални грижи за безопасността на Джинкс.

— Де да беше толкова лесно. Може някога да е било лесно, но вече не е.

Мег се обърна с лице към него.

— Какво има, Кат? Какво прави тази вечер?

— Убих Дени. Отидох след него в мъжката тоалетна в дискотеката, застрелях го и скрих тялото му в един килер. Може и да не го намерят веднага, но остават още пет дни до края според програмата на Принс и дотогава със сигурност ще го открият. Не е възможно да не забележат отсъствието му.

— Дори и да го намерят, няма да знаят, че си го извършил ти — каза Мег. След кратко мълчание добави: — Нали?

— Да, освен ако някой не е видял, че и двамата отиваме към тоалетната. Но не мисля, тъй като всички бяха насочили вниманието си другаде. Разбира се, не мога да бъда напълно сигурен. А и да не се усъмнят в мен, когато намерят тялото, нещата тук ще станат много по-сложни. Охраната, която сега е доста слаба, ще се затегне много. Дори и да оцелеем през тези пет дни, Принс може да замине с Джинкс и ние ще си останем пак там, откъдето започнахме.

— И какъв е планът ти? Имаш нещо предвид, нали?

— Имам една идея. Не зная дали е достатъчно добра. Утре рано намери Принс, той вероятно ще бъде на тенискортовете, и уговори един мач за следващата сутрин в осем часа, а още по-добре в седем. — Кат стана и започна да се преоблича. — Искай да играем на смесени двойки — с Джинкс. Не му казвай за обира. Остави това на мен.

— Добре, мога да направя това. Какво искаш да направим по-нататък? Смесените двойки няма да ни измъкнат далеч оттук.

— Ще ти кажа, когато обмисля всичко.

— Добре.

На следващата сутрин в седем часа Кат изтича по пътеката до голямата къща и зави към пистата. Надяваше се, че толкова рано там няма да има никой. През цялото време се опитваше да си припомни един разговор, който беше провел с инструктора си преди няколко месеца. Той го беше предупредил никога да не развърта перката с ръка, независимо дали запалването е включено или не и дали очаква двигателят да заработи.

„Може магнетото да е горещо — беше му казал инструкторът. — Самолетите ги крадат точно по този начин — крадецът свързва двигателя направо към магнетото.“

Кат не знаеше дали може да запали самолет по такъв начин, но ако успееше да го стори, този на просеката в джунглата щеше да ги измъкне оттук.

Пътчката свърши и Кат излезе на просеката. Настроението му спадна. Пилотът, който ги беше докарал от Летиция, работеше по хеликоптера. Очевидно сменяше маслото. Кат му махна с ръка и продължи да тича. Започна да обикаля просеката и когато стигна до мястото, където работниците все още сечаха дърветата, се обърна и затича право към хеликоптера и самолета. Започна да брой стъпките си. Спря до хеликоптера, като пресмяташе наум. Просеката беше по-дълга, отколкото мислеше — около двеста метра.

— Добро утро, Ханк — поздравя задъхано Кат.

— Здравсти. Как си?

— Остарявам — засмя се Кат. — Не съм в такава форма, каквато си мислех.

— Не мога да си представя да тичам — каза пилотът.

— Никога не е късно да започнеш — отвърна Кат. Пое си дълбоко дъх и запита: — Ти караш и самолета, така ли?

— Да.

— Имаш ли нещо против да го огледам?

Пилотът го изгледа с подозрение.

— Защо?

— Карам „Чесна 182 RG“. Никога не съм летял на „Моол“, но веднъж гледах демонстрация. Доста впечатляващо беше. Имам малко земя у дома, от която няма да стане писта, но може би ще мога да приземявам на нея такъв самолет.

Пилотът се изправи и обърса ръцете си с парцал.

— Не ти трябва много място за „Моол“. Хайде — подкани го пилотът.

Свалиха маскировъчната мрежа, за да достигнат до кабината. Пилотът отвори вратата и направи знак на Кат да седне на седалката на пилота.

— Дори и да не можеше да излита и каца на къса писта, пак щеше да е много добър самолет. Има същите двигатели „Ликъминг“ с по двеста тридесет и пет конски сили както твоят „Чесна“, но тежи с двеста и двадесет килограма по-малко.

— Витло с променлива стъпка — каза Кат, като опипваше един бутон. Посочи един лост до седалката си, който наподобяваше ръчна спирачка на стар автомобил, и попита: — Какво е това?

— Клапи с ръчно управление. По-бързи са от електрическите. Пробвай ги.

Кат дръпна лоста и клапите се спуснаха.

— Това са двадесет градуса — каза пилотът. — Има още две деления — четиридесет и петдесет градуса.

Кат дръпна лоста отново и клапите слязоха още.

— Какво ще кажеш за една демонстрация? — запита Кат.

— О, нее. Не, докато не разчистят поне още петнадесет метра от пистата. — Пилотът посочи към края на просеката. — Онези дървета са високи към двадесет метра. Едва вкарах тоя самолет тука, сбърках се от страх, но няма да го вдигам, докато не се освободи известно място за грешки.

— Разбирам те — каза Кат. — Тези дървета изглеждат доста обезкуражаващи. — Това беше истина. — Обясни ми процедурата по излитането. Искам да имам представа как стават тези неща.

— Е, натискаш копчето за управлението на клапите и го държиш така, че да не застане в някое от деленията. Пускаш клапите на двадесет градуса и седиш с натиснати спирачки, като даваш газ до пълна мощност. И когато ти се стори, че двигателят ще се откъсне, пускаш спирачката. Карал ли си някога самолет с колело на опашката?

— Не.

— Не е като триточковия колесник на твоя самолет. Почти веднага, щом тръгнеш, буташ лоста напред, за да повдигнеш опашката, и при четиридесет мили пускаш клапите на петдесет градуса и дърпаш лоста назад. Самолетът ще подскочи от земята и ще набере скорост много бързо. Ще ти се стори, че си на влакче в Дисниленд. Когато стигнеш около тридесет метра височина и пред теб няма препятствия, започваш да отпускат клапите, докато полети като нормален самолет.

— Звучи доста просто — каза Кат.

— Не се заблуждавай, приятел — изсумтя пилотът. — Производителите казват, че трябва да си налетял седемдесет и пет до сто часа в самолет, преди да опиташ истинско късо излитане. Досега имам около сто и десет и все още ме е шубе до смърт.

Кат протегна ръка и включи главния прекъсвач. Дочу се виенето на жироскопите зад таблото и приборите.

— Хей, недей да правиш това! — каза пилотът.

— Извинявай — отвърна Кат. Изключи прекъсвача, след като успя да погледне горивомера. — Какъв е обхватът му?

— Около четиристотин и петдесет мили. Хайде. По-добре е да го завием отново. Анакондата не желае да бъде забелязан от въздуха.

Кат слезе от самолета и помогна на пилота да го завие.

— Благодаря за обясненията. Аз ще ида да закуся. Ти също трябва да закусиш. Всеки ден ли идваш толкова рано?

— А, не. Сега имам малко работа, която предпочитам да свърша преди жегата.

— Прав си. Аз я чувствам вече.

Кат махна с ръка за сбогом и затича по пътеката към голямата къща. Излитането го плашеше, но едно нещо му даваше кураж. В торбичката за картата ниско долу до краката на пилота беше поставен полетен лист. На щипката, с която той беше прихванат, се намираше и ключът за стартера. Няма да му се налага да свързва жици, за да запали двигателя.

Но имаше и друг проблем. Горивомерите показваха, че горивото е около една четвърт. Ще трябва да помисли за нещо друго.

33.

Кат беше в канцеларията на Варгас. Нямахме стол, на който да седне, и затова стоеше като новобранец пред командира си.

— Вилата ми е обрана — каза той.

Варгас се изправи.

— *Какво?*

Изглеждаше изненадан. Кат установи това с облекчение и реши да се възползва.

— Сметнах, че трябва да ви дам възможност да ми обясните, преди да отнеса въпроса до мистър Принс.

— До кого?

— До Анакондата.

Варгас се смути, а Кат се наслаждаваше.

— Мистър Елис! Няма да е необходимо да разговаряте с Анакондата за това. Моля, кажете ми какво е изчезнало от вилата ви?

— Само един доста скъп транзистор „Сони“ и пистолет „Смит и Уесън .357 Магнум“. Не ме е грижа за транзистора, но бих желал да си получа пистолета.

— Мистър Елис — каза пламенно Варгас, — незабавно ще се заема със случая. Можете да бъдете сигурен, че нещата ще ви бъдат върнати.

Кат тъкмо мислеше да му благодари, когато един индианец с униформа на прислужник нахлу в стаята и започна да бръщолеви нещо на испански, жестикулирайки възбудено. От това, което му каза, Варгас се разстрои още повече.

— Мистър Елис, извинете ме, започвам разследването.

— Какво се е случило? — запита Кат, като посочи индианеца.

— Извършено е убийство — каза Варгас.

Кат изпита панически страх, но се надяваше, че изглежда като изненадан от новината.

— О! Кого са убили?

— Човек от персонала.

— Смятате ли, че това може да има връзка с обира във вилата ми?

— Трябва ми време да си изясня този въпрос — отговори Варгас.
— Моля да ме извините. Имам много работа.

Кат го остави да дава нарежданията си на прислужника. На излизане от стаята хвърли един поглед в комуникационния център. Толкова оборудване, а няма никаква възможност да го използва. Смяташе, че Анакондата би му позволил да проведе един телефонен разговор.

Върна се във вилата, за да вземе душ и да се преоблече. Мег също се обличаше.

— Е, ще рискуваме ли с джунглата? — запитва тя.

— Надявам се, че няма да ни се наложи. Ако се отстранят някои трудности, ще можем да излетим оттук.

— Предпочитам го пред варианта да вървим пеша, ако изобщо такова нещо е възможно.

— Докладвах за обира на Варгас. Беше шокиран. Според мен, ако Принс е наредил вилата да бъде претърсена, би казал на Варгас, а той наистина изглеждаше изненадан. Не може да е толкова добър актьор.

— Така ли? — запитва Мег. — Доколкото си спомням, в Богота точно той те убеди, че е полицай.

— Мисля, че не се преструваше. Сигурно е полицай, но нечестен. Щеше ми се да не е ченге.

— Какво ти пука?

— Вече са намерили тялото на Дени и не бих искал опитен полицай да води разследването.

— Разбира се. И все пак, ако се измъкнем оттук утре, на него не му остава много време да си играе на полицай.

— Може би не, но него не го ограничават следствените процедури, нали? Обеща да ми върнат транзистора и пистолета. Няма да се изненадам, ако започне да бие персонала, докато някой не си признае. Това място е като средновековно владение на някой барон. Доколкото познавам Принс и Варгас, няма да им е трудно да сторят това.

Мег въздъхна:

— Караш ме да се чувствам ужасно.

— Извинявай, не зная защо добавям притесненията си към проблемите, които вече имаме. От нас се иска да изкараме това денонощие колкото е възможно по-спокойно.

— И какво ще правим след това? Все още не си ми говорил за намеренията си.

— Пилотът, който ни докара, обикновено работи по хеликоптера рано сутрин. Имах друга идея за малкия самолет „Моол“, но в него няма достатъчно гориво, а и бих предпочел старият Ханк да ни откара оттук в хеликоптера. Какво мислиш?

— Звучи добре.

— Уговори ли мача?

— Още не. Реших, че още е рано.

— Ако изкараме Принс и Джинкс на кортовете утре сутринта, може би ще успеем да ги принудим да отидат до хеликоптера.

— И Принс ли?

— Ти, Джинкс, Дел и аз. Решил съм да оставя Принс с куршум в главата.

— Можеш ли да го направиш?

— Снощи го сторих на Дени. Няма да ми е трудно да дръпна спусъка и срещу Принс. — Кат ѝ отпрати една предизвикателна усмивка. — Мръсна работа е, но някой трябва да я свърши.

Кат пристигна на лекцията, когато Принс се изкачваше на подиума.

— Добро утро, господа — каза Анакондата. — Вярвам, че сте запознати със структурата на ценообразуването на този продукт. Може би сте разбрали как благодарение на системата на преки доставки вашите доходи, а съответно и моите, ще се увеличат по простата причина, че липсва посредник, с когото да се дели. След като реинвестирате в още стока и разширите разпространението, ще ви останат значителни резерви от пари в брой. Днес при нас са мистър Вийнер и мистър Симпсън, които са представители съответно на банкови фирми в Швейцария и Кайманските острови. Те ще обсъдят с вас начините за депозиране и инвестиране в Европа и Южна Америка, а когато приключат, ще имате възможност да си откриете сметки при тях, ако вече не сте направили съответните споразумения. Мистър Вийнер? — махна с ръка Анакондата и на подиума се изкачи един нисък, плешив мъж, облечен в костюм с жилетка.

Кат усети, че някой го потупва по рамото, обърна се и видя, че зад него стои Варгас.

— Моля ви, елате с мен.

Стана и го последва. Минаха през двора, влязоха във фоайето и се качиха на втория етаж. Варгас отвори една врата и направи път на Кат. Влязоха в голям, красиво обзаведен хол и Кат се изненада, като видя Принс, седнал на един диван. Очевидно той знаеше по-кратък път до апартамента. На няколко метра зад Принс се намираше Джинкс — седнала пред един статив, тя рисуваше с водни бои. Гледаше съсредоточено през прозореца.

— Моля седни, Боб каза Анакондата. Беше вежлив, но хладен.

Седна на дивана с лице към Принс. Варгас се настани до Кат, така че той не можеше да вижда и двамата едновременно.

— Какво мислиш за конференцията? — запита Принс.

— Много съм впечатлен. Изглежда, не сте оставили нищо на случайността.

Принс се усмихна.

— Такъв е стилът ми на работа — никога не оставям нищо на случайността. Нали така, мистър Варгас?

— Точно така — отговори Варгас.

— Сега — запита Принс — можеш ли да ми разкажеш как прекара миналата вечер?

— Вечерях, а след това отидох в дискотеката.

— Сам ли?

— Да. Мис Гарсия беше уморена и искаше да си легне рано.

— А ти какво прави в дискотеката?

— Гледах... представлението.

— Моля, разкажи ми по-подробно. Какво прави от момента на влизането си в дискотеката до момента, в който се върна във вилата си.

Кат пое дълбоко дъх.

— Ами когато дойдох, шоуто вече беше започнало. Стоях и гледах.

— Видя ли Дени?

— Кого?

— Дени, моя... съдружник.

— Нямах удоволствието да се запозная с него — отвърна Кат.

— Разбира се, че не — каза Принс почти на себе си. — Какво друго прави в дискотеката?

Кат вдигна рамене. Изглежда, щеше да е по-добре да се придържа към истината.

— Отидох до тоалетната.

— Колко време прекара там?

— Мисля, че около две минути. Колкото ми бяха необходими.

— Имаше ли още някой в тоалетната?

— Не... впрочем един мъж влезе, когато аз излизах.

— Опиши го, моля те.

— Не му обърнах внимание. Просто на излизане се разминахме.

— Опиши го колкото си спомняш.

— Ами беше млад, по-нисък от мен, с руса, не много дълга коса.

Боя се, че не мога да ви кажа повече.

— Говори ли с него?

— Не.

— Какво направи, когато излезе от тоалетната?

— Върнах се в дискотеката и гледах.

— В кой момент на представлението беше това?

— Ами отначало имаше двама мъже и една жена, а след това две жени и един мъж.

— Разговаря ли с някого, докато беше там?

— Не.

— Познаваше ли някого там?

— Беше доста тъмно, мигаха разни светлини. Пък и вниманието ми беше погълнато от шоуто.

Принс се усмихна.

— Да. Разбирам това. Какво прави, когато представлението свърши?

— Не останах до края. Исках да се върна във вилата — каза Кат и успя да се усмихне. — Напуснах малко след като започна втората двойка.

— Притежаваш ли автоматичен пистолет с калибър девет милиметра? — запита Принс.

— До снощи имах „Магнум 357“.

Принс се намръщи.

— Разбира се. Снощният обир във вилата ти. Какво ти липсва?

— Само pistolетът и един транзистор.

— Имаше ли други ценности?

— Да. Предполагам, че крадецът е избягал, когато мис Гарсия се е върнала.

Принс запитва Варгас:

— Какви мерки си предприел?

— Персоналът е на разпит — отвърна не много убедително той.

Принс се обърна към Кат.

— Моля да ме извиниш — каза Принс на Кат. — Но разбираш, че всеки, който е бил на дискотеката, трябва да бъде разпитан.

Кат вдигна рамене.

— Ясно ми е. Бих желал да получа pistolета си, когато го намерите.

— А транзистора?

— Мога да си купя транзистор отвсякъде — отвърна Кат, — но не искам да стоя в тази страна без pistolет.

— Разбира се — каза Принс. Обърна се, качи краката си на дивана и намести една възглавница зад гърба си. — Имам още един въпрос към теб и искам изчерпателен отговор.

— Какво ви интересува? — запитва Кат.

— Защо мислиш, че името ми е Принс?

Кат вдигна рязко глава.

— Прощавайте, но не се ли казвате така? — запитва той, като се стараеше да печели време. Беше сбъркал някъде, но къде? След миг си спомни, че се беше изпуснал пред Варгас, когато докладва за обира.

— Къде чу това име? — настоя Принс.

— На снощния прием. Може и да не съм чул добре.

— От кого?

Кат сбръчка челото си.

— Не познавам този човек. Доколкото си спомням, стоях на бара и чаках напитката си, когато зад мен някой каза: „Анакондата ли? Та няма ли си име?“, а друг отговори: „Да, името му е Принс.“

— Кой беше този човек? — запитва Принс.

— Съжالياвам, но не зная. Аз дори и не се обърнах, за да го видя. Но той говореше като човек, който е много сигурен в себе си. Беше съвсем категоричен.

Принс гледа известно време Кат, без да проговори. Накрая каза:

— Дочух, че си разглеждал самолети тази сутрин.

— Да. Излязох да потичам и стигнах до тях.

— Задавал си специфични въпроси за един самолет.

— Да. За оня „Моол“. Виждах съм демонстрация с такъв самолет и исках да зная техниката на пилотиране.

— Ти пилот ли си?

— Да. Съвсем нов. Наскоро получих разрешително. Надявах се вашият човек да ми направи малка демонстрация, но той каза, че едва е кацнал в просеката и няма да може да излети, ако не се разчисти още земя. Очевидно излитането от къса писта не е толкова лесно, колкото изглежда.

— И аз съм чул това — изправи се Принс. — Е, няма да те задържам повече.

Кат също се изправи и като посочи към Джинкс, която все още беше погълната от рисуването, попита:

— Искате ли да поиграем тенис утре сутринта? Вие и вашата приятелка?

— Готово. Осем часа?

— Какво ще кажете за седем? Тук, в джунглата, се събуждам рано.

— Добре — в седем — каза Принс.

Кат последва Варгас към вратата, но спря и се обърна.

— Между другото, ако не мога да си получа пистолета обратно, смятате ли, че ще мога да получа друг? Чул съм доста ужасяващи истории за престъпността в Колумбия.

Принс тръгна към него.

— Мисля, че можем да ти намерим нещо — каза той и се наведе, за да почисти панталона си.

Нещо подтикна Кат да погледне към Джинкс. Тя вече не гледаше през прозореца. Беше се вторачила в него. Направи нещо, от което той онемя. Тя му намигна.

Развълнуван, Кат тръгна след Варгас надолу по стълбите. Джинкс се отърсваше от изолацията си. Той си спомни как, когато беше съвсем малка, тя се учеше да намига с едно око, мъчейки се да държи другото отворено. Оттогава това се беше превърнало в тяхна игричка.

Кат се опита да потисне възбудата си. Тя знаеше кой е той, но дали разбираше какво става? И ако е така, дали ще мълчи до утрешната тениссреща? Знаеше, че ще го стори, ако беше предишната Джинкс. Питаше се дали след всичко, през което е преминала, тя щеше да се върне отново към себе си.

34.

— Трябва да имам целия район от Сейнт Огъстин до Уест Палм бийч — каза ядосан Дел и удари юмрук във водата.

— Успокой се — предупреди го Кат. — Не привличай погледи върху себе си.

Бяха в басейна. Дел се отблъсна и започна да плува. Направи две обиколки и когато се върна, беше задъхан.

— След две години щях да имам толкова пари, че да ми стигнат за цял живот, където и да съм по света.

— Ако живееш толкова дълго — каза Кат. — Слушай, Дел. Нещата стоят така — получаваш някакво образование, намиращ си работа, която ти харесва, и ставаш специалист. Основаваш компания или започваш сам, както направихме чичо ти и аз. Отначало изкарваш колкото да свържеш двата края. По-късно, ако си достатъчно добър и имаш късмет, спестяваш малко пари. Може да звучи скучно, но е задоволително.

— За теб може да е така, но не и за мен. Зная, че не го разбираш, но този начин не е достатъчно бърз. Не искам да чакам, докато стана на твоите години. По тази причина трябва да направя това, а и ако се върна без милиона, който донесох тук, моите партньори ще ме взривят.

— Виж, Дел, ще възстановя това, което партньорите ти са загубили. Колко е то? Седемстотин хиляди ли? Ще продам къщата, ако е необходимо.

— А моите триста бона? Да не мислиш, че съм се бяхтел и съм рискувал толкова много, за да ги загубя?

Кат се опита да овладее гнева си.

— Добре — каза той. — Ще възстановя и това. Може да ми трябва малко време, защото не мога да продам фондове на фирмата без съгласието на Бен.

Дел се завъртя към него.

— Слушай! В оная къща има петдесет милиона в брой и аз зная къде са. Намират се в един голям гардероб, скрит зад стената в

комуникационната стая. Като влезеш, право напред има един рафт, който се издърпва. Няма хранилище или нещо подобно, просто гардероб. Мисля, че мога да свия четири-пет милиона.

— Знаеш, че на това място има денонощна охрана. С нея как ще се справиш?

— Както е необходимо — каза Дел. — Може би ще имам подобър шанс, ако ти ми помогнеш.

— Вече ти предложих помощ — настоя Кат. — Като начало да се измъкнеш жив оттук. Освен това да възстановя загубите ти и тези на партньорите ти. Какво още искаш от мен?

— Да ми помогнеш да се добера до парите.

— Не! — отговори бързо Кат. — Ето как ще се развият нещата. По някое време между седем и осем часа утре сутринта ще принудя Принс да дойде с мен до просеката и ще накарам пилота на хеликоптера да ни измъкне. Това е. Ако желаеш, ела там по-рано, но гледай да не те видят. Крий се в храстите, докато дойдем.

Кат се измъкна от басейна, грабна си хавлията и си тръгна. Докато стигне до вилата беше отново изпотен и се наслади на прохладата от климатичната инсталация.

Мег се показа от спалнята.

— Намери ли Дел?

— Да. Иска да открадне част от парите, които видяхме онази вечер.

— Господи! Да не е откачил?

— Навярно. Разказах му за намеренията си. Ще го вземем с нас, ако дойде. Повече от това не мога да направя.

— Съвсем прав си. Радвам се, че си достатъчно прозорлив, за да схванеш това.

— Има още нещо — каза той и млъкна.

— Какво?

— Не съм сигурен какво точно, но Джинкс ми намигна, когато бях в апартамента на Принс.

— Намигна ти? Какво означава това?

— Намигахме си по този начин, когато беше малко момиченце. Някаква наша шега. Правехме го, когато никой не ни гледаше.

— Смяташ ли, че тя се съвзема?

— Може би, но това ме тревожи.

— Защо те тревожи? Няма ли да е много по-лесно да я измъкнеш оттук, ако знае коя е и какво правим ние тук?

— Надявам се, но не съм съвсем сигурен. Не зная в каква психическа форма ще бъде в цялата тази бъркотия. Самата ти каза, че в това си състояние тя може и да откаже да дойде с нас.

Мег се приближи до него, застана зад гърба му и започна да масажира раменете му.

— Не се притеснявай толкова. Решил си какво точно да правиш и има реални шансове то да стане. Опитай се да се успокоиш.

Кат въздъхна.

— Има толкова много неща, които могат да се объркат; толкова много нерешени неща, над които нямам контрол.

Телефонът звънна и ги накара да подскочат. Кат вдигна слушалката.

— Мистър Елис, обажда се Варгас. Бихте ли дошли в канцеларията ми? Намерихме крадеца.

Кат затвори телефона.

— Варгас. Казва, че са намерили крадеца.

— Може би ще си получиш транзистора.

— Господи! Надявам се на това.

Облече някакви дрехи и отиде бързо в голямата къща. В канцеларията на Варгас нямаше никой. Кат влезе в комуникационната стая. Вътре беше дежурният.

— Виждали ли сте Варгас?

— Беше тук преди минута — отговори мъжът. — Сигурно е до кенефа.

Кат огледа радиооборудването. Упътването за принтера със снимката му все още се намираше на рафта, където го беше поставил. Изведнъж видя нещо, което не беше забелязал дотогава — едно малко радио „Кинг“. Същата марка като радиото в неговия самолет. Кат посочи към него.

— Разговаряте ли със самолети?

— Само с хеликоптера, който ви докара, и можем да го достигаме само на няколко мили. Антената ни не е нависоко, а той лети ниско.

— А с кого разговаряте по високочестотното радио?

— С когото си пожелаем — отговори мъжът, — Обаждаме се на някой от операторите на системи за морска комуникация, в зависимост от времето на деня, атмосферните смущения и така нататък. Даваме му номер на банкова сметка и той ни позволява да се свържем с когото си пожелаем по целия свят. — Той вдигна поглед към Кат и каза: — Трябва да имате разрешение от Анакондата или от мистър Варгас.

— О, не искам да се обаждам. Просто се питах как работи тази система.

— Мистър Елис?

Кат подскочи. Зад него се намираше Варгас.

— Имам нещо за вас — каза му Варгас и се върна в канцеларията си.

Кат го последва.

— Хванали сте крадеца?

— Да. Един работник от кухнята на дискотеката. Той е извършил и убийството. Разчистихме си сметките с него.

Кат не се опитваше да разбере какво означава това.

— Намерихте ли пистолета ми?

Варгас отвори едно чекмедже и постави магнума на бюрото.

— Намерихме го, но ще го задържа до края на конференцията. Ще ви го върнем, преди да се разделим.

— Добре — отговори Кат и се отправи към вратата, надявайки се, че ще стане въпрос и за транзистора.

— О! — каза Варгас.

Кат се обърна.

— Какво има?

— Намерихме и това. — Варгас постави транзистора на масата.

— А, добре. Благодаря ви — усмихна се Кат.

Взе транзистора и излезе от канцеларията, като усещаше на гърба си очите на Варгас. Надяваше се, че не е накарал някой от специалистите си по комуникация да го провери.

На връщане се постара да не гледа в транзистора, но веднага щом влезе в стаята го проучи внимателно. В кутията имаше голяма вдлъбнатина. Завъртя копчето, но радиото не заработи. Трябваше да се чуват атмосферни смущения.

— Работи ли? — запита Мег.

— Не. Случайно да имаш малка отвертка?

— Не.

Кат помисли малко.

— Ами несесер за нокти?

— Разбира се.

Мег отиде в спалнята и се върна с една малка кожена чантичка.

Кат измъкна една от малките пилички и започна да развива болтчетата на транзистора. Той беше натъпкан с електронни части, повечето от които му бяха познати.

— Можеш ли да го поправиш? Ти си инженер, нали?

— Мога, но преди да го поправя, трябва да разбере какво му е. Дотук всичко изглежда нормално.

Взе пинцета и с известна трудност извади една платка, за да види какво има под нея, и изруга:

— Мамка му!

— Какво има?

Той бръкна с пинцетата в транзистора и със затруднение извади някакви парченца.

— Какво е това?

— Остатък от печатна платка. Това, което е направило вдлъбнатината в корпуса, е счупило и платката. Изглежда, не е стандартна, а правена по поръчка.

— Можеш ли да я поправиш?

Кат поклати глава отрицателно.

— Ако бях в работилницата си и, най-важното, ако имах схемата на тази платка, може би щях да мога. Но тук, без уреди, е сигурно, че не мога да я поправя.

— Е — въздъхна Мег, — поне не сме по-зле, отколкото бяхме сутринта.

— Може би — каза той. — Но, от друга страна...

— Какво?

— Как е повредено? Изглежда, сякаш някой е стъпил върху него. Защо?

— Вероятно е било случайно.

— Надявам се. Дано никой не е погледнал какво има вътре. Всеки, който разбира от радиотехника, би разбрал, че това не е обикновен транзистор „Сони“.

— О, стига. Ако Принс знаеше нещо, щеше да ни е арестувал досега.

— Може би. Но дори и да знае нещо, гой вижда, че не можем да му навредим. Може би си играе с нас като котка с мишка.

35.

Седяха на дългата маса за вечеря. Кат и Мег се отказаха от виното. Не хапнаха много и от ястията. Джинкс се намираше в далечния край на масата, твърде далеч от Кат, за да може да добие някаква представа за душевното ѝ състояние.

— Страх ме е — каза Мег.

Кат се засмя.

— Кой не го е страх?

— Никога не съм била на такова място. Обикновено съм се възползвала от обстоятелството, че съм журналист, но се съмнявам, че ще ми бъде от полза да размахвам картата си тук.

— Мисля, че си права — каза Кат и хвърли салфетката си на масата. — Извини ме. Ще се върна след малко.

Стана и запита един сервитьор къде се намира тоалетната. Знаеше много добре, че е във фойето срещу канцеларията на Варгас. Нямаше предвид нищо определено. Просто искаше да прекара няколко минути в комуникационната стая и търсеше начин да го осъществи.

Като мина покрай канцеларията на Варгас, дочу тихото бръмчене на принтера в стаята с радиоапаратурата. Влезе в тоалетната, а на излизане се размина с униформен мъж, който се насочи към една от кабините. „Може би — помисли си Кат, — може би.“ Прекоси бързо фойето, мина през канцеларията на Варгас и отиде в комуникационната стая. Не знаеше какво би казал, ако завареше някого там. Нямаше никой. Явно дежурният се намираше отсреща в тоалетната. Кат отиде до принтера, изключи го и повдигна капака му. С химикалката си премести някакви превключватели, затвори капака и включи принтера отново. Не работеше. Тръгна към вратата на канцеларията, но го сепна добре познат звук от отсрещната страна на фойето — водата в тоалетната. Шумът спря и вратата на мъжката тоалетна се затвори. Дежурният радиооператор се връщаше. Намираше се в капан. Дочу стъпки и гласовете на двама души. Имаше на разположение само един миг.

Кат се отправи към единственото известно му убежище. Рафтът направо срещу вратата се отваряше, както му беше казал Дел. Започна да търси дръжка на врата зад книгите. Долови ясни стъпки по мраморния под, но в същия миг я намери. Рафтът се завъртя безшумно навън и Кат влезе в гардероба, като го затвори след себе си. Чу гласовете на двама мъже, които влязоха в стаята.

— О, мамка му! — каза единият. — Проклетият принтер се е повредил.

— Сигурен ли си, че е включен? — запита другият.

— Разбира се — работеше преди една минута. Варгас ще се ядоса истински. Искаше тази работа да е свършена до сутринта, а тя е доста.

— Нека погледна.

Кат дочу леко скърцане и се досети, че вдигат капака на принтера.

— Господи! Нищо не разбирам от това.

— Мислиш ли, че има някакъв бутон за рестартиране? Какво е това тук?

За Кат беше ясно, че и двамата гледат в принтера. Предположи, че гърбовете им са обърнати към вратата. Опипа pistolета, за да се убеди, че е на мястото си, отвори вратата, затвори я внимателно и отиде на пръсти в канцеларията на Варгас. Застана за миг, за да успокои дишането си и влезе обратно в стаята.

— Извинете — каза той.

Двамата се обърнаха.

— Чудя се дали мога да намеря един поялник. Имам счупена платка на транзистора си и мисля, че мога да я поправя.

— Съжалявам — каза радиооператорът, — нямам поялник тук. Ще трябва да разговаряте с хората от поддържането по, този въпрос, но сега ги няма, ще бъдат тук утре сутринта.

— Е, добре. Благодаря ви — каза Кат и се обърна да си тръгне. — Имате ли някакъв проблем?

— Да. Принтерът се развали.

— Това е „Кат 1“, нали? Аз ги продавах едно време. Искате ли да го погледна?

— Ще ви бъда много задължен — каза мъжът.

Кат отиде до принтера и отместа капака.

— Имате ли малка отвертка?

— Един момент — отговори радиооператорът. Отиде и започна да рови в едно чекмедже. Вдигна една отвертка и запита: — Тази става ли?

— Идеална е. Трябва ми само една минутка. — Чудеше се как да се отърве от тях за няколко минути.

— Слушай, Том — каза радиооператорът на другия мъж. — Искаш ли да изкараш една двойна смяна? Ще дежуриш от дванадесет до осем тази нощ, а аз — утре вечер. Така и двамата ще спим повече.

— Мислиш ли, че Варгас би имал нещо против?

— Какво ти пука? Стаята ще бъде затворена, пък и той не идва тук посред нощ. Никога не е стъпвал в тази канцелария преди девет и ти знаеш това.

— Добре. Ще те сменя в полунощ. Довиждане.

Кат бръкна с малката отвертка и нагласи прекъсвачите. Затвори капака и каза:

— Нека опитаме.

Изключи принтера и го включи отново. Той заработи с мъркане и печатащата му глава започна да се движи бързо напред-назад по хартията.

— Хей, това е фантастично — каза радиооператорът. — Щях да си изпатя, ако не бях свършил работата тази вечер.

— Няма проблеми. Трябваше само малка настройка. Рядко се случва и навярно никога вече няма да се повтори.

— Слушайте — каза мъжът, — утре в осем сутринта отново съм дежурен. Ще ви взема поялник, ако искате.

— Благодаря. Ще ви бъда задължен. Ще намина да го взема след закуска.

Кат излезе от комуникационната стая с повече информация, отколкото очакваше, премина през фойето и се върна в трапезарията. Тъкмо сервираха десерта.

— Ти наред ли си? — запита Мег.

— Да. И дори си мисля, че мога да опитам да викна тези войски.

— Как?

— Ще ти обясня по-късно. Точно сега трябва да говоря с Дел.

Някои хора вече напускаха масата и Дел беше между тях.

— Да тръгваме — каза Кат и стана. Последван от Мег, излезе от стаята и успя да се добере до Дел.

— Добре — каза му той. — Ще ти помогна да измъкнеш парите.

— Мога да се оправя и сам — отговори Дел.

— Слушай ме, по дяволите! — прошепна дрезгаво Кат. — Там има само един дежурен и утре сутринта той ще бъде доста сънен. Ще трябва да вляза там в пет сутринта, за да използвам радиоапаратурата, и ще се наложи да обезвредя оператора. Можеш ли да дойдеш по това време?

— Да.

— Добре. Чакай ме в тоалетната във фоайето срещу канцеларията на Варгас в пет сутринта и, за бога, бъди внимателен. Ще има охрана по това време.

Добре.

— Имаш ли пистолет?

— Да.

— Донеси го. Прави сметка да тръгнеш от стаята с радиоапаратурата направо към просеката, където е хеликоптерът.

Дел кимна мълчаливо и се отдалечи в тълпата.

36.

Кат не можеше да заспи. До него Мег дишаше дълбоко, а той гледаше тавана и се отдаде на спомени, които беше отблъсквал с месеци. Припомни си Кейти от времето, когато се прибираше у дома след дванадесет-четирнадесет часов работен ден — тичаше вкъщи, приготвяше вечерята и слушаше ентузиазираниите му разкази за работата. Спомни си за Джинкс, която като малко бебе приличаше на кукла, и за злопаметния шестгодишен Дел. Той все още не можеше да разбере този контраст в двете си деца. Джинкс беше такава радост, а Дел толкова изпитание. И въпреки всичко той искаше и двамата да бъдат с него и си помисли, че само ако ги измъкне отгук, може би ще има нов шанс за сдобряване с Дел. Естествено, от престоя си тук разбра с какви хора работи Дел.

В четири часа стана, взе един душ и се обръсна. Облече дрехите си за тенис. Не можеше да се отърси от чувството, че това е последният му ден на земята. Имаше толкова неща, които могат да объркат това, което възнамеряваше да прави днес. Малко неща бяха сигурни и се налагаше да импровизира доста често. Направи си кафе и го изпи, като се потеше въпреки климатичната инсталация.

Мег влезе в хола и го стресна.

— Нервен си, а? — запита тя.

— Днес може да бъде убит, Мег.

— Мислих за това. Смятам, че правиш всичко, което е във възможностите ти при тези обстоятелства.

— Може би.

Тя постави ръката си на бузата му.

— Слушай, мисля, че ти постигна страшно много. Започна от нищо и я намери.

— Щях да се откажа да търся Джинкс в Санта Марта, ако не беше ти. Щях да се откажа от всичко останало. Но ти ми помогна да разбера, че в мен е останало нещо, че все още мога да обичам и да давам от себе си. Искам да знаеш, че те обичам.

Мег се усмихна.

— Зная. Аз също те обичам. — Наведе се и го целуна.

— Ако се измъкнем живи оттук... — започна той.

— Ще говорим тогава — каза тя. — Сега няма смисъл. Нека да мислим за това, което ни предстои сега.

Кат стана.

— Права си.

Взе брезентовия сак на Хеджър и го сложи разтворен на дивана. Набра комбинацията на алуминиевия куфар и започна да прехвърля парите в сака.

— Господи! — възкликна Мег.

Той натъпка парите и постави една кърпа върху тях.

— Опаковай в някоя малка чанта всичко, което не искаш да оставиш тук, и го вземи със себе си на корта. Срещата ни с Принс и Джинкс е в седем и може да не успее да пристигна първи. Би ли взела и тази чанта вместо мен?

— Разбира се. Аз трябва да си взема само камерата с лентите и паспорта. Останалото може да остане.

— Сложи и няколко хавлии, за да изглежда колкото е възможно повече като чанта за тенис.

Кат нахлузи кобура на раменете си и пъкна автоматичния пистолет в него. Обу тъмносив панталон и тъмносиньо сако върху екипа си за тенис и пъкна заглушителя в джоба си. Пое дълбоко дъх и каза:

— Нека да сме на корта малко преди седем.

— Добре.

Не му се тръгваше. Целуна Мег и се измъкна навън. Постоая пред вратата известно време, за да свикнат очите му с тъмнината. Нямаше луна и той беше благодарен за това. Нищо не се движеше. Излезе през малката порта. Дали няма да е най-добре просто да отиде до голямата къща? Ако го спрат, може да каже, че страда от безсъние и се разхожда. Може би просто ще го върнат обратно във вилата. От друга страна, ако го хванат да се промъква, ще бъде изправен много бързо пред Варгас или Принс. Изглежда, най-добрият му шанс да се добере до голямата къща беше да опита да се промъкне до нея.

Движеше се встрани от пътеката и се прокрадваше между дърветата, като се оглеждаше във всяка посока. Нямаше никой.

Достигна до едно оголено място и трябваше да премине шестдесет-седемдесет метра разстояние, където единственото прикритие бяха само няколко малки храста. Огледа се още веднъж, а след това затича. Стори му се, че мина цяла вечност, но накрая достигна до голямата къща. Спря за момент, за да се успокои. Заобиколи ъгъла на къщата и излезе на предната веранда. Почти се сблъска с един часови, облечен в зелени дрехи и с лека картечница в ръце. Войникът стоеше и гледаше небето. Намираше се на около метър от ъгъла на къщата. Кат се скри обратно зад стената, като се надяваше, че не го е чул.

Държеше пистолета в ръка и се притискаше неподвижен до стената. Видя, че заглушителят не е на цевта. Бръкна в джоба си, като ругаеше глупостта си. Ако се наложи да използва пистолета тук без заглушител, ще разбуди всички. Зави го на цевта и дочу шумната прозявка на часовия, а след това и отдалечаващи се стъпки. Погледна иззад ъгъла и видя, че часовият се отдалечаваше от него. За да бъде сигурен, че си е отишъл, Кат почака още няколко секунди и изтича до предната врата. Заключено. По дяволите! Тръгна обратно, откъдето беше дошъл, но се спря. Спомни си, че в мъжката тоалетна има прозорец. Намери го и се опита да го отвори. Беше заключен. Огледа се още веднъж и счупи стъклото с лакът. Не се вдигна много шум, защото повечето от парчетата паднаха вътре. Пъхна ръка, отключи прозореца и влезе. Бързо разчисти стъклата, които не бяха паднали, и ги сложи в едно кошче. Може би никой няма да забележи празната рамка. В стаята беше тъмно, но видя, че фосфоресциращият му часовник показваше пет без десет. Дел също щеше да има трудности при влизането в къщата. Кат отвори леко вратата на мъжката тоалетна и огледа голямото фоайе. Беше празно. В канцеларията на Варгас, която беше отворена, се прокрадваше лъч светлина от комуникационната стая. От радиото вътре се чуваше музиката на някакъв джазов биг бенд. Кат събу маратонките си, за да не скърцат гумените му подметки по мраморния под. Като не изпускате от погледа си канцеларията, отиде на пръсти до предната врата. Достигна я, напипа ключалката и отключи. Открехна вратата на няколко сантиметра и подскочи. От другата страна стоеше някакъв човек. Доста изплашен и вцепенен, Кат само гледаше. Човекът му направи знак да отвори вратата. Като държеше пистолета зад гърба си, той се подчини и влезе Дел. Кат му посочи мъжката тоалетна.

— Господи! Така ме изплаши — каза той, когато влязоха вътре.

— И ти мен — отвърна задъхан Дел.

Стояха в тъмната тоалетна, като се опитваха да се успокоят.

— Какво ще правим сега? — запита Дел.

— Боях се, че ще запиташ точно това — отговори печално Кат.

— Предполагам, че трябва да влезем и да се справим с оня в стаята. Носиш ли пистолет?

— Да. — Дел вдигна един пистолет 38-ми калибър с тъпо дуло.

— Остави на мен да стрелям. Имам заглушител. Ти насочвай пистолета, но не стреляй. Ще събудим всички.

— Добре. Кой ще влезе пръв?

— Аз. Дежурният ме видя снощи. Оправих му принтера. Ще ме познае. — Въздъхна и каза: — Да тръгваме.

Кат огледа фоайето и излезе. Тръгна на пръсти към канцеларията на Варгас. Когато стигна до вратата, махна с ръка на Дел да почака и влезе в комуникационната стая. Блъсна се в радиооператора, който тъкмо излизаше.

Мъжът подскочи.

— Кой си ти, по дяволите? — запита той. — Какво правиш тук?

Музиката идваше от един транзистор „Зенит Трансокеаник“, който се намиреше на рафта над радиооборудването.

— Спокойно — каза Кат. — И ти ме изплаши. — Беше забравил колко голям е мъжът. — Аз бях тук снощи и ти оправих принтера. Не помниш ли? Искам да се обадя до банката си в Швейцария.

Мъжът се поуспокои, но все още се съмняваше.

— В пет часа сутринта?

— В Швейцария е единадесет — отвърна Кат.

— Трябва да имате разрешение от Анакондата или Варгас. По дяволите, как влязохте в къщата?

— Предната врата е отворена. Имам разрешението на Анакондата. Трябва да преведа пари в банковата му сметка в Кали.

— Никой не ми е казал нищо — запъна се операторът.

— Анакондата е трябвало да ти каже. Ако не разпоредя да изпратят парите преди дванадесет часа швейцарско време, те няма да стигнат в Кали днес.

Мъжът се колебаеше.

— Не зная.

— Ако искаш, ще събудим Анакондата и ще го питаме.

— Господи! Не.

— Виж сега. Ти се обади и подслушвай. Трябва само да им дам номера на моята сметка и на сметката в Кали, както и да им съобщя сумата — един милион долара.

— Не донесе ли парите със себе си?

— Имаше едно недоразумение.

Операторът се почеса по главата.

— Е, добре. На кого искаш да се обадиш? — Обърна стола към едновълновия апарат.

— „Кредит Суис“ в Цюрих. Помоли да наберат номера. Чрез кого се свързвате толкова рано?

— Ню Йорк — каза човекът, като завъртя едно копче, за да зададе честотата. — Ще стане много по-бързо, ако можете да си спомните номера.

Кат хвана пистолета за цевта и го стовари върху тила на оператора. Той изохка и падна от стола, но се подпря на коляното си. Все още беше в съзнание. Изохка още веднъж, а след това се извъртя и грабна дясната ръка на Кат, като започна да я извива. Кат, учуден, че мъжът все още беше в съзнание, също коленичи. Хвана пистолета с лявата си ръка и се опита да го удари отново, но операторът блокира удара му и хвана пистолета. И двамата бяха на колене. Това беше изпитание на силите и Кат губеше. Дел се появи на вратата и видя какво става. Изтича и опря пистолета в главата на оператора, но той не му обърна внимание.

— Удари го! — изръмжа Кат.

Дел замахна и удари оператора с пистолета по главата. Той изохка отново, но продължи да се бори. Дел остави пистолета, замахна и го удари с две ръце по врата, от което той пусна Кат и падна напред върху ръцете си. Дел го удари още веднъж и той се свлече на пода.

— Господи! — каза Кат задъхан. — Не е като във филмите, нали?

— Да го вържем, преди да се е съвзел.

Кат започна да търси нещо за връзване. Отвори едно чекмедже и намери дебела ролка изолационна лента.

— Това ще свърши работа — каза той.

Дел изви ръцете на оператора, а Кат ги върза здраво с дебелата петсантиметрова лента. След това върза краката и омота главата му,

като запуши устата и закри очите и ушите му. Накрая обвини тялото на човека, като стегна ръцете към гърба му.

— Това трябва да е достатъчно — каза Дел. — Какво ще го правим? Скоро ще се съвземе.

Кат отиде до етажерката с книги, намери дръжката и я отвори. Помогна на Дел да издърпат оператора в килера. Малката стая беше пълна с брезентови торби и те натрупаха няколко върху него.

— Когато започнат да го търсят, ние ще сме изчезнали.

— Ето това търся — каза Дел, като разтвори една от торбите. — Колко мислиш, че има тук?

— Като гледам, може би са четири милиона, може би — пет. Аз имам два милиона в един голям куфар.

Дел метна чувала на рамото си.

— Добре. Сега съм доволен. Къде е Джинкс?

— Принс ще я доведе на тенискорта в седем часа, а оттам аз и Мег ще я вземем. Ти излез оттук и иди при хеликоптера, а аз ще опитам да се свържа по радиото с едно място.

— Ще се справиш ли сам? Мога ли да ти помогна с нещо?

Кат се засмя.

— Знаеш ли? За първи път от доста време вършим нещо заедно.

Дел също се засмя.

— Хайде, ще те изпратя до вратата — каза Кат и излезе от стаята. Отиде до вратата във фойето и я отвори. Огледа се в тъмнината и се обърна към Дел: — Изглежда чисто. Бъди внимателен. Когато идвах, видях един часови на верандата.

— Не се безпокой — отговори Дел.

Кат постави ръцете си на рамената на Дел.

— Ще се безпокоя, докато не се измъкнем оттук. Пилотът трябва да бъде там към осем. Ще се опитам да дойда по това време. Ти се крий в храстите и чакай.

— Добре, тате.

Дел не го беше наричал така от доста време. Кат искаше да говори още, но избута сина си през вратата и му махна за довиждане. Видя го как изчезва в тъмнината, след което се обърна и отиде в комуникационната стая. Изключи транзистора и взе микрофона на едновълновия апарат. Честотата беше настроена, но апаратът не беше включен. Натисна бутона за захранването и започна да чака с

нетърпение апаратът да загрее. Не след дълго се дочу пукот от атмосферни смущения. Кат намали силата на звука и взе чифт слушалки, като изключи високоговорителя.

— Морски оператор, морски оператор, морски оператор — каза той в микрофона. До него достигна далечен шум от неразбираеми гласове, но никой не му отговори. Кат провери честотата отново. Знаеше я наизуст от обажданията си от „Катбърд“.

— Морски оператор, морски оператор, морски оператор — повтори той, но не получи отговор.

Кат седя пред апарата в продължение на половин час, като се опитваше да се свърже, но безуспешно. Потърси из стаята списък на морските радиооператори, но не намери такъв. От прозореца се виждаше, че небето започва да просветлява. Кат превключи на честота 2182 — честотата на международния аварийен канал.

— Мейдей, мейдей, мейдей^[1] — каза той в микрофона. — Чува ли ме някой?

Отпусна бутона и започна да чака. Не получи отговор. Атлантическият океан трябва да е пълен с търговски кораби, които трябва да подслушват тази честота, но е рано сутрин и никой не го прави. Опитваше отново и отново. Целият свят ли беше заспал? След малко щеше да настъпи денят.

Изведнъж някой мина край прозореца. Кат видя само една фигура. Дочу превъртането на ключ в ключалката на предната врата и шум от отварянето ѝ. Долови стъпки по мраморния под на фойето и един глас го стресна:

— Хей, ти вътре? Жив ли си?

— Всичко е наред — викна Кат в отговор.

— Ще ти донеса малко кафе веднага, щом стане готово.

— Благодаря — отвърна Кат.

Стъпките се отдалечиха, чу се шум от отваряне на врата в другия край на фойето. Кат знаеше, че времето му свършва. Реши да опита за последен път. Протегна ръка и включи авиационното радио на честота 121.5 — аварийната честота за самолети.

— Мейдей, мейдей, мейдей — каза той в микрофона. Почака тридесет секунди и повтори повика. Изведнъж се обади един удивително ясен глас със силен акцент.

— Тук „Авианика 401“ до самолет, викащ за помощ. Какво е разположението ви?

Сърцето на Кат подскочи.

— Намирам се на земята на около сто четиридесет и пет морски мили на североизток от Летиция, на радиал „нула-едно-нула“. Чувате ли ме?

— Чувам „едно-четири-пет морски мили от Летиция, нула-едно-нула“ радиал. Вярно ли е.

— Да.

— Какъв е проблемът ви? Разбихте ли се?

— Да. Разбих се, но аз и тримата ми пътници са живи. Можете ли да предадете съобщение до Богота от мен?

— Да. На път съм от Буенос Айрес за Богота и ще пристигна след час и петдесет минути. — Гласът отслабваше. Очевидно идваше от бърз реактивен самолет.

— Можете ли да излъчвате до Богота?

— Да. Ще помоля за издирване.

— Не, чуйте. Не искам издирване. Помолете Богота да телефонира до американското посолство и да се свърже с дежурния офицер. Чувате ли ме?

— Предаването ви е нарушено. Казвате да се обадя до американското посолство?

— Да — каза Кат, като говореше колкото може по-бързо. — Помолете ги да се свържат с Бари Хеджър. Това е „Хотел, Ехо, Делта, Желязо, Ъгъл, Ромео“. Разбирате ли ме?

— Повторете. Не ви разбрах.

Кат повтори с надеждата, че пилотът ще разбере какво му казваше.

— Кажете му да се свърже с Хеджър, където и да е той — повтарям, където и да е, и да му даде тези позиции. Изключителна спешност. Името ми е Кат. „Кола, Алфа, Танго“. Разбирате ли?

Отговори неразбираем глас. Кат можеше да разбере почти всяка четвърта дума.

— Оставям ключа отворен на честоти 121.5 и 2182. Край — каза Кат, като се молеше пилотът да го чува.

Попи потта по челото си и потърси изолационната лента. Залепи клавиша на авиационното радио в долно положение. Направи същото и

с високочестотния апарат. Увеличи силата на говора докрай и включи „Зенита“. Един говорител съобщаваше, че слуша „Гласът на Америка“. С още едно парче лента фиксира двата микрофона зад „Зенита“, където не се виждаха. За известно време никой няма да може да използва аварийните честоти, а всеки, който се настроеше на тях, щеше да чуе един хубав концерт на Каунт Бейси. Това трябва да е достатъчно на колумбийските войски, за да намерят мястото, ако имат подходящо оборудване. Господи! Има толкова много „ако“!

Отиде до килера и провери как е радиооператорът. Все още беше в безсъзнание. Подреди торбите, за да го скрие по-добре, и отиде в канцеларията на Варгас. Огледа фоайето и премина на пръсти през него, като държеше обувките си в ръка. Когато стигна в мъжката тоалетна, влезе в една кабина и седна. Обърса лицето си с джобната си кърпа. Погледна часовника си. Беше малко след шест. Оставаше му по-малко от един час.

[1] Mayday — международен сигнал за авария, SOS по морза. — Б.пр. ↑

37.

— Хей!

Кат подскочи и се изправи.

— Вътре ли си?

Той преглътна.

— Да. Дай ми няколко минути.

— Слагам кафето ти тук. Не се бави, ще изстине. Трябва да приготвя закуската за сутрешната смяна.

— Благодаря.

Мъжът си отиде, но това не помогна на Кат да се успокои. Погледна часовника си — шест и тридесет. Слънцето вече се беше вдигнало доста и това, че е навън, не би впечатлило никого. Свали сакоето и панталона, за да увие в тях паспортите си и пистолета. Открехна вратата и огледа фойето — влезе някакъв мъж, но се скри бързо. Всичко беше спокойно. Кат тръгна към предната врата. Облечен в екип за тенис, носейки останалите си дрехи под ръка, излезе от къщата и се отправи към кортовете. От една количка за голф му махнаха двама души от охраната. Той също им махна и се усмихна.

Кат се питаше какво ли би могло да се обърка сега. Радиооператорът от следващата смяна няма да се появи до осем, но дори и тогава няма да открият онзи в килера. Скрытите зад „Зенита“ микрофони също може да не бъдат забелязани. Разбира се, възможно е да разкрият всичко и след минутка, но Кат се надяваше това да не стане. В осем часа смяната вероятно ще открие микрофоните или оператора — или и двете — и ще вдигне тревога. В същото време пилотът ще работи по хеликоптера. Да. Трябваше да е свършил всичко до осем и заедно с Джинкс, Мег и Принс да бъде на просеката. Продължи да върви.

Всъщност защо да чака толкова дълго? Когато Принс и Джинкс пристигнат, ще тръгнат веднага към просеката. Ще бъдат там, когато пилотът пристигне. Точно така. Никакво чакане! Така е по-добре.

Стигна до празните тенискортове, взе ракета и топки и започна да удря срещу една стена. Слънцето се показа над дърветата. Денят щеше да бъде горещ. Към седем без десет дойде Мег, а Кат вече беше потен. Отиде и седна до нея на пейката в малкия павилион.

— Какво стана? — запита тя.

— Мисля, че дотук всичко е наред. Дел си взе парите, а аз успях да предам съобщение на един колумбийски самолет. Проблемът е, че се движеше твърде бързо и не съм сигурен дали е успял да ме чуе.

— Нямаше ли някой, който да пази радиото?

— Да. Ние го... окошарихме. Не мисля, че ще го намерят преди осем. Веднага щом Джинкс и Принс дойдат тук, искам да отидем при хеликоптера и да чакаме пилота.

— Добре. Аз съм готова.

Чу се шум от някаква кола — зададе се един джип, управляван от Принс. Той беше сам.

— Охо — каза Мег.

— Добро утро — поздрави Кат. — Къде е партньорката ви?

— Не можа да стане от леглото. Много пи снощи.

Кат погледна към Мег, която изглеждаше разтревожена.

— Няма значение. Можем да поиграем и единично. Изглежда, сме равностойни противници.

— Опасявам се, че разочаровахте партньорката ми — каза Кат.

— Моля да ме извините — обърна се Принс към Мег. — Може би утре. Обикновено Лола не пие много, но мисля, че вчера беше разстроена от нещо.

— Аз съм загрял — каза Кат. — Защо не ударите няколко топки в стената, докато отдъхна за минутка.

— Дадено — отговори Принс. Взе една ракета и няколко топки и тръгна към стената.

— Сега какво ще правим? — попита Мег.

— Нека помисля — отвърна Кат, като се строполи на стола до нея. Разтри косата си с хавлията, опитвайки се да запази спокойствие. След малко тук щеше да настъпи истински ад и той трябваше да предприеме нещо.

— Иди да я доведеш. Стаята ѝ е на горния етаж вляво. Ако има охрана, кажи, че Анакондата иска тя да дойде веднага. Накарай я да

облече дрехи за тенис. Качете се в джипката. Аз ще те видя и ще доведа Принс.

— Изглежда, че нищо друго не може да се направи — каза Мег.

— Готов съм — извика Принс.

Кат взе ракетите си и изтича на корта.

— Хей, вие! — извика Мег. — Щом като ме лишавате от игра, то аз ще ви лиша от публика. Много ви здраве!

Стана и напусна корта.

Кат се засмя и ѝ махна с ръка. Извъртя ракетата си и Принс спечели сервиса.

— Желаете ли да започнете с няколко сервиса? — запитва Кат.

— Първият брой ли се?

— Да. Готов съм.

Принс изигра една неотразима топка в средата на корта.

— Днес не се шегувате — извика Кат.

Той не отговори, а повтори същия удар. Кат си пое дълбоко дъх и се опита да се концентрира, но това не беше лесно, защото мислеше за Джинкс и Мег. Принс спечели първата игра на нула. Размениха си полетата и Кат игра сервис. Принс улови топката, но тя отиде встрани. Кат спечели следващата игра с четиридесет на петнадесет.

Играта ставаше все по-жестока, а Кат — все по-нервен. Чувстваше, че за Принс това беше много повече от обикновена игра. Същото установи и за себе си. Той искаше да го унижи, но не можеше да се концентрира. Опита се да се отърси от всичко останало, но не можа. Мег я нямаше вече колко минути — пет, десет?

Играха още десет минути. Кат пращаше топката в ъглите, за да измори Принс, но той беше в добра форма. Започна да начупва играта; удряше къси топки, когато Принс очакваше дълги удари и се намираще в задната част на полето. По лицето на противника му личеше явно раздразнение.

Резултатът беше пет на три и само една точка делеше Кат от победата. Погледна часовника си — беше почти седем и тридесет. Вдигна поглед и видя Мег и Джинкс. Имаха достатъчно време. С джипа на Принс ще могат да стигнат до хеликоптера много преди осем. Но за тенис му оставаха още една-две минути.

Въздъхна и изпрати топката право към Принс. Той я улучи, лифтира я и продължи да се движи към мрежата. Кат изтича да

посрещне топката и реши какво да направи. Застана в средата на корта и се приготви за удар срещу Принс, който стоеше безпомощен до мрежата. Замахна с всичка сила и пропускаяки топката, хвърли алуминиевата си ракета към главата на Принс.

Улучи го право в лицето и той се свлече с кратък вик.

Кат прескочи мрежата и отиде до него. Принс беше на колене, плюеше кръв и издаваше гневни звуци.

— Вярвам, че това е спечелен сет, игра и мач, копеле гадно — каза Кат и го ритна силно в бърбека. Той извика и се преметна. Ритна го отново.

— Ще ти кажа нещо, Стан. Така не съм се забавлявал на никой тенискорт.

Принс се беше изправил на едно коляно и Кат го удари в лицето с всичка сила. Той се строполи като чувал с картофи, изпищя и започна да се търкаля по земята.

— Леко, Кат — извика Мег от джипа. — Ще ни трябва.

Кат хвана Принс за опашката и го завлече до павилиона. Изправи го и го бутна на един стол, като едва се контролираше. Гневът и омразата, които дълго време беше потискал, сега кипнаха, но трябваше да се владее и да не го убие, докато имаха нужда от него.

— Хайде, Кат! — извика Мег.

Той погледна часовника си. Новият оператор може би идва на смяна. Мег се беше забавила с Джинкс. Кат хвърли една хавлия към Принс.

— Избърши се, Стан.

Той попи кръвта от разбитата си уста.

— Ще гледам как умираш заради това, което направи — каза Принс. Гневът му надделя над болката.

Кат нахлузи кобура, облече сакото си и извади пистолета със заглушителя.

— Не, Стан. Няма да имаш тази възможност. И преди края на деня ще разбереш, че си сбъркал много, като си изоставил миенето на коли — каза Кат и отпусна пистолета.

— Ти откъде знаеш това? Кой си ти, дявол те взел?

— Казвам се Катлидж. Говори ли ти нещо?

Принс изглеждаше озадачен.

— Но кой... — понечи да запита и спря. Беше се досетил.

— Точно така — каза му Кат. — Аз съм баща й.

Анакондата се впитва да избяга, но Кат изстреля един куршум на корта пред него и той спря. Пистолетът беше издал само един пуфкащ звук.

— В пълнителя има още четиринадесет. С удоволствие ще ги забия в главата ти, ако отново се опиташ да направиш това. Вярваш ли ми?

Принс кимна.

— Добре. Хайде да се качим в джипа. Знай, че седя точно зад тебе.

Принс, който все още попиваше кръвта от устата си, тръгна към джипа. Кат му нареди:

— На предната седалка до шофьора! Мег, ти карай! Джинкс ще седне отзад при мен.

Кат се настани на задната седалка, а Джинкс седна до него. Изглеждаше уморена и болнава.

— Наистина ли си ти? — запита тя със съмнение.

— Наистина, котенце. Ти добре ли си? — отговори Кат с разтреперан глас.

Джинкс замахна и му зашлеви силна плесница през лицето.

— Кучи син! — каза тя. — Къде беше, дявол да те вземе?

38.

Предното стъкло на джипа беше свалено напред върху капака на двигателя и от насрещния вятър Кат се чувстваше добре.

— Карай с нормална скорост — каза той на Мег и отпусна яката на Принс, която беше стиснал здраво. — Ако се мръднеш или кажеш нещо на някого без мое разрешение, ще те застрелям през облегалката. Разбра ли?

— Да — отговори Принс. — Но къде, по дяволите, мислиш, че отиваш? Тук си сред джунглата.

— Ще изчезнем с твоя хеликоптер. Сега млъкни!

Движеха се по пътеката от корта към главната къща.

— Джинкс, ти добре ли си? — запита несигурно Кат. Страхуваше се да не получи друг шамар.

— О, млъкни! — отговори тя.

— Не ме ли познаваш? — запита Кат озадачен.

— Разбира се, че те познавам. Къде беше през цялото това време? Не знаеш ли какво ставаше тук? — Тя беше вбесена.

— Виж какво, трябваше най-напред да те намерим...

Изведнъж Мег се обади:

— Варгас!

Кат погледна напред и видя Варгас, който изтича през вратата и започна да маха с ръка, за да спрат.

— Добре, Мег. Спри, но имай готовност да тръгнеш веднага, — Дръпна рязко опашката на Принс. — Оправи се с него, иначе ще умреш тук.

Скри пистолета между краката си.

Спряха до Варгас, който махаше възбудено.

— Анаконда! — каза задъхано той. — Нещо става — радиооператорът е изчезнал, някой е пипал радиоапаратурата.

— Не сега — отвърна Принс. — Ще говорим по-късно за това.

Варгас забеляза, че устата му е разбита.

— Какво има? Какво... — Премести погледа си от Принс към Кат и видя, че криеше нещо между краката си.

Кат вдигна пистолета и го насочи към него.

— Качвай се в джипа! — заповяда той и дръпна Джинкс, за да направи място.

Варгас стоеше като замръзнал. Погледна към Принс.

— Прави каквото ти казва — нареди Принс.

Той се качи на задната седалка и Мег потегли към сечището.

— Какво става? — запита Варгас.

— Млъкни и не мърдай, Варгас — каза Кат, като се оглеждаше. Наоколо нямаше никой. Мег подкара джипа по пътеката към просеката. Кат видя хеликоптера. Изпита слаба надежда.

Когато стигнаха до просеката, Дел се измъкна от храстите, бутайки пред себе си някакъв човек.

— Нашият пилот дойде на работа прекалено рано — каза с усмивка той, докато държеше пистолета опрян в главата му.

— Радвам се да чуя това — каза Кат. — Принс, запознай се със сина ми Дел.

— Приятно ми е — усмихна му се Дел и вдигна една брезентова торба. — Надявам се, да не ми се разсърдиш за това, че си взех пет милиона долара от твоите. Всъщност два от тях са мои и на баща ми.

— Хайде да се махаме оттук — каза Кат.

Мег беше спряла на десетина метра от хеликоптера. Когато Кат слизаше от джипа, Варгас го блъсна, той падна на рамото си и изпусна пистолета. Опипа земята и го намери. В същия миг до него се строполи и Дел. Когато станаха, Кат видя пилота, който тичаше към хеликоптера, а Варгас, хванал Джинкс за ръката, я дърпаше встрани от джипа. Държеше пистолет. Достигайки до хеликоптера, пилотът взе нещо отвътре. Кат тъкмо видя, че това е пистолет, когато Дел отправи три изстрела към хеликоптера.

Единият куршум улучи пилота, завъртя го и го подхвърли към машината, другият удари вратата, а третият — горивния резервоар. Хеликоптерът се обви в пламък, подобен на оранжев мехур, експлозията събори отново Дел и Кат на земята и около тях започнаха да се сипят парчета.

Докато Кат се изправи отново на краката си, Принс беше взел пистолета на Варгас и държеше Джинкс.

— Бягай в къщата! — извика той на Варгас. — Доведи помощ!
Варгас побягна към къщата.

Кат стреля в него и го улучи точно между лопатките. Варгас се просна по лице и не помръдна.

— Спри, дявол да те вземе! — изкрещя Принс. — Ще й пръсна шибаната глава, ако не правите каквото ви кажа.

Кат клекна зад джипа, като се опитваше да се ориентира в обстановката. Мег изпълзя изпод джипа, но той й направи знак да остане на мястото си. Джинкс се бореше с Принс като дива котка — драскаше с нокти ръката му, която той беше обвинил около врата й, за да я държи като прикритие пред себе си.

— Не! — извика Дел, изправи се и отпусна пистолета на показалеца си. — Недей да й причиняваш болка!

Джинкс продължаваше да се бори.

— Вземи мен вместо нея — каза Дел и излезе пред джипа, държейки чантата с парите в ръка. — Парите са в мен. Ще направя каквото кажеш, но я пусни.

Принс погледна алчно към чантата.

— Ела тук! — извика той. — Хвърли пистолета и сложи парите в джипа.

— Недей, Дел! — извика Кат. Изправи се с пистолет, насочен напред, готов да стреля. Джинкс не спираше да се бори, а той си помисли, че Принс иска да се отърве от нея. — Няма да го направи с Джинкс, защото знае, че ще го убия.

Но Дел захвърли брезентовата чанта върху предния капак на джипа и тръгна към Принс. Когато се приближи, Принс отблъсна встрани съпротивляващата се Джинкс, хвана Дел и го завъртя. Той застана съвсем неподвижен, с вдигнати във въздуха ръце.

— Махай се оттам, Джинкс! — извика Кат. Тя изтича зад джипа и се просна на земята до Мег.

— Хвърли пистолета, вдигни ръце на тила и ела тук! Иначе ще застрелям момчето! — изкрещя Принс.

— Направи го, тате! — извика Джинкс. — Той ще убие Дел.

— Не. Няма да го направи! — каза Кат.

— Май сме в безизходица — обади се тихо Мег.

— Тате, слушай! — извика Дел. — Вземай Джинкс и се махай оттук! Моля те!

За момент всички стояха мълчаливо, без да помръднат.

Кат се огледа отчаяно. Хеликоптерът все още гореше — от него се издигаше стълб от черен дим. Той ще насочи колумбийските войски, но ще доведе и охрана от главната къща. Трябваше да предприеме нещо. Взе решение — може би най-трудното в живота си.

— Мег! — каза той твърдо, доколкото това му се удаде. — Ти и Джинкс тичайте към самолета и снемете маскировъчната мрежа. Свалете я изцяло и влезте в кабината. Веднага!

— Не! — отговори Джинкс. — Стан ще убие Дел.

— Няма — каза Кат. „Поне не веднага“ — помисли си той. — Тръгвайте!

Мег хвана Джинкс и двете побягнаха към самолета, който се намираше на тридесетина метра. Кат клекна зад джипа и се прицели внимателно към главата на Принс, макар от нея да се виждаше малка част.

— Катлидж, спри ги или ще го убия! — извика Принс.

— Направи го и ще умреш — отговори Кат. Погледна през рамото си и видя, че Мег и Джинкс бяха стигнали до самолета и дърпаха мрежата.

— Дел! Освободи се от него, за да мога да стрелям. Той няма да те застреля. Просто падни!

Дел извика:

— Бягай, тате! — отхвърли се назад и падна върху Принс.

Кат стана, опитваше се да намери удобен момент да стреля, но Дел се намираше върху Принс, а той беше обвинил врата му с едната си ръка и се мъчеше да опре пистолета в главата му.

— Измъквай се, тате! Измъкни Джинкс! — извика отново Дел.

Кат остана за миг неподвижен, с насочен към двамата борещи се мъже пистолет. Трудно му бе да направи този избор, но се обърна и затича към самолета.

Когато стигна до него, Джинкс седеше на задната седалка, а Мег отпред на дясната. Кат скочи на пилотското място, грабна ключа от щипката за полетния лист и с трепереца ръка го пхна в мястото му. Пилотът беше казал, че двигателят е като на неговия „Чесна“. Бутна лостовете за управление на горивната смес, витлото и карбуратора и започна да дърпа помпичката за горивото. Едно, две, три, четири дърпания на буталото. Включи главния прекъсвач и погледна към

джипа, където бяха останали Дел и Принс. Двамата се бяха изправили и се бореха за пистолета.

Кат завъртя ключа. Витлото се превъртя няколко пъти и двигателят зарева. Отпусна газта и отново погледна към джипа. Дел тичаше на зигзаг към самолета, а Принс се беше проснал на земята и пълзеше към пистолета.

„Ще успее“ — помисли си Кат.

— Тичай, Дел! — извика той. Отвори вратата и му махна с ръка.

— Давай, Дел! Тичай! — разкрещя се и Джинкс от задната седалка.

Дел падна само на двадесет метра от самолета. Принс се беше изправил на крака и стреля. Дел отново се изправи. Кат не знаеше дали е улучен. Той се мъчеше да се освободи от коланите си. Трябваше да му помогне. Принс клекна, прицели се и стреля отново. От тила на Дел бликна кръв като розов облак.

— Нееее! — изкрещя Джинкс. Кат замръзна с поглед, вперен в свитото тяло на сина си. Подскочи, когато един куршум, изпратен от Принс, влезе през страничното стъкло. Продължаваше да дърпа спусъка, но не ставаше нищо. Патроните му се бяха свършили.

Кат подаде газ и подкара бясно към другия край на просеката. Самолетът подскачаше по неравната земя. Трябваше му колкото е възможно по-дълга писта.

„Дел е мъртъв — казваше си Кат. — Дел е мъртъв, но Джинкс е жива. Имам Джинкс.“

Когато достигна края на просеката, натисна рязко спирачката на лявото колело и самолетът се завъртя. Кат спря и погледна уредите. „Спусни клапите на двадесет градуса — каза си той, като дръпна лоста. — Нямам време за припомняне.“ Обогати сместа, натисна спирачките и подаде газ докрай. Малкият самолет се разтърси и оборотите започнаха да растат. Погледна пред себе си и видя Принс да се качва в джипа.

Самолетът ревеше с пълна газ и Кат отпусна спирачките. Понесоха се напред.

Принс беше подкарал джипа.

Кат бутна щурвала и опашката на самолета се повдигна от земята.

Принс зави рязко и насочи джипа право срещу самолета. Движеха се бързо един срещу друг.

Кат се опитваше да наблюдава едновременно скоростомера и Принс. Брезентовият сак с парите все още се намираше на предния капак на джипа, върху спуснатото предно стъкло.

„Ще се дръпне от пътя — казваше си Кат. — Няма да се блъсне в нас.“ Скоростомерът показваше тридесет мили — не бяха достатъчно. Нямахше да може да излети. Необходими му бяха четиридесет.

Изведнъж Принс погледна право нагоре. Вече не обръщаше внимание на самолета. Щеше да се удари в него. В същия миг, на няколко метра вдясно от джипа, земята експлодира. От самолета го делиха няколко метра.

Инстинктивно Кат дръпна рязко щурвала към себе, си и малкият самолет се отлепи от земята. Кат усети две кратки раздрусвания. Нещо се удари в предното стъкло и то почервеня. Кат разбра, че, това е главата на Принс. Земята под него беше осеяна със стодоларови банкноти. Самолетът се разтърси от неконтролируеми вибрации.

Кат погледна скоростомера — само тридесет и пет мили. Бутна щурвала напред и изравни самолета, гледайки през страничното стъкло, за да се ориентира. Нямахше представа колко далеч бяха дърветата пред него. Скоростомерът показва четиридесет мили. Кат дръпна щурвала към себе си и в същото време изтегли лоста за клапите докрай. Самолетът вирна нос към небето и той се почувства като в някаква ракета.

Преди да успеят да наберат достатъчно височина, нещо разтърси силно самолета и носът му се наведе отново напред. Кат погледна назад и това, което видя, го накара да се вцепени. Колесникът се беше ударил във върха на едно дърво, от което носът на самолета се беше навел и сега те буквално се плъзгаха по върховете на дърветата. Кат повдигна носа, но самолетът отново се разтърси.

— Кат! — изкрещя Мег. — Един хеликоптер стреля по нас!

Кат си помисли, че това е невъзможно. Хеликоптерът на Принс беше експлодирал. Видя пред себе си една сянка върху дърветата и в следващия момент покрай тях се стрелна голям хеликоптер с две перки и зави рязко вляво. Обръщаха се за ново нападение. Кат зави вдясно. Дръпна щурвала, за да се задържи над дърветата и прибра клапите, за да набере скорост. Газта все още беше отворена, самолетът вибрираше

силно и Кат имаше усещането, че ще се разпадне. Предполагаше, че витлото се е огънало при обезглавяването на Принс.

Задържа се ниско над дърветата и зави рязко наляво, поглеждайки назад, за да види къде е хеликоптерът. Намираше се точно зад него. Кат забеляза и други хеликоптери, които изчезваха под дърветата при просеката. Зави надясно и почти изправи самолета на крилото му. Когато отново го изравни, зави наляво и потърси с поглед хеликоптера. Той летеше в обратна посока, към лагера на Принс, откъдето се издигаха стълбове дим.

— Колумбийските войски! — извика Кат. — Намериха мястото!

Насочи самолета надясно и като провери компаса, полетя на юг. Вятърът беше издухал кръвта от по-голямата част на предното стъкло и въпреки че по него все още имаше полепнали стодоларови банкноти, Кат можеше да вижда сравнително добре.

Намали газта. Искаше да се отърве от вибрациите, защото самолетът щеше да се разпадне. Намали налягането в смукателния колектор от пълна газ на двадесет инча. Все още имаше вибрации, но не бяха толкова силни.

— Къде отиваме? — запита Мег.

— Не можем да се върнем там — отговори Кат. — Не знаят кой е в този самолет и ще ни взривят. Ще карам към Амазонка. На стотици мили наоколо има само джунгла и това е единственото място, където можем да кацнем.

Доколкото можа, насочи самолета по курса и погледна към горивомера, според който имаше по-малко от четвърт във всеки резервоар. Колко ли далеч беше Амазонка? Реши, че са около сто и четиридесет морски мили. Летяха със скорост сто и десет мили в час. Следователно, им трябваше малко повече от един час. Отпусна щурвала и изкачи самолета на триста метра. Не искаше да се издига много високо, за да не привлече вниманието на някой хеликоптер от колумбийската армия, но му трябваше височина за безмоторно летене в случай, че горивото се свърши.

Ако лети право на юг, ще достигне река Амазонка. Мислеше, че това е по-добре, отколкото да тръгне към Летиция, която се намираше на запад, а можеше и да не я намери. Ще открие реката, ще завие надясно и ще я следва до града. Беше достатъчно просто, стига да има

гориво. Ако се свършеше, щеше да се наложи да кацне, но единственото място оставаха върховете на дърветата.

— Успях да взема това — каза Мег и вдигна брезентовия сак.

Кат се засмя силно.

— Страхотна си! Може да ни трябват пари за пътни разноски!

Джинкс ги гледаше така, сякаш ги смяташе за луди.

— Тате, кога се научи да караш самолет?

Кат се обърна към нея и отново се засмя.

— Ще ти разкажа всичко по-нататък, детето ми! А сега си сложете коланите! Може да не ни стигне горивото.

Жените се подчиниха.

Кат се поотпусна малко. Не можеше да повярва, че са живи. Но все още не се бяха измъкнали. Помисли си за Дел и на гърлото му застана една буца. Питаше се как ли щяха да изглеждат нещата, ако синът му се беше добрал до самолета — дали щяха да бъдат различни, по-добри? Никога нямаше да узнае това. Спомни си Блуи Холанд. Ще трябва да разкаже на Джинкс за него и дъщеричката му. Той беше загинал, защото искаше да му помогне да я намери. Замисли се и за Мег, която седеше до него, но реши да отложи този въпрос за по-късно.

Кат погледна часовника си. Летяха вече час и седем минути. Гледаше напрегнато напред — стори му се, че вижда една кафява ивица, прорязваща джунглата. Двигателят заработи неравномерно. „Карай направо и не се отклонявай — помисли си Кат. — Измъкни всичко от горивото.“ Двигателят пак започна да прекъсва. Нямаше да стигнат до Летиция, но може би ще се доберат до реката. Ето я там. Може би е на осем или девет мили? Двигателят спря за миг и заработи отново. Кат провери висотомера — намираха се на височина триста метра. Какъв ли е коефициентът на безмоторния полет? Не беше ли две мили за всеки триста мили височина? Такъв е за „Чесна“. Колесникът на този самолет не се прибира и създава по-голямо съпротивление. Със сигурност няма да може да лети колкото „Чесна“.

Кат се обърна към двете жени.

— Слушайте! Нямаме почти никакво гориво. Ще се опитам да достигна до реката и ако стане, ще трябва да кацнем в нея. Вероятно ще се преобърнем, когато колесникът се удари във водата, и затова трябва да затегнете коланите. Тъй като резервоарите са почти празни, сигурно самолетът ще плува поне за известно време. Изчакайте, докато

спрем да се движим, а след това се разкопчайте и се измъквайте. Ясно ли ви е?

Мег и Джинкс се съгласиха мълчаливо.

Кат погледна към реката. Намираха се само на две мили от нея. Може би ще се доберат. Двигателят прекъсна няколко пъти и спря. Кат дръпна щурвала към себе си и намали скоростта. За „Чесна“ най-добрата скорост за безмоторно летене е осемдесет мили. За този самолет може би е малко по-ниска. Отново погледна към реката и видя един малък пътнически параход, който плаваше към Летиция. Насочи самолета към него.

Когато преминаха над брега, все още имаха височина от сто метра. Кат направи ляв завои и започна да лети срещу течението на реката. Стрелнаха се на около двеста метра вляво от парахода. Тук реката беше широка около пет мили. Кат се обърна към Мег и Джинкс. И двете бяха вперили широко отворените си очи в препускащата срещу тях кафява вода.

Кат хвана лоста и отпусна клапите на двадесет градуса. Самолетът летя още малко и забави скоростта си. На около пет метра от водата отпусна клапите докрай и хвана щурвала с двете си ръце. Предполагаше, че се движат с тридесет и пет или четиридесет мили в час. Повдигна носа нагоре, за да убие скоростта и го държа така, докато сирената за минималната скорост се включи. Изравни самолета, а сирената продължаваше да вие. Намираха се пред срыв. Когато почти докосваха водата, Кат дръпна щурвала към себе си. Носът се повдигна леко и опашката се удари във водата. След секунда носът падна, последва силен удар, всичко се обърна с краката нагоре. Кат не чуваше нищо друго, освен шум от течаща вода.

— Добре ли сте?

Чуха се два положителни отговора. Подпря се с ръка на тавана и разкопча колана си, след което помогна и на Джинкс да стори същото. Мег се беше освободила и отваряше вратата. Благодарение на високото разположение на крилете самолетът плаваше, без да се пълни с вода. Кат помогна на Джинкс да излезе през вратата, грабна брезентовия сак и се измъкна от своята страна.

Стояха на крилете и се оглеждаха. Движеха се по течението, брегът се намираше на стотина метра и дърветата преминаваха бавно

покрай тях. Кат погледна нагоре по реката и видя как параходът завиваше, за да се върне при тях.

— Хей, Кат!

Беше гласът на Джинкс. Звучеше съвсем както преди.

Кат я погледна през корпуса. Помисли си, че изглеждат нелепо — застанали върху крилете на един обърнат самолет в средата на река Амазонка, с екипи за тенис.

— Какво има? — отговори той.

— За такова пилотиране можеш да си загубиш разрешителното.

Кат избухна в смях.

— Шегуваш ли се? *Какво разрешително?*

ЕПИЛОГ

Кат приготвяше сандвич в кухнята, когато домофонът иззвъня. Обаждаше се охраната от портала.

— Дошъл е някой си мистър Дръмънд, мистър Катлидж. Познавате ли го?

— Да. Прати го в къщата.

Прекуси къщата с босите си крака, като пътьом захвърли чорапите си в пералнята и отвори входната врата.

Беше Джим. Изглеждаше по-свеж, отколкото последния път в хотелската стая във Вашингтон — обръснат, а костюмът му изгладен хубаво.

— Здравсти! — поздрави той.

— Влизай, влизай — отговори Кат, като пораздрусваше ръката му. — Каква изненада! Щастлив съм да те видя!

— Прекачвам се от един самолет на друг и имам два часа престой — каза Джим. — Реших да мина да ти се обадя. Извинявай, че не те потърсих по-рано.

— Не се притеснявай за това. Радвам се, че си тук — отговори Кат, потупвайки го по гърба. — Извини ме заради охраната, но откакто излъчиха филма на Мег по програмата „Днес“, сме обект на постоянно внимание от страна на пресата. Джинкс и Мег играят тенис. Хайде да изпием по една напитка в студиото, преди да им се обадим. — Заведе Джим до един кожен фотьойл и го попита: — Какво ще пиеш?

— Мисля, че имам време за един малък скок.

Кат приготви напитките и седна на кожения диван.

— Знаеш ли? — каза той. — Мислех си, че няма да те видя повече, а имам да ти разказвам много.

— Писмото ти ми каза почти всичко. Просто исках да разбера как е момичето.

— Вече е по-добре. Отначало й беше трудно. Мисля, ти писах, че когато я намерихме, имахме доста проблеми — според психоаналитика, тя се беше превърнала в друг човек. Не говореше

английски, беше забравила всичко, което се е случило до пристигането ѝ в Картагена.

— Сега се е оправила, нали?

— Да. Започна да се съвзема още преди да напуснем джунглата. След това всичко беше до голяма степен въпрос на време. Отначало не искаше да излиза от къщи. Психоаналитикът идваше всеки ден в продължение на месец. Тя е жилаво момиче и сега е почти същата, както преди. Може би е само малко по-сериозна.

— Радвам се, че е добре. Ти получи ли си самолета?

— Да. И парите също. Ние си закарахме самолета до Богота, а оттам го взе военният аташе и го прекара през митницата. Не знаех какво е станало с парите ми, но просто един ден пристигнаха тук в препоръчан пакет от Вашингтон. Предполагам, че си ги изпратил ти.

Джим се засмя.

— Аз само ги препратих. Всъщност колетът беше от Бари Хеджър. Той казва, че колумбийският пилот, който те е преследвал, е възхитен от теб.

Кат се усмихна.

— Взех си и разрешителното за пилот. Сега карам курс за летене по прибори.

— Върна ли се на работа?

— Още не съм решил какво ще правя. Вероятно ще работя като консултант по някои разработки на фирмата.

— Казваш, че мис Гревил също е тук?

— Да. Тук е, откакто се върнахме. Много помага на Джинкс. Разбират се.

— И какво ще правиш с нея?

— Мисля, че скоро ще се оженим. Засега импровизираме.

Джим се размърда в стола си.

— Разгледах досието ѝ във ФБР. Имаше доста боклук в стил Хувър, но нищо съществено. Вече няма досие. Аз лично го пуснах през машината за унищожаване на документи. Няма я и в емиграционните списъци на митниците. Вече няма да я притесняват по летищата.

— Благодаря ти, Джим. Много съм ти задължен за това, а и за всичко останало. Без теб нямаше да стигна доникъде.

— Няма нищо. За мен е удоволствие да ти помогна.

— Не съм чул много за случилото се в джунглата, след като се измъкнахме. Стояхме в Богота толкова, колкото да уредим да се качим на самолета за Щатите.

— Имало е малко стрелба, но без организирана съпротива, защото Варгас и Принс са били мъртви. Колумбийците са постреляли доста. Убили са около двадесет души. Повечето от продавачите са заловени. Сега са в колумбийските затвори и дълго време няма да зърнат слънцето.

— Намериха ли парите?

— Точно навреме. Войниците са огледали мястото, преди да го запалят. Чули някой да ритне по стената в стаята с радиоапаратурата.

Кат се засмя.

— Сещам се кой е бил. Аз и Дел го оставихме там.

— В стаята е имало повече от седемдесет милиона долара. Тези пари ще осигурят възможност за доста удари срещу търговията с наркотици и Отделът за борба с наркотиците няма да си има проблеми с бюджета. — След кратко мълчание Дръмънд продължи: — Съжалявам за сина ти, Кат. Ако знаехме, че е там, можехме най-малко да вземем тялото му. Боя се, че е погребан в масов гроб с другите.

— Няма значение — каза Кат. — Кейти е в морето, Дел е в джунглата. Може би е по-добре, че няма гробове, които аз и Джинкс да посещаваме.

Дръмънд се изправи.

— Е, аз мисля, че е по-добре да си гоня самолета.

— Да те закарам ли до летището?

— Не. Наел съм кола.

Кат също стана.

— Преди да си тръгнеш, трябва да се запознаеш с Джинкс и Мег. Най-вече с Джинкс.

Поведе Дръмънд през верандата. Видяха двете жени, които играеха тенис на корта под тях.

Дръмънд спря и хвана ръката на Кат.

— Това е достатъчно — каза той.

— Не желаяш ли да се запознаеш с нея? — запита Кат.

Дръмънд успя да се усмихне.

— Ако не възразяваш, не. Само исках да я видя.

Погледа Джинкс, след което се обърна и влезе в къщата, бършейки очите си.

Кат тръгна след него.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря.

Гласът на Дръмънд потрепери.

— Достатъчно ми беше да я видя — каза той.

Кат стоеше на вратата и гледаше към Дръмънд, който отиде до колата си, седна в нея и замина. Влезе в къщата, отиде на верандата и застана на мястото, където беше стоял Дръмънд. Гледаше как Джинкс изпраща една топка и си помисли, че той беше прав. Достатъчно беше да я види.

БЛАГОДАРНОСТИ

При събирането на материалите за тази книга ми помогнаха много хора. Особено съм благодарен на: Робърт Корам за контакта, който осъществихме, и за това, че ми предаде знанията си за Колумбия; на Джон Форд за същото; на Том Съсман за това, че ми довери много неща за Вашингтон; на Нанси Соверверг, от канцеларията на сенатор Едуард Кенеди, за това, че ме запозна с хора, които ми помогнаха; на Лий Питърс от Държавния департамент за полезните му съвети относно Колумбия и за това, че ме представи в Американското посолство в Богота; на д-р Хосе М. Вергара-Кастро, президент на *Asociación Colombiana de Aviación Civil General* за любезното му съдействие при намирането и наемането на самолет; на Родриго В. Мартинес Торес за превъзходната разходка из Картахена, особено из стария град, и за това, че като юрист сподели с мен познанията си за търговията с наркотици в Колумбия; на Марибел Порас Джил, която ми беше втори пилот, радиооператор, навигатор, преводач, свръзка с колумбийската полиция и най-вече съм признателен за приятната компания; на Кандис Кънингам, пресаташе в Американското посолство в Богота, за това, че ме представяше, за съветите ѝ от всякакъв тип и за доживотния запас от най-хубавото колумбийско кафе; на Морис Джейкъбс, служител на отдела за културната дейност, и на Тереса Боканегра, съветничка на посланика на САЩ по въпросите на колумбийското законодателство — за съветите им; на Джон Столман, началник на Отдела за борба с наркотиците в посолството в Богота, а в момента щастлив пенсионер във Флорида, за подробните сведения за търговията с наркотици в Колумбия; на Мария Аранго за ценните разговори за живота в Колумбия; на подполковник Дейвид Мейсън, военен аташе в посолство в Богота, за съветите му относно условията на летене в Колумбия; на Бил — колумбийски американец, шофьор на такси в Кали, за прекрасната обиколка и споделения опит; на Дан Спейдър, старши служител от „Моол Еър Инкорпорейтид“, за страховитото

возене в един самолет „Моол лунар ракет“; на „Гибсън Амстътс“ за това, че ми разкри подробности за летателната практика на търговците на наркотици; особено много на Марк Съдърланд, който има смелостта да лети с мен из цяла Колумбия, за приятната му компания; на агент Грегъри Лий от Агенцията за наркотиците, от когото получих информация за работата ѝ.

Също така съм изключително благодарен на: редакторката ми, Лори Листър, за проникновения ѝ поглед и безгрешния ѝ усет, и на нейния помощник, Скот Корнголд, за това, че движеше нещата; на Майкъл Корда за ентузиазма му; на моя агент Морт Янклов и на неговата съдружничка, Ан Сибалд, както и на всички в „Мортън Янклов Асоушийтс“ за вярата им и усилената им работа.

Макар че съм бил инструктиран и съветван от много официални лица, те не носят отговорност за точността на мненията в настоящия роман, нито за възгледите, които съм изложил в книгата. Писателят трябва да бъде правдоподобен, но не и достоверен, и аз интерпретирах информацията, така че да ми служи при разказа.

Накрая трябва да се извиня на приятеля си Бен Фулър за това, че използвах външния му вид при пресъздаването на най-ужасния ми герой:

ЗАБЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Известно ми е, че „Белият товар“ е име и на филма от 1942 год. с Хеда Ламар в главната роля. Нея я помнят с безсмъртната реплика „Аз съм Тонделайо“, която, както казва Полин Кейл, „... послужи на цяло поколение изпълнителки“. Това беше твърде хубаво заглавие, за да го подмина.

Написването на книгата си има и тъжна страна, защото нещата в Колумбия са толкова лоши, колкото съм ги обрисувал, а може би и по-лоши, и няма изгледи да се подобрят. Колумбия — страна с изключителна природна красота, в която живеят мили и приятни хора — е обсадена от търговците на наркотици. Единственото, на което човек може да се надява, е, че куражът на народа и правителството ще съществува дотогава, докогато тази сган бъде вкарана в затворите, изгонена или пък докато се самоунищожи.

Надявам се някой ден да се завърна в една Колумбия, която живее в мир със себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.